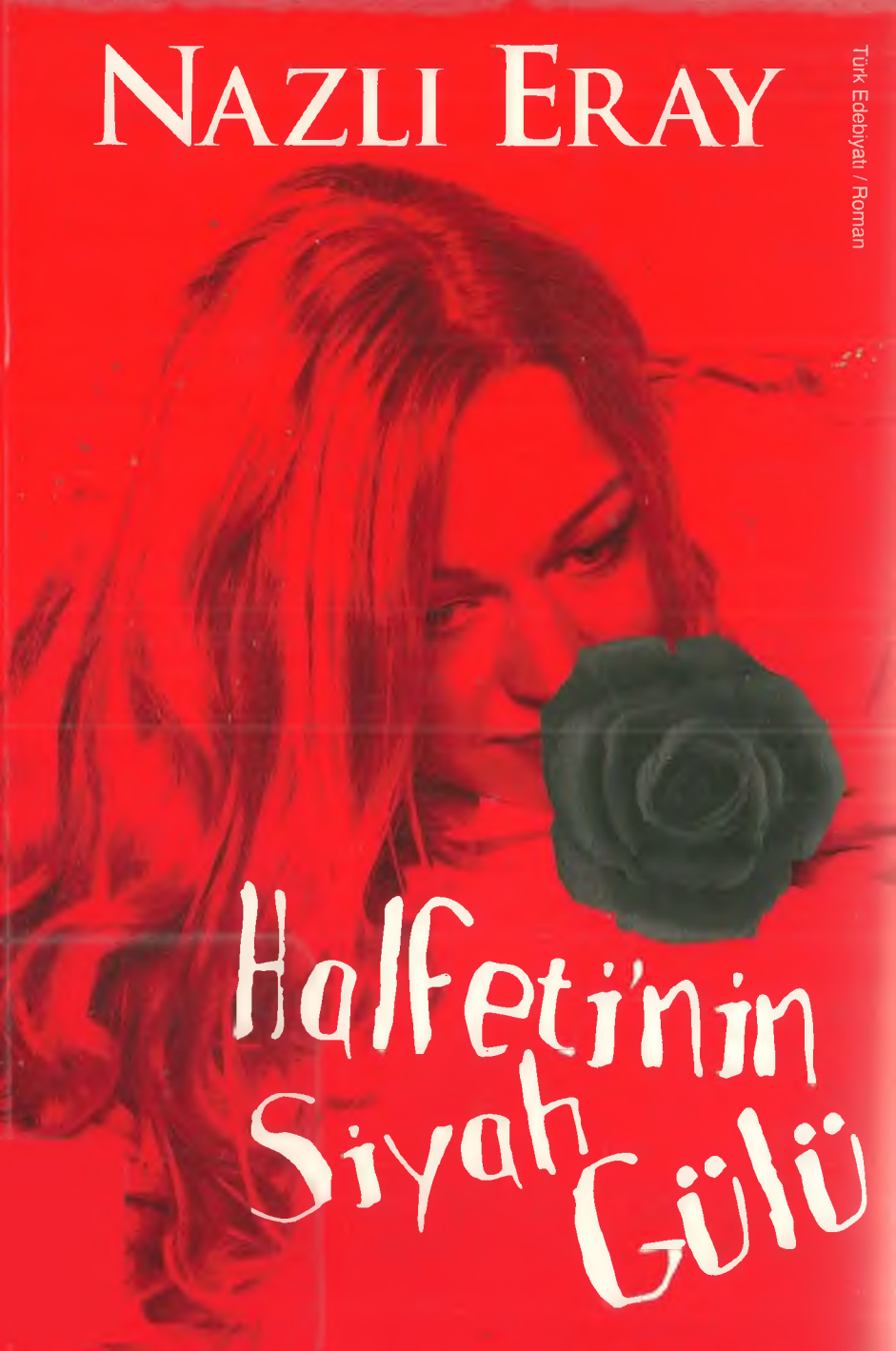
NAZLI ERAY

Türk Edebiyatı / Roman

Halfeti'nin Siyah Gülü

Nazlı Eray, Ankara'da doğdu. İngiliz Kız Ortaokulu, İstanbul Arnavutköy Amerikan Kız Koleji ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okuduktan sonra Turizm ve Tanıtma Bakanlığı'nda tercüman olarak çalışmaya başladı. Çeşitli gazetelerde köşe yazarlığı yaptı. Edebiyatçılar Derneği'nin kurucuları arasında yer alan Eray, Türkiye Yazarlar Sendikası ile Uluslararası Yazarlar Birliği (PEN) üyesi ve 1977 ve 1978 yıllarında Yaratıcı Yazın dersleri verdiği ABD Iowa Üniversitesi'nin Onursal Üye'sidir.

Yazmaya 1959'da henüz ortaokuldayken kaleme aldığı öyküsü "Mösyö Hristo" ile başlayan Eray'ın ilk öykü kitabı *Ah Bayım Ah* 1975'te çıktı. "Laz Bakkal" başta olmak üzere pek çok öyküsü kültleşti. Sayıları otuzu bulan öykü ve romanlar yanında çocuk kitapları da yazan Nazlı Eray, "Karanfil Gece Kursu" öyküsüyle 1988 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü, *Aşkı Giyinen Adam* (2001) romanıyla 2002 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü, 2009 yılında Türk Kütüphaneciler Derneği En İyi Romancı Ödülü'nü aldı. Başkent Rotary Kulübü'nün Meslek Ödülü'ne layık görüldü (2010).

Nazlı Eray'ın öykü, roman ve oyunları pek çok dile çevrildi. *Erostratus* (1977) adlı oyunu, Sartre, Montaigne, Camus, Unamuno, Pessoa ve Bauer'in *Erostratos* yorumlarıyla birlikte *Blood and Ink*'te ("Kan ve Mürekkep") yer aldı. Bazı öykülerinden kısa film ve televizyon dizileri yapıldı. "Monte Kristo" ve "Rüya Sokağı" öyküleri 2005'te İtalyan yönetmen Angelo Savelli tarafından *L'ultimo Harem (Son Harem)* adıyla oyunlaştırıldı, İtalya ve Türkiye'de sahnelendi.

Nazlı Eray, anılarının bir bölümünü *Tozlu Altın Kafes / Yaşamımdan Anılar* (DK, Ocak 2011) adıyla kitaplaştırdı.

Halfeti'nin Siyah Gülü

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Marilyn / Venüs'ün Son Gecesi
Tozlu Altın Kafes / Yaşamımdan Anılar
Aşkı Giyinen Adam

HALFETİ'NİN SİYAH GÜLÜ

Yazan: Nazlı Eray

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ocak 2012 / ISBN 978-605-09-0499-4
Sertifika No: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Görsel Dizayn Ofset Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.
Atatürk Bulvarı Deposite İş Merkezi A5 Blok Kat: 4
No: 405 İkitelli Organize Sanayi Bölgesi, Başakşehir - İSTANBUL
Tel: (212) 671 91 00
Sertifika no: 16269

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Halfeti'nin Siyah Gülü

Nazlı Eray

DK DOĞAN KİTAP

Sevgili Hanımefendi,

Size deliler gibi âşığım. Belki de elinizi elimde uzun tutup onun için çok sıkıyorum. Hissedebilmek için sizi. Sizinle yatmak istiyorum. Seviş-mek, benim olmanızı istiyorum. Ama hiçbir şekilde Elfe bunu duymayacak. Sevişeceksek siz eczaneden bir ilâç alacaksınız. İlacın adı Viagra. Bu sizin evinizde olacak, istiyorsanız şayet. O günü, benim olacağınız günü iple çekiyorum. Cep telefonum 0535 361 77 13. Ev telefonumu kullan-mayın. Bunu kullanın. Cevap vermiyorsam müsait değilimdir. Viagra'yı sakın yakındaki bir eczaneden almayın. Sizin için iyi düşünmezler. Başka eczaneden alın. Ben de bu ilacı alırsam çok mutlu olacağız. Bu kâğıdı yırtmayı unutma sevgilim.

Seyr-i Merdin

Seyr-i Merdin'in en üst katında oturmuş, önümde uzanan büyüleyici Mezopotamya'ya bakıyorum. Bu şehir çarptı beni, içki içmiş gibiyim; oysa çevremdeki her şey öylesine ölçülü, öylesine dingin ve sessiz.

Tepede Mardin Kalesi, sanki asırlardır çok uzaklara, olduğu yerden Mezopotamya ovasına ve daha ilerilere bakıyor.

Hafif bir yel esiyor şimdi, saçlarım kıpırdadı, gözümdeki siyah güneş gözlüklerimi düzelttim.

Aşağıda, bir kasetin içine sıkıştırılmış oynak bir Arap müziği bir iki saniye kulağımı okşayıp durdu. Kesiliverdi. Mardin çevreme yayılmış; bu olağanüstü kente büyülenmişçesine bakıyorum.

Sessizlik.

Çevredeki sessizlik beynimi dolduruyor, başımı döndürüyor. Daha çok yürümek istiyorum daracık ara sokaklarda; çevremdeki merdivenlerden yukarıya çıkıp aşağıya bakmak istiyorum. Kokulu sabunlardan almak, bu şehirden ayrılmamak istiyorum.

Oysa beni davet eden, çağıran yok.

Şehir sessiz ve suskun, kendi içine kapanmış, yaydığı o tuhaf enerjiyle beni yoğun bir örümcek ağına düşmüş, ölmek üzere olan bir sineğe çevirdi.

Seyr-i Merdin.

Yüksek bir yer. Kaç kat merdivenden çıktım buraya.

Oturduğum yerden şehri ve karşımdaki Mezopotamya ovasını bana teslim eden bir mekân.

Hem çok rahatım, hem içine düştüğüm o bulutlu, yapışkan ve yoğun örümcek ağının içinde çırpınıyorum.

Birden fark ettim, bu örümcek ağı benim ruhumdaki bir fırtınanın, beynimin içindeki bir uçurumun yansıması olmalı. Çevremde dingin bir şekilde süregelen, taştan evleri, daracık sokakları, loş avlularıyla Mardin'in bir ilgisi yok bununla.

Var olan, içimde barındırdığım o örümcek tuzağına bir karasinek yapıp beni düşürdü yalnızca.

Şimdi çırpınıyorum. Kendi içimde çırpınıyorum.

Ölebilirim. Çırpınırken ölebilirim.

Bunu fark ettim. Daha sakin olmalıyım. Daha sakin...

Önümdeki sudan bir yudum alıyorum.

Daha sakinim şimdi.

Binbir düşünce geçiyor beynimin içinden.

Mardin'e âşık olduğumu anlıyorum. Ne zaman o örümcek ağının içinde bir sinek gibi çırpınsam, âşık olduğumu bilirim. Kanatlarımı kopartırcasına, kıllı sinek bacaklarımı parçalarcasına, gözlerimi kör edercesine bir aşkın içindeyim.

Hiçbir şey yapamam.

Karşımdaki çok eski bir şehir. Ne dilini biliyorum ne de coğrafyasını. Öylesine, birden giriverdim içine.

Beni avucunun içine alır, tutsak eder. Bırakmaz gideyim, kurtulayım ondan...

Sıcak bastırdığı halde Seyr-i Merdin'den ayrılmak istemiyorum.

Gözlerimle önümde uzanan Mezopotamya'yı tarıyorum, uzaktaki ufuk çizgisinde bir şeyler yakalamaya çalışıyorum.

Hiçbir şey yok.

Her şey sessiz ve dingin.

O Arap müziği yeniden başladı çalmaya aşağıda bir yerden.

Ne kadar oynak, ne kadar hareketli!

Gözlerimi kapatıp kendimi bu müziğin akışına bıraktım bir an. Rahatladım biraz.

Taştan bir şehre âşık oldum. Orada tanıdığım bir insan, gideceğim bir ev, hiçbir şey yok bana ait.

Güneş artarsa bir avluya çekilir, biraz daha su içerim.

Müziği dinliyorum şimdi. Çok eski ve taştan bir şehir çevremde. Hafifçe belimden tutmuş, beni kendine doğru çekiyor sanki.

"Birkaç sokağını öğreneyim, bir otel bulayım kendime. Ufak bir lokanta, sabun satan bir dükkân... Bulmalıyım bunları" diye düşünüyorum. "Bir aynacı, aynaların üstünde şahmeranlar... Bulmalıyım onları. Bir takı almalıyım kendime. Gümüş bir yüzük!" diye düşünüyorum.

Geceyarısı mektubu

Geceyarısı elime geçen o mektubu hayatım boyunca unutmayacağım. Bu arzu ve tutku çığlığı, bu tuhaf, emreden mektup, bu istek manifestosu elime geçtiğinde Ankara'da saat sabaha karşı bire geliyordu. Bu ufak kâğıt parçasını titreyen parmaklarımın arasında tutuyor, heyecanlı ve işlek bir el yazısıyla yazılmış cümleleri şaşkınlıkla okuyordum.

Mektubu elime almadan birkaç dakika önce şu konuşmalar geçmişti Ankara gecesinin içinde.

Elfe heyecan içinde konuşuyor.

"İçeriki odadaydım. Kapıda güm güm sesler duydum. Çekmeceden silahı alıp mermiyi sürdüm. Kim o! diye bağırıyorum. Kapının önünde gürültüler devam ediyor. Tam o sırada siz telefon ettiniz..."

"Sanki içime bir şey doğdu. Ondan aradım."

"Nasılsın?" diye soruyorum. "Nasılsın?"

"Kapıda gürültüler var. Hırsız olabilir. Kapatmayın telefonu."

"Polisi arayayım."

"Silahım var."

"Sakın çekme silahı. Arıyorum polisi."

Telefonun ucundan Elfe'nin konuşmasını duydum.

Kapıyı açmış olmalıydı.

"A, a... Doktor Amca! Siz miydiniz? Buyurun. Az kalsın vuruyordum sizi..."

"Neler oluyor Elfe?" diye merakla bağırıyorum telefonun ucundan.

"Doktor Amca gelmiş üst kattan. Kapıyı o vuruyormuş. Karanlıkta zor gördüm kendisini. Pijamasıyla aşağıya inmiş Doktor Amca" diyor Elfe.

Yaşlı Doktor'un sesini duyuyorum.

"Nerede? O nerede?" diye soruyor. "Onu arıyorum."

"O burada değil. Evinde o" diyor Elfe. "Ama şu anda telefonda."

"Merak ettim, çok merak ettim" diyor Yaşlı Doktor.

"Onu çok merak ettim."

"Konuşun, telefonda o."

Elfe telefonu Doktor'a veriyor.

"Alo, Doktor Bey?" diyorum.

"Alo" diyor Doktor. "Çok merak ettim, sizi çok merak ettim."

"Merak etmeyin. Evimdeyim."

"Yoktunuz burada."

"Evdeyim şimdi."

"Bir mektup" diye fısıldıyor doktor ahizeye. "Bir mektup yazdım size. Onu vermeye gelmiştim."

"Yarın sabah alırım."

"Onu bu gece bırakmalıyım" diyor Doktor. "Ama Elfe görmesin."

Hafif şaşırıyorum.

Yaşlı Doktor Elfe'nin üst kat komşusu.

"Kutuya bırakın mektubu" diyorum. "Kapının yanındaki beyaz kutuya."

Doktor'un koridorda yürüyüşünü duyuyorum.

"Beyaz kutunun içine bıraktım mektubu" diyor. "Onu okuyunca yok edin."

Telefon kapanıyor.

Odamın yarı karanlığında düşünüyorum.

Ne olmuş olabilir?

Yeniden arıyorum Elfe'yi.

Açılıyor telefon.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Tuhaf" diyor Elfe. "Yaşlı Doktor aşağıya inmiş, kapının önünde gürültü yapan oymuş. Silahı çekip açtım kapıyı. Silahı hemen gördü. Eski bir asker ne de olsa. Ellerini havaya kaldırdı. Sizi soruyordu. Merak etmiş. Öyle diyordu. Telefonla konuşunca biraz rahatladı sanki. İçeriye girdi, koridorda dolaştı şöyle bir. Üstünde pijaması... Onu hiç böyle görmemiştim. Yukarıya, dairesine çıkarttım. Yaşlı karısı uyuyor olmalıydı. Bakıcıyı göremedim. Kapıyı aralık bırakmış inerken."

"Elfe, aynanın önündeki beyaz deri kutunun içine bakar mısın?"

"Bakayım, ne var orada?" dedi Elfe.

Kutuyu açmıştı.

"Bir kâğıt, bükülmüş bir yazı var burada" dedi.

"Okur musun bana onu."

"Okuyayım."

Telefonun ucundan gelen Elfe'nin sesini dinliyordum.

"Sevgili Hanımefendi,

Size deliler gibi âşığım. Belki de elinizi elimde uzun tutup onun için çok sıkıyorum. Hissedebilmek için sizi. Sizinle yatmak istiyorum. Sevişmek, benim olmanızı istiyorum. Bu yazıyı onun için yazdım. Ama hiçbir şekilde Elfe bunu duymayacak. Sevişeceksek siz eczaneden bir ilâç alacaksınız. İlacın adı Viagra. Bu sizin evinizde olacak, istiyorsanız şayet. O günü, benim olacağınız günü iple çekiyorum. Cep telefonum 0532 33 78 70. Ev telefonumu kullanmayın. Bunu kullanın. Cevap vermiyorsam müsait değilimdir. Viagra'yı sakın yakındaki bir eczaneden almayın. Sizin için iyi düşünmezler. Başka eczaneden alın. Ben de bu ilacı alırsam çok mutlu olacağız. Bu kâğıdı yırtmayı unutma sevgilim."

Yaşlı Doktor'un kutunun içine bıraktığı mektup, Ankara

gecesini yırtmış, sanki parçalamış, şehrin o aklı başında, sessiz ve uykulu karanlığının içine bir bomba gibi düşmüştü.

Şaşkındım.

Mektuptaki netlik, emredici tavır, her şey şaşırtmıştı beni.

Elfe "Nedir bu?" diye bağırıyordu telefonun öteki ucundan. "Bu ne rezalet! Nasıl böyle bir şeye cesaret edebilir bu adam? Yöneticiye söyleyeceğim. Az kalsın vuruyordum onu. Deli herif!"

"Sus" dedim. "Hiç kimseye bir şey söyleme sakın. Kimse duymasın. Mektubu sakla. Yarın gelince bakarım ben. Çok yaşlı adam. Bir şey geçiriyor olmalı..."

Telefonu kapattım.

Ne düşüneceğimi, nasıl hareket edeceğimi kestiremiyordum.

O sessiz, sakin, durgun Ankara gecesinin karanlığı birden canlanıvermişti sanki.

Yatak odamın perdesinin arasından bana gözler bakıyor gibi geldi bir an. Kalktım, yan odaya geçtim. Salondaki yeşil yapraklı çiçekler uyanıktılar sanki. Bir yaprak karanlıkta çok hafif kıpırdamıştı. Biraz büyümüş. Yarın sabaha hazırlanıyordu.

Yaşlı Doktor'u düşünüyordum. Açık mavi gözleri, sert hatlı yüzü gözümün önüne gelmişti. Çok az görmüştüm onu. Şaşkınlık içindeydim.

İki ay kadar önce, ben salonda otururken Elfe'nin evine karısıyla birlikte yukarı kattan inmişlerdi.

Yaşlı doktor

"Allah Allah" diye kulağıma fısıldadı Elfe. "Bunca yıldır bu apartmanda oturuyorum. Doktorla karısı ilk defa benim evime, aşağıya iniyorlar. Geçen yıl şu iki ıhlamur fidanını bahçeye diktim diye ne mesele yapmıştı doktor. Biliyorsun, söktüm fidanları, duvarın kenarına diktim. Suratsız doktor. Sert adam. Eski bir asker. İki fakülte bitirmiş. Hem de eczacı. Uzun yıllar hastanede önemli bir görevde çalışmış. İzmirli."

Yaşlı Doktor'la karısını ilk defa yakından görüyordum.

Yaşlarını tam kestirememiştik, seksen olmalıydılar. Onlara kahve ikram ettik. Güzel sohbet ettik.

Doktor'un belleğinin duruluğu şaşırtmıştı bizi. Çok eski yılları anlatıyordu, İzmir'den Ankara'ya ilk geldikleri yıllar... Eski Gülhane Hastanesi'ni, o yıllarda Ankara'da toprak yol olan bazı yolları, gençken karı koca birlikte gittikleri Ankara'yı, İzmir'i anlatmıştı bize. Zayıf, uzun boylu bir adamdı Yaşlı Doktor. Karısının bakıcısı da bir köşeye ilişmiş, Doktor'un anlattıklarını dinliyordu.

Karısı sessizdi. Eskiden çok güzel bir kadın olduğu belli oluyordu.

Bu çok yaşlı insanların ziyarete gelmiş olmaları hem şaşırtmış, hem mutlu etmişti bizi.

Elfe, "Ulu insanlar bunlar, kaç yıl devirmiş, neler görmüş yaşamışlardır hayatta kim bilir" dedi. "Bu insanların böyle pat! diye buraya gelmesi hem tuhaf hem de bir uğur, bir şans

bence. Kırlangıçların bir bahar zamanı eski bir köşkün balkonundan içeriye girip yüksek tavanın altında bir oraya, bir buraya uçmaları galiba..."

"Doğru" dedim. "Değişik bir gün bu gün. Bu yaşlı insanlar bize ne değişik dünyalar anlattılar. İzmirliler demek?"

"İzmirli. Doktor da, karısı da İzmirli" dedi Elfe.

Yaşlı Doktor'un belleğine hayran olmuştum. Eski bir dünyaya hâkimdi, hissetmiştim bunu.

Eski İzmir'den söz etmişti. Alsancak'tan, Kordonboyu'ndan, Kemeraltı'ndan.

İzmir

Bu şehri severim, avucumun içi gibi bilirim. Beni en çok hüzünlendiren yer Kadifekale'deki Askeri Şehitlik'tir. Bu canlı, yaşayan, hareketli dünyanın içinde o sessiz ve suskun mezar taşları, o düzenli ölüm hali, şehitlikteki ağaçların yeşil gölgesi, dünyadan uzaklaşmış bu insanların artık taş üstünde birer isim olarak toprağın bir parçası olmaları etkiler beni.

Oysa cıvıl cıvıldır İzmir. Ele avuca sığmayan şuh bir kadın gibidir. Denize bakan ufak bir pencerenin önünde âşığına meze hazırlayan, kavun dilimleyip ufak bir kayık tabağa koyan, ince yazlık emprime elbisesinin içine sutyen giymemiş, kolları hafif tombul, permas uzamış, ucu sarı saçlarını taşlı bir tokayla ensesinde toplamış, kolunda bir iki ince altın bilezik olan, belki Müzeyyen adında bir kadındır İzmir benim için. Hayat dolu, umutlu, erkeğini pencerede bekleyen, belki o geldiğinde yumuşacık kalçalarıyla onun kucağına oturan, eski zamanların, çocukluktaki kadınların yumuşaklığına sahip, arada bir şarkı mırıldanan bir kadın. Müzeyyen.

İzmir. Çok sevdiğim İzmir. Bir vapur gidiyor süzüle süzüle Karşıyaka'ya, Pasaport'taki ufak kahvede çayımı yudumluyorum.

Müzeyyen, ne güzelsin bu akşam vakti. Şu vapura atlayıp Karşıyaka'ya geçmek isterim; yaşlı bir faytoncunun faytonuna binip tıkır tıkır Güzelyalı'da dolaşmak isterim. Fahrettin

Altay'ın oralardaki Susuz Dede Parkı'ndaki Çingene falcının baklalarını önümdeki taşın üstüne fırlatıvermesini, bana kulağıma hoş gelen yalanlar söylemesini isterim.

Falcı Kadın arada cep telefonuyla konuşur. Bakarım, hiç de fena bir telefon değildir elindeki.

"Sen Esin Moralıoğlu musun?" der bana. "Valla, tıpkı osun. Saçların ne güzel."

Fırlatır taşları önüme.

"Bu taş nedir?"

"Tayyip o. Şans taşı. Sana şans taşı geldi."

Falcı kadının yüzüne bakıyorum. Marsık gibi. Siyah. Saçları kınalı. Başındaki yemeniyi yan bağlamış, bir daha atıyor taşları, baklaları önüme.

"Bu taş nedir?" diye soruyorum.

"Yaşlı bir erkek o" diyor. "Sana âşık. Bırakmayacak peşini. Kız, sen büyülü müsün? Büyü var üstünde. Yüz lira ver, çözeyim."

"İstemem, istemem. O büyü çözülsün istemem!" diyorum.

Falcı kadın kocaman açıyor gözlerini.

"Kız, deli misin sen? Seni bağlamışlar kıskıvrak. Vuslat yok sana. Kavuşmak, ayakların birleşmesi... Adam ihtiyar. Ama parası var... Dur bakalım..."

"Bu kadar yeter" diyorum.

Bir para atıp önüne Çingene kadının, kalkıyorum yerimden.

"Delisin" diyor kadın. "Etrafın dağ, taş, toprak. Çözeyim, açıl, rahat et."

"Ben öyle seviyorum yaşamayı."

"Valla mı?"

"Valla" diyorum.

"Hiç senin gibisini duymadım" diyor falcı. "Ben buradayım. Fikrini değiştirirsen gel. Bozarım büyüyü, darmadağın ederim her şeyi. Şakır şakır keserim seni bağlayan ipleri..."

İlgiyle dinliyorum onu.

"Ruhum bağlı benim..."

"Açayım kız. Ne diyorum deminden beri."

"Açma. Böyle kalsın. Bağlı kalayım."

Uzaklaşıyorum Susuz Dede Parkı'ndan.

Müzeyyen, öyle güzelsin ki! Körfez tombul, ak dizlerine sürünüyor. Gökyüzünde, aydınlıkta yarımay çıkmış.

Çıldırabilirim. Öylesine güzel çevremdeki her şey.

Ben bir yabancıyım aslında bu şehirde. Yatacak yerim bile yok. Yaşlı Doktor'un şehri burası.

Zinciriye Otel
Mardin

Zinciriye Otel'deki odamın perdelerini kapattım. Yerde boy boy renkli kilimler, köşede üstü parlak yollu satenden yastıklı bir sedir var. Yatağım açılmış.

Dışarıda Mardin.

Gece hava serin biraz. Taş odanın içindeki kemerden geçip öteki pencereden dışarıya, karanlığa bakıyorum. Tek tük ışık parlıyor yolun kenarında. Yollar sessiz, ara sokaklarda titrek ışıklar görüyorum. Bir yerden gene bir müzik sesi geliyor kulağıma, sanki bir sıra gecesi var yakında bir yerde. Mezopotamya karşımda sessiz ve hareketsiz.

Mardin gecesinin içindeyim. Kendimle başbaşayım. Sırtımı ipek yastıklara dayayıp önümdeki gül şerbetinden bir yudum alıyorum.

Bu şehir bana tuhaf bir dinginlik verdi. Sanki yüz yaşındayım. Her şeyi biliyorum, yaşamışım ve unutmuşum. Öyle bir hafiflik duyuyorum. Limonlu gül şerbetinden bir yudum daha aldım.

Pencerenin kenarından minaresi ışıklar içindeki Şehidiye Camii'nin bir kısmını görebiliyorum.

Birazdan yatağıma yatıp uykuya dalacağım. Ya da oturduğum sedirin üstünde yavaşça kıvrılabilirim. İpek yastıkların arasına başımı gömebilirim. Göz kapaklarım yavaş yavaş ağırlaşıyor. Gündüz yeraltı çarşısında gördüğüm mor taşlı bir gümüş yüzük geliyor aklıma. Ne güzeldi.

Acaba yarın sabah bulabilecek miyim o dükkânı?

Seyr-i Merdin'in oralarda bir yerlerdeydi.

Kulağımın dibinde bir fısıltı duydum. Kedi mırıltısı gibi. Hızla çevirdim başımı. Esmer bir adamla burun buruna geldim. Derin siyah gözleri dikkatle beni süzüyordu, çirkince bir adam, sanki tanıyorum ben bu adamı bir yerden ama odama nasıl girebilir birisi bu gece zamanı!

Fırladım kıvrıldığım yerden. Avazım çıktığı kadar bağırmaya, bir çığlık atmaya hazırlanıyorum.

Adam usulca parmağını dudaklarına götürüp "Sus" işareti yaptı bana.

İyi giyimli; zeytin rengi kadife bir ceket var sırtında, içinde yakası açık bir beyaz gömlek. Tıraşı hafif uzamış, gözlerinin altı mor. Elleri uzun, parmakları kemikli.

"Ne arıyorsunuz burada?" diye sordum. "Kimsiniz?"

"Beni tanımadınız..." dedi adam.

"Tanımıyorum sizi! Hem bu saatte otel odamda ne arıyorsunuz?"

Adam sakin bir sesle,

"Ben Luis Buñuel" dedi. "Her zaman düşündüğünüz adam. Ya da ben öyle zannediyormuşum. Baksanıza, tanıyamadınız bile beni..."

Şaşkındım.

Ona büyük bir dikkatle bakıyordum şimdi.

Evet, oydu. Karşımda duran adam ünlü İspanyol yönetmen Luis Buñuel'di. Birden tanımıştım onu. Evde, elimden düşürmediğim kitabımın üstündeki fotoğraf... *Son Nefesim*. Hayran olduğum İspanyol deha. Hayatını okurken heyecan içinde kaldığım erkek. Hayatta olsaydı birlikte olmak isteyebileceğim bir adam.

Fransız gerçeküstücülerin, Sartre'ın, Camus'nün, Pablo Neruda'nın ve Salvador Dalí'nin yakın arkadaşı. Şair Federico García Lorca'nın âşık olduğu Luis Buñuel. Mardin'deki

Zinciriye Otel'deki kemerli taş odamda, rengârenk ipek yastıkların arasında karşımdaydı.

Tutkunun, saplantının ustası, insan ruhunu bir imbikten süzerek ustaca anlatan, sapına kadar erkek, silahlarla oynayan, mezarlıklarda dolaşan, kapalı bir odada silahla atış yapıp bir kulağını sağır eden akıl almaz bir adam.

Mardin'de.

Benim otel odamda.

"Bay Buñuel, tanıdım sizi" dedim. "Bağışlayın, az önce çıkartamadım birden. Yol yorgunluğu... Bu şehrin etkisi..."

"Ne şehir ama" diye mırıldandı Luis Buñuel. "Eşsiz bir şehir dışarıdaki. Toledo'dan ve Madrid'den çok değişik ama bir o kadar da aynı hava var."

"Evet" diye bağırdım. "Toledo!"

"Ve Madrid" dedi Buñuel. "Yer yer. Benim yaşadığım ve çektiğim Madrid. Bir rüyada gibi... Parça parça."

Çok huysuz olduğunu okumuştum. Ünlü yıldız Catherine Deneuve onunla çektiği filmlerin anısını ince bir kitapta kaleme almış ve Buñuel'den ne kadar çekindiğini dile getirmişti. Başroldeki yıldızla konuşmuyordu bile Buñuel; bazı günler onunla çalışmak daha da zordu, çok titizdi, ayrıntıların üstünde günlerce durduğu oluyordu. Gene de Catherine Deneuve hayrandı ona. *Gündüz Güzeli* ve *Tristana* filmlerinde başrolü oynamıştı.

"Ağır duyan kulakları, bazen onunla iletişime geçmeyi imkânsız kılıyor" diye yazmıştı kitabın bir bölümünde. "Dehası hayranlık verici. İsteklerini karşılamak çok zor. Sessiz ve derin bir adam."

Ne kadar imrenmiştim Catherine Deneuve'e bu satırları okurken... Luis Buñuel ile çalışmak. Onun dünyasına girmek, o ulaşılmaz düş gücüne ve bilinçaltının o kapkaranlık labirentlerine ulaşabilmek. Luis Buñuel hayatı yorumlarken, onun yanında olmak...

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Buñuel.

"Sizinle ilgili bildiğim şeyleri. Öğrenebildiklerimi..."

"Öyle mi?" dedi. Onun bambaşka şeyler düşündüğünü fark etmiştim.

"Söyleyin" dedi bana doğru eğilerek. "Yaşlı doktorun size yazmış olduğu o geceyarısı mektubunu okuyunca ne hissettiniz?"

"Bu mektubu nereden bilebilirsiniz?" diye hayretle bağırdım.

"Biliyorum" dedi Buñuel. "Bu arzu ve tutku dolu mektubu pek tabii biliyorum. Onu çantanızdaki kartlığınızın içinde saklıyorsunuz."

Hayretler içindeydim.

"Bu kadar ayrıntıyı nasıl bilebilirsiniz? Çantamın içini?"

O hafifçe güldü.

"Kartlığınızın üstünde de Marilyn Monroe'nun nefis bir fotoğrafı var. O kartlığı Giresun'da yaptırdınız bu sene..."

Ağzım açık kalmıştı.

"Evet" diye mırıldandım. "O kartlığı Giresun'a gittiğimde yaptırmıştım. Üstünde Marilyn'in resmi var. Mektup da içinde. Ama siz... Siz nasıl bilebilirsiniz bu kadar ayrıntıyı?"

"Ayrıntıları bilmek benim işim" dedi Buñuel. "Siz boş verin bunları."

Bana yaklaşıp gözlerimin içine baktı.

"Niçin atmadınız o mektubu? Niçin hâlâ saklıyorsunuz onu kart kutunuzun içinde? O gece yırtıp atabilirdiniz onu. Ama atmadınız, saklıyorsunuz" dedi. "Niçin? Söyleyin bana, niçin?"

Yanıt verememiştim bu soruya.

"Ben de bilmiyorum niçin" diye mırıldandım. "Bir daha okumak için belki. Hayatımda bana gelen ilginç mektupları hep yırtıp attım. Belki onun için sakladım bunu..."

"86 yaşında bir adamdan gelen mektubu" dedi Buñuel.

"Evet, ilginç bir mektup bu" dedim. "Erkeğin bilinçaltını çırılçıplak gösteriyor."

Buñuel başını salladı.

"Evet, çok ilginç" dedi. "Olağanüstü aslında. İşte bir film konusu bu."

Niçin atmamıştım Yaşlı Doktor'un geceyarısı alelacele yukarıdan aşağıya pijamasıyla inip Elfe'nin evindeki beyaz kutuya koyduğu mektubu?

Kendi kendime soruyordum.

"Niçin?"

Buñuel'in gözleri bendeydi.

"Don Luis" dedim. "Söylediğim gibi bir erkeğin bilinçaltının en çıplak, en dokunulmamış halini yansıttığı için atamadım o mektubu. Herkes böyle bir mektup almaz. Tuhaf bir şeyler var bu geceyarısı mektubunda; bir ısrar, bir emir, şiddetli bir arzu, bir saplantı... Bütün bunları çöpe atamazdım" dedim.

"Doğru" dedi Buñuel. "Mektup bir vesika. Elinizde. O yaşlı doktorun sizin elinize teslim ettiği bir ruh haritası adeta. Bir ihtiras kâğıdı."

"Bir ihtiras kâğıdı" diye mırıldandım.

Buñuel ile karşı karşıya olmaktan inanılmaz bir heyecan duyuyordum.

"Mektubu görmek ister misiniz?" diye sordum.

"Sizin için bir sakıncası yoksa, evet" dedi.

Masanın üstünde duran çantamı karıştırıp kartlığımı buldum. Üstünden en şuh haliyle Marilyn bana göz kırpıyordu.

"Buyurun, işte mektup."

Küçük kâğıt parçasını çıkartıp Buñuel'e verdim. Küçük, kirlenmiş kâğıt parçasını almıştı elimden, dikkatle Yaşlı Doktor'un yazmış olduğu satırları okudu.

"Size bir gül şerbeti getirteyim."

"Olur" dedi.

Zile bastım. Az sonra kapı tıktıklandı, gelen garsondu. Kemerli bölmenin dışındaki oda kapımı yavaşça araladım.

"Bir bardak gül şerbeti daha istiyorum."

"Hay hay efendim. İçine karanfil atayım mı?"

"Lütfen atın."

Dönmüştüm odaya.

Luis Buñuel mektubu bana uzattı.

"Olağanüstü bir cinsel tutku" dedi. "Nerede bu erkek şimdi?"

"Ankara'da, bir arkadaşımın oturduğu dairenin üst katında oturuyor."

"Sizi nereden görüyor?"

"Bilmiyorum" dedim.

"Büyük bir olasılıkla bir pencereden" dedi Buñuel.

Kapı vurulmuştu. Gittim. Gül şerbetini aldım.

"İçin bunu."

"Güzel mi?"

"Beğeneceksiniz..."

"Teşekkür ederim" dedi Buñuel.

Gül şerbetinden bir yudum aldı.

"Bu, içinde bulunduğumuz şehir gibi bir şey" dedi. "Gizemli. Çok güzel."

Sokak giriş kapısının üstündeki büyük salon penceresini anımsamıştım. Yaşlı Doktor bazen orada oturuyor olurdu.

"O dünyadan her gün sizi görüyor, sizi izliyor" dedi Luis Buñuel.

Şehidiye Camii'nin şerefesinden bütün Mardin'in üstüne yayılan ezan sesi konuşmamızı böldü bir an için. Diğer camilerden de gelen ezan sesleri taş duvarlarda yankılanıyordu şimdi.

Buñuel gül şerbetini bir dikişte içip bitirdi.

Kalkmıştı yerinden.

"Gidiyor musunuz?" diye sordum.

"Gidiyorum" dedi. "Gelirim gene. Çok geç oldu. Yarın Diyarbakır'a geçeceğim. Öğleden sonra döneceğim Mardin'e."

"Diyarbakır'a mı gidiyorsunuz?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Evet" dedi. "Sülüklü Han'da birisiyle buluşacağım. Siz daha buradasınız herhalde?"

"Buradayım" dedim.

"Yarın öğleden sonra odamda olurum Don Luis."

"O zaman görüşürüz" dedi.

İki adımda kapıya ulaşmıştı. Kapıyı açıp çıktı gitti.

Koştum arkasından kapıya. Açıp yeşilli, mavili, kırmızılı kilimler serili koridora uzun uzun baktım. Hızla gitmiş olmalıydı. Koridor boştu, otel uykuya dalmıştı.

Odama dönüp kapıyı kilitledim. Sedirin üstüne kıvrıldım. Sabah yakın olmalıydı. Demek ki Buñuel odamda çok kalmıştı.

Gül şerbetini dikip bitirdiği boş bardağına baktım.

Yavaş yavaş gözlerim kapanıyordu.

Ankara'daki pencere

Her öğleden sonra olduğu gibi Elfe'nin Meneviş Sokak'taki apartmanından içeriye girmek üzereyim. Bir iki saniye önce taksiden indim, para çantamı büyük çantanın içine yerleştiriyorum ve o an gözlerimi yukarıya kaldırıp bakıyorum.

Orada. Pencerede. Bazen oturuyor, bazen ayakta. Bakıcı kadın yandaki koltuğa oturmuş.

Yaşlı Doktor pencereden bana bakıyor, hafifçe gülümsüyor. Soğuk mavi gözlerinde tuhaf bir pırıltı, bir mutluluk görüyorum sanki...

Mektup elime geçeli beri, istemeden arada sırada bu pencereye bakmaya başladım.

Gözlerimi hafifçe kaldırıyorum ve bana bakmakta olan o bir çift soluk mavi gözle karşılaşıyorum. Hızlı adımlarla, bazen koşarak apartmandan içeri giriyor, Elfe'nin zilini bir iki kez üst üste çalıyorum.

Elfe açıyor kapıyı.

"Seninki pencerede gene."

"Ne zaman gördün?" diye soruyorum.

"Az önce, sana simit almaya çıktığımda gördüm. Bekliyordu."

"Ne beklemesi? Nereden bilecek benim ne zaman geleceğimi?"

"Biliyordur" dedi Elfe. "Aşağı yukarı aynı saatte gelirsin sen. Öğlene doğru camın önüne oturuyor."

"Bakıcı kadın vardı..."

"Karısının bakıcısı o" dedi Elfe.

"Ya gene inerse aşağıya?"

"O zaman yöneticiye haber vereceğim."

"Yapma, korkunç bir şey bu!"

"Kontrol etsinler onu. Besbelli evden kaçıyor" dedi Elfe.

"Sence normal mi?"

"Normal olur mu? Bunamış. Alzheimer herhalde."

"Ama buraya indiklerinde, bizimle konuşurken hiçbir şeyi yoktu. Yani belli değildi hiçbir şey" dedim.

"Birden olmuş olabilir" dedi Elfe. "Duyarız. Konuşuyordur yukarıda."

"Ama öyleyse, korkunç bir şey bu" dedim.

"Bakıcı her şeyin farkındadır gibime geliyor. Her an doktorla pencerenin yanında. Bir şeyler söylüyordur ona."

"Sanmıyorum" dedim. "Bana yazılan mektupta, senin hiçbir şeyi duymamanı şart koşmuştu."

"Bunak herif" dedi Elfe. "İğrenç. O düşünceler..."

"Ama bir dışavurum bu. Yaşlı bir beynin bir arzuyu dışavurması..."

Elfe bana baktı uzun uzun.

"Gayet çirkin, cüretkâr, berbat bir şey bu."

"Biliyorum. Buñuel'in filmlerindeki ihtiyarların bilinçaltları gibi" diye mırıldandım.

"Buñuel kim?"

"Luis Buñuel. Bir gerçeküstücü. İspanyol bir yönetmen. Ona hayranım. Sana ilk fırsatta bir filmini göstereceğim" dedim.

"Böyle şeyler mi var filmlerinde?"

"Böyle şeyler... Daha fazlası. Çok değişik."

Elfe başını salladı.

"Luis Buñuel" dedi. "Yaşıyor mu?"

"Hayır. Öldü. Yaşasaydı bulurdum onu. Hayranım ona. Tutkunum" dedim.

"Yakışıklı mı?"

"Çirkin bir adam."

"Merak ettim" dedi Elfe. "Bir filmini izleyelim."

"Olur, getiririm sana bir filmini. *Viridiana* veya *Tristana*."

"Nereden bulacaksın?"

"Tunalı'daki eski sinemanın olduğu pasajın alt katındaki videocuda var."

"Tamam."

Beden hapsi

Seyr-i Merdin'e ulaşmak için kenarı demirli, daracık, zikzaklar çizen merdivenleri yavaş yavaş çıkıyorum. Avucumun içi hafifçe pas olmuş, yukarıya varınca sileceğim onu. Kim bilir nereye süründüm.

Sonunda çıktım en yukarıya, tepedeki terasa ulaştım.

Önümdeki manzara baş döndürücüydü.

Sessiz ve gizemli Mezopotamya ufuk çizgisine kadar uzanıyor, sanki Suriye ile birleşiyordu orada.

Renkler hep aynıydı. Gri, bej, uçuk kahverengi bir dünya. Önümde, aşağıda birkaç damsız ev, değişik bir iki minare. Bulutsuz, duru bir hava. Ovayı bugün sanki başka türlü gösteren bir aydınlık, bir gizli güneş çizgisi.

Oturmuştum demirli terasın kenarındaki bir sandalyeye, uzaklara, çevreye bakıyordum. Bugün, dün görmediğim şeyleri görebiliyordum. Ufak bir mezarlık görmüştüm küçük bir caminin yanında. Sessiz ve yalnız. Havada yavaş yavaş bir pus, incecik bir tortu oluşmaya başlamıştı sanki. Anladım ki, hava ısınıyor.

Düşüncelere dalmıştım.

Beden hapsi.

Kendi bedenimin içinde hapistim. Bu şehir, bu atmosfer, bu alışık olmadığım, yeni karşılaştığım bu değişik dünya bana bunu düşündürmüştü.

Gözlerimin keskinliği ya da bulanıklığı, bacaklarımdaki

güç ya da zayıflık, elimin tutabildiği yerler, attığım adımlar, taşıdığım gövdem, ufak tefek ağrılarım, yorgunluğum, halsizliğim ya da kimi zaman üstüme gelen aşırı dinçliğim, ayağımın şişmesi, sol dizimin ağrıması, kulağımdaki hafif çınlama ve döşümdeki sızıyla beden hapsindeydim. Bedeninin içinde hapis bir ruh.

Yaşamımın ilk yıllarında hiç fark etmediğim bu beden hapsini artık yavaş yavaş fark eder olmuştum.

Kötü bir şey miydi bu?

Kuşkusuz değildi. Bendim bu, sızlayan dişim, seyiren gözüm, kimi zaman gaz dolan midemle bendim, etten ve kemikten yaşayan bir insandım.

Varlığımı ve hayatta olduğumu bana hatırlatan şeylerdi bütün bu saydıklarım. Beden hapsinden kurtulduğum an ölmüş olacaktım.

Birden fark ettim bunu. Ruhum yıllanmış evinden çıkıp başka bir yere gidecek, kim bilir belki de kendine yerleşecek yeni bir ev, yepyeni bir yazgı bulmaya çalışacaktı. Garsondan soğuk su ve sakızlı kahve istedim.

Mezopotamya ovası ve Mardin bana bunları düşündürüyordu.

Belki de gövdesinden soyutlanabilen şeyhlerin, dervişlerin varlığını hissettirmişti şehir bana.

Üstümdeki etkisi olağanüstüydü. Onu yaşadıkça, gecesini ve gündüzünü izledikçe bir bilgeyle sürekli konuşuyor gibiydim.

"Memnunum" dedim. "Bu beden hapsinden memnunum."

Gözüm yaşlı caminin yamacındaki eski mezarlığa takılmıştı. Orada yatan bedenlerin hepsi terk edilmişti, toprağa bırakılmıştı.

İşte Seyr-i Merdin'in üst katındaki terasta otururken bunlar geçiyordu beynimden.

Beden hapsi.

"Bir gün nasılsa bitecek bu hapis, salıverileceksin" dedi kulağımın dibinden bir ses.

Hızla dönüp baktım. Hiç kimse yoktu. Arkama baktım, kimseler yok.

Bir şey duydum gibi geldi bana herhalde diye düşündüm.

Hiç kimseler yok çevrede.

Garson da kaybolmuş ortadan.

Yudum yudum suyumdan içiyorum. Bir gül şerbeti istesem, var mıdır acaba burada?

Birisi merdivenlerden yukarıya çıkıyordu. Ayak seslerini duyuyordum. Şehri gezen bir turist olmalıydı bu. Oturduğum mekân şehrin en çekici yerlerinden biriydi. Ama turistik bir şehir değildi burası. Bu bozulmamışlığı, bu kendini koruması, kendi içine kapanması ile böyle güzel ve gizemli kalmıştı.

O mor yüzük aklıma geldi birden. Dün sabah yeraltı çarşısında, bir dükkânın vitrininde gördüğüm mor taşlı yüzük. Onu almalıydım.

Seyr-i Merdin'in merdivenlerini çıkan kişi belirmişti şimdi. Bana doğru geliyordu.

Luis Buñuel'di bu!

"Don Luis" diye heyecanla bağırdım. "Siz miydiniz? Ayak seslerinizi duydum."

Hemen bir iskemle çekmiştim yanı başıma. Gelip oturdu.

"Merdivenler dik ve yorucu ama bu manzarayı görmek için değer" dedi.

Gözlerini Mezopotamya ovasında gezdiriyordu.

Kim bilir bu şehir neler düşündürüyordu ona?

Birden aklıma geldi.

"Siz bugün Diyarbakır'a gidecektiniz" dedim.

"Evet, orada bir işim vardı, erteledim" dedi. "Mardin'de dolaştım ve sizi aradım. Sonunda burada olabileceğinizi tahmin ettim. Bazı şeyler sormak istiyorum size."

Garsona gül şerbetlerini söylemiştim.

"İçine karanfil de koyun lütfen."

"Olur efendim."

"Sormak istediklerim var" diye devam etti Buñuel. "Yaşlı doktorla ilgili şeyler. Son konuştuğunuzda tamamen normal miydi sizce?"

"Zaten bir defa konuştum onunla. Bana tamamen normal gelmişti" dedim. "Yani konuşmasında, anlattıklarında hiçbir tuhaflık yoktu. Her şeyi çok iyi hatırlıyordu. Hatta belleğinin bu kadar güçlü olması şaşırtmıştı beni. Ankara'nın ve İzmir'in çok eski yıllardaki halini anlatmıştı. Havadan sudan da konuşuldu. Her şey olağandı" dedim.

Buñuel garsonun getirdiği gül şerbetinden bir yudum almıştı.

"Yani Alzheimer belirtileri yoktu" dedi.

"Ben anlamadım. Sizce Alzheimer mı Yaşlı Doktor?"

"Bilmiyorum" dedi Buñuel. "Bunu merak ediyorum. Olmayabilir de..."

"Ama öyle bir mektup, o cüret, geceyarısı aşağıya inmek, o ilanı aşk?" diye sordum.

Başını salladı. Düşüncelere dalmıştı.

"Belki hastalığın ilk safhaları" dedi. "Sizi tanıyor, kendini biliyor, arzusunu biliyor ve onu kolayca iletiyor. Telefon numarası veriyor. Emirler ve talimatlar var mektupta. Bir kopuş, bir kayboluş yok."

"Evet" dedim. "Bu, benim de dikkatimi çekti."

"Emretmeye alışkın gibi..."

"Önemli bir doktormuş. Sert bir adam" dedim. "Hastanede herkesin ödü patlıyordu ondan herhalde."

"Sert bir adam mı?"

İlgilenmişti Buñuel.

"Çok sert" dedim. "Şimdi oturduğu apartmandaki birtakım şeylere karışıyor, emrediyor, bütün emekli yaşlılar gibi. Ama hastanede, gençliğini tahmin edebiliyorum onun."

Gül şerbetimi bitirmiştim. Tıhaf bir şekilde susuzluğumu gideriyor, insanı serinletiyordu.

"Demek düşündünüz onun gençliğini?" dedi Buñuel.

Şaşırdım bir an.

"Evet, düşündüm" dedim. "Gerçekten, gözümün önüne getirdim onu."

"Ne kadar ilginç" dedi Buñuel. "Onun gençliğini düşünmeniz ne kadar ilginç..."

Kızarmıştım hafifçe.

"Niçin?" diye sordum. "Niçin ilginç onun gençliğini düşünmem?"

"Onun yıllar önceleri halini hayal etmeniz" dedi Buñuel. "Size gelen o geceyarısı teklifi. Şimdi işe yaramaz, 80 küsur yaşında bir ihtiyar adam. Onunla yalnız kalsanız belki korkarsınız."

"Orası öyle" dedim.

"Yaşlı bir bedenin içine hapsolmuş, erkek bir ruh. Nasıl, ne kadar çalıştığını tam bilemediğimiz bir beyin. Ve siz o beynin içinde bir saplantısınız şimdi" dedi.

"Evet" diye mırıldandım.

"Ne kadar ve nasıl çalıştığını bilmiyoruz onun beyninin."

"Beyninin nasıl çalışıp çalışmadığı önemli değil" dedi Buñuel. "Asıl önemli olan siz o beynin içine girmişsiniz. Şimdi oradasınız. Yani şu an, siz burada, Mardin'de bu terasta otururken bile o yaşlı adamın kafasının içindesiniz. Bir görüntüsünüz; bir ses, arzulanan bir nesne, beklenen bir kişisiniz."

"Korkunç bir şey bu" diye mırıldandım. "Ürkütücü. Ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey" dedi Buñuel.

"Yaşlı Doktor Alzheimer hastası ise beni unutabilir" dedim.

"Belki de sadece sizi hatırlar" dedi Buñuel.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Erkek ruhunu bilirim" dedi o. "Biliyorsunuz, filmlerim..."

"Biliyorum" dedim. "Sanki her şey sizin bir filminizden alınmış bir parça gibi."

Hafifçe gülümsedi.

"Farkındayım" diye mırıldandı.

"Onun için mi buradasınız Don Luis? Bu olayı yakından izlemek için mi buradasınız yoksa?"

"Belki de" dedi.

Kalkmıştı yerinden.

"Şimdi o dimdik merdivenleri ineceğim" dedi.

"Gidiyor musunuz?"

"Gelirim gene, bulurum sizi" dedi. Uzaklaşmış, merdivenlere doğru gitmişti.

Bir süre daha oturdum yerimde. Önümdeki uçsuz bucaksız ovayı, renklerin bulutların arasından sıyrılıp ovada renk oyunları yapmasını, uzaktaki ufak mezarlığı ve puslu gökyüzü çizgisini izledim.

İzmir

Ben nasıl geldim buraya?

Şaşkınlık içindeyim.

Sanki bir top gibi havaya fırlatıldım ve güm diye yere vurdum.

Şöyle bir sıçradım ilkin.

İzmir'deyim.

Çevremde İzmir, vakit akşamüstü olmalı, körfezin kenarında hiçbir ışık yanmamış henüz. İzmir bir tuhaf. İzmir değişik.

Bakıyorum çevreme. Varyant'ın oralarda bir yerdeyim, önümde her zaman gördüğüm pişmiş et renkli bir eski bina; karşımda dev, içi deniz dolu, mavi bir istiridye kabuğu gibi Körfez uzanıyor.

Bir tuhaflık var, alt geçitler yok, köprüler yok, büyük otellerin göğe uzanan siluetleri yok; her şey çok yalın, eski bir İzmir sanki bu. Eski bir İzmir'in içinde olmalıyım. Birden anladım bunu. Eski bir kartpostalda görünen bir İzmir gibi çevremdeki şehir. Tenha ve bomboş.

Varyant'tan aşağıya doğru heyecanla koşmaya başladım. Acaba bir rüyanın içinde miyim? Ama değil, her şey çok gerçek. Gökyüzü gerçek, Körfez sahici, trafik çok az, Kordon doldurulmamış, öyle çok eski haliyle önümde. 60'lı yılların İzmir'i olabilir şu içinde olduğum. 60'lı yıllarda henüz görmemiştim İzmir'i. O yıllar olmalı diye düşünüyorum. Bomboş. Kasaba gibi.

Ne olmuş olabilir, nasıl düştüm ben buraya? 70'li yıllar da

olabilir. Bir türlü tam kestiremiyorum. 50'li yıllar da olabilir diye geçiriyorum içimden. Eski zamanlar... Kalabalık yok, yollarda kimsecikler yok. Kordonboyu'nda güzel evler var, hepsi yalı. O tarafa doğru koşuyorum. Ayağım burkuldu. Ayakkabım ayağımdan fırladı. Öne doğru yuvarlandım. Sol ayak bileğimde inanılmaz bir acı. Bir araba durdu yanı başımda. Gözlerimden yaş geldi, şaşkınım, bu garip dünyanın içine nasıl düştüm? Bir de bileğime bir şey olursa...

Şoför arabadan dışarıya çıkmış, yanıma gelmişti.

"İyi misiniz?" diye soruyordu. "Kalkabiliyor musunuz?"

"Basamıyorum ayağımın üstüne."

"Sizi hastaneye götüreyim" dedi şoför.

Koluna dayanıp arabaya bindim.

"Hangi hastaneye gidiyoruz?"

"Bir hastane var" dedi. "Yakında. Konak Kadın Doğum."

"Acile gidelim."

Ter içinde kalmıştım acıdan. Araba, İzmir alacasının içinde, Varyant'tan aşağıya doğru kaydı. Arkama yaslanmış, dışarıdaki hiç bilmediğim İzmir'i izliyordum.

"İşte geldik."

Şoförün yardımıyla hastanenin kapısında indim taksiden. Acilin kapısına doğru adeta sürükledim kendimi.

Kısa boylu bir bakıcı çıkmıştı dışarıya. Tıknazca, esmer bir adamdı. Görmüştü beni. Koşarak yanıma geldi. Koluna girip içeri girdim.

"Şöyle otur" dedi bana. "Doktor şimdi gelecek."

"Ortopedist var mı? Kırık galiba?"

"Acilin doktoru var. O bakacak."

Hastanenin içine, acilin girişindeki bu ufak odaya dikkatle bakıyordum. Uzaktan bir ezan sesi duyuldu. Akşam ezanı olmalıydı.

"Doktor geliyor" dedi bakıcı.

Ayağa kalkmıştı.

Kapıdan içeriye rüzgâr gibi bir adam girdi. Boylu, ince uzun bir erkekti.

Baktım yüzüne.

Doktor! O doktordu bu! Ankara'daki. Bana geceyarısı mektubunu veren yaşlı adam. Hayretle yüzüne bakıyordum. Çok gençti. 26 ya da 27 yaşında olmalıydı. Dikkatle yüzüme baktı bir an.

"Neniz var?"

"Sol bileğim..."

"Nasıl oldu? Nerede düştünüz?"

"Yolda yuvarlandım."

"Başınız mı döndü?"

"Belki..."

Eliyle bileğimi muayene ediyordu.

"Film çekilsin" dedi. "Sedyeyle götürün."

Beni tanımış gibi bir hali yoktu.

Bakıcı fırlamıştı yerinden. Az sonra, hamak gibi bir sedyenin içinde alt kata indiriliyordum.

Doktor bu hastanedeydi demek. Belki de stajını yapıyordu. Soğuk bir doktor ilgisi göstermişti bana yalnızca. Ankara'da geceyarısı kutuya koyduğu o ateşli, arzu dolu mektubu yazan erkek değildi.

Hangi yıldaydık? Merak içindeydim. Bir ayna bulmalıydım. Yüzüme, gözüme bakmalıydım. Kendimi merak etmeye başlamıştım.

Film çekilmesi için bir teknisyen hazırlık yapıyordu. Röntgen cihazının ilkelliği şaşırtmıştı beni.

"Ayağınızı şöyle uzatın. Yavaş..."

Ayağımı teknisyenin söylediği yere uzattım. Tıknaz bakıcı yanımdaydı. Bırakmamıştı beni. Ayakkabılarıma baktım. Bu sabah Ankara'da giydiğim kısa topuklu, siyah rugan ilkbahar ayakkabılarımdı bunlar. Çorabım yırtılmıştı. Sol dizim bertilmişti hafiften.

"Dizde bir şey var mı?"

"Doktor dize bakmadı."

"Dizin de röntgenini çekelim" dedi teknisyen. "Morarmış, bakın."

Uzun süren bir işlemdi. Yattığım yerden tavana bakıyordum.

Hangi yıldayız acaba? Ayın kaçı? Benim yüzüm gözüm nasıl? Kaç yaşındayım?

Bunu çok merak ettim bir an. Kimseye soramazdım bunu. İçinde bulunduğumuz yılı da soramıyordum.

"Bileğim nasıl?" diye sorabildim.

"Doktor bakar şimdi filmlere" dedi teknisyen. "Sizi yukarı götürecekler. Yavaşça doğrulun."

Doğrulup deri minderin üstüne oturmuştum. Hamak gibi ortası sallanan sedye gelmişti. Bakıcı ile bir çocuk beni sedyeye geçirdiler. Karanlık merdivenlerden yukarıya çıktık. Hastanenin içinde yavaş yavaş ışıklar yanmaya başlamıştı. Ölü ampullerdi bunlar, koridordan gelen geçen birkaç kişinin yüzünü hafifçe aydınlatıp sonradan kendi içlerinde muammalı bir yarı karanlık yaratıyorlardı. Bir insanın geçmişi gibi bir rengin içindeydim.

Doktor'un odasına gelmiştik. Yavaşça karşısındaki eskice koltuğa, bakıcının yardımıyla oturdum.

Çocuk filmleri Doktor'a vermişti. Doktor inceliyordu şimdi onları.

"Bilekte kırık var" dedi bana bakarak.

O mavi soğuk gözler, o gençlik hali şaşırtıyordu beni.

"Kırılmış mı?" diye bağırdım.

"Kırılmış ama düz kırık. Hemen alçıya alacağız."

Yana bırakmıştı filmleri.

"Adınız nedir?" diye sordu.

Gözlerine bakarak adımı söyledim. O, bir dolmakalemle kâğıda bir şeyler yazıyordu.

"Alçıdan sonra eve gidebilirsiniz. Üstüne basmayacaksınız üç hafta."

"Evim yok" diye mırıldandım.

Doktor şaşırmıştı.

"Eviniz yok mu?"

"İzmirli değilim."

"Anlıyorum."

Düşünüyordu.

"Bir iki gün hastanede bir koğuşta yatırabilirim sizi. İster misiniz?"

"Olur, çok iyi olur" dedim.

"O zaman koğuşta bir yatak ayarlatayım size."

Döndü bakıcıya.

"Hastanın alçısı yapılsın. Genel cerrahinin koğuşunda görürüm onu" dedi.

Mardin

Şehidiye Camii'nin önünden geçerek otelime geldim. Çarşıda dolaşmış, gül kokulu sabunlardan almıştım kendime.

Caminin avlusunda, musalla taşının üstünde hüzünlü bir tabut duruyordu. Bir şehit cenazesi olmalıydı bu. Bir anne ile nişanlısı olduğunu tahmin ettiğim genç, güzel bir kız tabutun yanı başında ağlıyorlardı.

Gerilerden bir yerden okunan bir Kuran sesi geldi kulağıma. Cenaze kalkmıştı. Yanı başımdan geçiyordu şimdi, tabutun üstündeki ismi okudum.

"Çavuş Süleyman Şahin."

Çavuş Süleyman Şahin, yolun köşesinde kaybolmuştu. Cenazesinin arkasından gidenlerin arasından geçip otelime girmiştim.

Cebimden kartı çıkartıp kapıyı açtım.

Odaya akşamüstü güneşi dolmuştu. Hafif bir havalandırma çalışıyordu içeride. Kenarı işlemeli beyaz perdeler açıktı.

Saten yastıklı sedirin üstünde bir sarışın oturuyordu. Şaşkınlıktan dilimi yutacak gibi oldum bir an.

Tanımadığım bir kadındı bu sarışın. İnce hatlı, düz sarı saçlı, narin yüzlüydü. Uzun bacaklarını altına toplamıştı. Beni görünce hafifçe doğruldu oturduğu yerden.

"Kimsiniz?" diye fısıldadım. "Kimsiniz siz?"

"Ben Silvia Pinal'im" dedi sarışın.

"Silvia Pinal."

Hiç duymamıştım bu ismi daha önce.

"Silvia Pinal mi?"

"Evet" dedi sarışın. "Duymadınız mı adımı?"

"Duymuş olabilirim" dedim. "Bağışlayın. Dalgınım biraz bugünlerde. Sıcaktan olabilir. Sizi nereden tanıyorum acaba?"

Sarışın oturmuştu şimdi sedirin üstünde, bacak bacak üstüne attı. Masum fakat soğuk bir yüzü vardı.

"Buñuel'in filmlerinde oynarım ben" dedi. "*Viridiana*'da oynamıştım. Yaşlı adamın rahibe olmak isteyen genç yeğeni..."

Birden hatırlamıştım onu. Olağanüstü bir oyuncuydu. Garip, yarı uykuda gibi duygusuz bir yüz... *Viridiana*'da bir uyurgezeri oynuyordu. Yaşlı amcanın çiftliğine gelen genç yeğen. Ona çılgınca âşık olan ihtiyar... Evlenme teklifi genç yeğen tarafından reddedilince kendini bir ağaca asan zengin amca.

Buñuel'in en etkilendiğim, en tuhaf filmlerinden biriydi. 1961'de İspanya'da çevirdiği bir filmdi.

"Hatırladım sizi!" dedim. "*Viridiana*'sınız siz. Muhteşemdiniz."

"Teşekkür ederim" dedi sarışın hafif bir tebessümle.

"Luis'i görürüm diye geldim odanıza" dedi. "Onun buraya geldiğini biliyorum."

"Buñuel mi? Evet, dün uğramıştı buraya."

"Bugün de gelir mi dersiniz?" diye sordu.

"Bilmem ki" dedim. "Öyle, birden görüyorum onu. Karşımda, yanı başımda. Bir hayal gibi, ama gerçek. Biraz konuşuyoruz, gidiyor."

Silvia Pinal dikkatle bakıyordu bana.

"Luis öyledir" dedi. "Bir koruyucu melek ya da Azrail gibi beliriverir birdenbire insanın yanı başında. İnsan korkar ondan, çekinir. Öyle bir adam. Gece sizin odanıza gelmesi ilginç."

"Herhalde onu gece yatak odama geldi diye düşünmüyorsunuz" dedim.

"Ama geldi, değil mi?"

Kadın birden sinirime dokunmuştu.

"Evet, geldi" dedim. "Ama bende bir hikâye var. Onun için geldi."

Silvia Pinal bir kahkaha attı. Yüzü, havası, o soğuk hali birden değişmişti.

"Kızmayın" dedi. "Şaka yapıyorum. Bir hikâyeniz olduğunu tahmin ettim. Luis'in de onun için geldiğini biliyorum."

"Siz nasıl buldunuz burada beni?" diye sordum.

"Aynı Luis'in bulduğu gibi" dedi.

İpek yastıklara gömülmüştü.

"İlginç bir hikâyeniz olmalı" diye mırıldandı.

"Pek de o kadar ilginç bir şey değil" dedim. "Yaşlı bir doktor, bir geceyarısı bana aşk, tutku ve arzu dolu bir mektup bıraktı. İşte hepsi bu."

Kadın dikkatle dinliyordu beni.

"Daha ne olsun!" diye bağırdı. "Müthiş bir hikâye. Luis bayılmıştır buna."

"Evet" dedim. "Çok ilgilendi."

"Tam ona göre bir şey bu" dedi Silvia Pinal. "Adam çok mu yaşlı?"

"Çok yaşlı" dedim. "Üstelik Alzheimer hastası da olabilir. Bu teklifi dengesiz. Bence bir şey geçiriyor."

"Bir şey geçiriyor olabilir ama aşk mektubu yazdıysa, bir gerçek de var demektir bunun içinde..."

"Tutku ve cinsel arzuyla dolu bir mektup" dedim.

"O yaşta cinsellik?" dedi Silvia Pinal.

"Bir ilacın da adını yazmış mektuba. O ilacı eczaneden benim almamı istiyor" dedim.

"Ama müthiş bir şey bu!" dedi Silvia Pinal. "Olağanüstü. Luis'in niçin bu kadar ilgisini çektiğini şimdi daha iyi anladım. İyi tanır mısınız bu yaşlı doktoru?"

"Hiç tanımıyorum. İşin tuhaf yanı da bu" dedim. "Bir iki

kere görmüşlüğüm vardır onu apartman merdivenlerinde. Bir kere de oturmaya gelmişti karısı ve bakıcı ile arkadaşımın evine."

"Sizin için gelmiştir" dedi Silvia Pinal. "Sizi daha yakından görebilmek, konuştuklarınızı dinlemek, kendini biraz da olsa size anlatabilmek için gelmiştir."

"Bakın, bu doğru" dedim. "Herhalde o gün onun için aşağıya geldi Doktor. Biz de bu ziyarete bir anlam verememiştik. Pek bir yere çıkmıyorlar çünkü. Yaşh insanlar..."

"Dediğim gibi" dedi Silvia Pinal. "Yakınınızda olmak için..."

"Siz de ilgilendiniz bu hikâyeyle" dedim.

"Ne kadar çok ilgilendirdiğini bilemezsiniz."

"Gerçekten mi?" diye hayretle sordum. "Bana sıradan, hazin bir hikâye gibi geliyordu bu."

"Pek sıradan bir hikâye değil" dedi kadın. "Beni ilgilendiriyor, çünkü filmde belki sizi ben oynarım."

"Hangi filmde?" diye şaşkınlıkla sordum.

Kadın bir an yüzüme baktı.

"Luis Buñuel'in yöneteceği filmde" dedi.

"Hangi filmde?"

"Deminden beri anlatıyorsunuz ya konusunu. Onda işte" dedi Silvia Pinal.

"Size anlattığım hikâyenin film olacağı nereden çıktı?"

"Buñuel hikâyenin peşinde. Besbelli senaryolaştırıp film yapacak bu hikâyeyi. Ben de favori kadın oyuncusuyum" dedi. "O zaman başrolü, yani sizi ben oynarım."

Sinirlenmiştim.

"Bayan Pinal" dedim. "Böyle bir şey hiç konuşulmadı. Hem bu benim özel hayatım. Ben bunun bir filme konu olmasını istemem."

"Ama anlatmışsınız Buñuel'e" dedi kadın.

"O zaten biliyordu. Bana sorular sordu" dedim. "Filmden

filan söz edilmedi. Olamaz böyle bir şey. İzin vermem."

"Bağışlayın" dedi kadın. "Sizi sinirlendirdim. Gidiyorum. Dinlenme saatiniz..."

Hiç sesimi çıkartmadım.

Silvia Pinal kalkmıştı ipek minderlerin arasından. Saçını eliyle şöyle bir düzeltti.

"İyi günler" dedi. Oda kapısını açıp dışarı çıktı. Koştum arkasından, kapıyı açıp baktım. Asansöre binmiş olmalıydı. Koridor boştu.

İzmir

Sol ayak bileğim alçıya alınmıştı. On iki kişilik bir koğuşta, dipteki dar yatakta yatıyordum. Bakıcı yanı başımdaydı.

"Ağrı varsa söyle."

"Ne yapacaksın?"

"İğne yaptırırım" dedi. "Hemşireyi tanıyorum. Muazzez Hemşire."

Aslında ağrım vardı.

"Doktor'a sormadan olur mu?"

"Doktor ağrısı varsa yapılsın, dedi."

"O zaman yapılsın" dedim.

Koğuşun içi kadınlarla doluydu.

"Hepsi fıtık ameliyatlı" dedi bakıcı. "Kadınlar Koğuşu burası. Birinci Hariciye. Doktor yatağı iyi buldu. Tıklım tıklım dolu bu koğuşlar..."

Az sonra Muazzez Hemşire elinde bir enjektörle gelmişti. Eski, cam bir şırıngaydı bu.

"Arkanı dön" dedi bana.

İğneyi kalçamdan yaptı. İlaç zehir gibi yaktı.

"Geçer şimdi" dedi Hemşire.

Genç ve güzel bir kadındı. Sarışın, açık renk gözlüydü.

"Bir de ateşine bakayım" dedi.

Dereceyi sallayıp kolumun altına koydu.

"Doktor geliyor!"

Koğuşun içinde bir fısıltı havalanıp tekrar yerine oturdu sanki. Doktor kapıdaydı.

Yattığım yerden hafifçe dönüp ona doğru baktım.

Soğuk mavi gözler, o boy pos. Yaşlılık insanı nasıl da değiştiriyordu. Geçen altmış yılın, karşımdaki erkeğin fiziğinde yapmış olduğu değişiklikleri görmeye çalışıyordum. Ankara'daki yaşlı halinin tek farkı, saçları bembeyaz olmuştu ve hareketleri yavaşlamıştı.

Doktor iki adımda yatağın yanına gelmişti.

"Nasılsınız?"

"İyiyim Doktor Bey."

Dikkatle mavi gözlerinin içine bakıyordum. Beni tanıdığına, daha önce gördüğüne dair hiçbir işaret, bir ipucu yakalayamamıştım. Bir yabancı, genç bir doktor, eski İzmir'de bir hastane koğuşu, her şeyi yan taraftan izleyen esmer, kısa boylu bakıcı...

"Yatağınız rahat mı?"

"Çok rahat."

"Bileğinizin altına bir yastık koysunlar, şişmesin" dedi.

Bileğimi örten çarşafı açmış, alçıyı kontrol ediyordu.

"Alçı sıkıyor mu?"

"Biraz sıkıyor."

"Evet, biraz sıkı yapılmış. Çok rahatsız ederse kestiririm" dedi.

Hemşire gelmişti. Doktor'un yanında daha bir canlanmıştı sanki. Bakışları değişikti.

"Ne ilaç veriyorsunuz?"

"Yazdıklarınızı efendim."

Doktor bana döndü.

"Uyuyabiliyor musunuz?" diye sordu.

"Deneyeceğim."

"Ağrınız olunca, ağrı kesici yapılsın. Hemşire yapar. Gece için belki bir şey yazarım size."

"Teşekkür ederim."

"Geçmiş olsun."

Doktor koğuştan ok gibi çıkıp gitmişti.

Bakıcı kulağıma eğildi.

Yavaşça,

"Herkes buna hasta" dedi. "Bütün kadınlar."

"Sahi mi?"

"Sahi ya. Çok çapkın."

Birden sustu. Koğuştaki kadınlar karyoladan karyolaya birbirleriyle konuşuyorlardı.

Sesleri bir ilkbahar günü, balkona hava alsın diye konmuş bir kafesteki saka kuşlarının ötüşü gibi yumuşak ve dinlendiriciydi.

Yavaşça gözlerimi kapattım. Uykuya dalarken kafamda şu soru vardı.

"Hangi yıldayız? Acaba hangi yıldayız? Sormalıyım bunu bakıcıya..."

Dalıp gitmişim.

Ankara'daki pencere

Elfe'nin evinin önünde durdu taksi. Şoföre parasını verip yavaşça taksiden indim. Hafifçe gözlerimi kaldırıp giriş kapısının üstündeki pencereye baktım.

Yaşlı Doktor oradaydı. Arkası yüksek koltuğunda oturmuş, pencereden dışarıya bakıyordu. Geldiğimi görmüştü. Yüzünde belli belirsiz bir hareket gördüm, hafifçe ağzı oynadı sanki, soluk mavi gözleriyle bana bakıyordu. Yanında oturan bakıcı da görmüştü beni, oturduğu yerden doğrularak selam verdi.

İki adımda apartmanın girişini geçmiş, içeriye girmiştim.

"Düşünceler içindesin" dedi Elfe.

"Düşünüyorum" dedim.

"Ne düşünüyorsun? Seninki camın önünde miydi?"

"Önündeydi... Elfe, ne düşünüyorum biliyor musun, bu yaşlı adamın beyni nasıl çalışıyor, nasıl algılıyor dünyayı, belleği ne durumda acaba?"

Elfe gülmeye başlamıştı.

"Başka düşünecek şey mi bulamadın. İnanamıyorum sana" dedi. "Beyninin çalışıp çalışmadığını bilemem ama ruhunda büyük bir fırtına olduğu kesin. Uçmuş o! Uçmuş!"

"Öyle mi dersin?"

"Başka nasıl olabilir ki" dedi Elfe.

"Kafayı mı yemiş sence?"

"Hasta. Çok yaşlı. Kafa gitmiş" dedi Elfe.

...İL HALK KÜTÜPHANESİ

"Sen bakıcıdan bir şeyler mi duydun?"

"Yok, hiçbir şey duymadım. Artık dışarıya da çıkartmıyorlar onu. Evden hiç çıkmıyor."

"Eskiden çıkar mıydı?"

"Tabii çıkardı. Araba bile kullanıyordu yakın zamana kadar."

Şaşırmıştım.

"O yaşta araba kullanıyordu demek?"

"Kullanıyordu. Kapının önünde arabasının özel park yeri vardır."

"Demek birdenbire bir şey oldu..."

"Aslında böyle şeyler birdenbire olmaz ama bilmiyorum" dedi Elfe. "Niye bu kadar çok düşünüyorsun bu olayı ki?"

"Bilmiyorum" dedim. "İnsan beyni etkiliyor beni."

"Erkeğin beyni..."

"Belki de. Erkeğin beyni. Şimdi o beyin bozulmuş bir alet gibi. Yanlış sinyaller veriyor, belki değişik görüntüler alıyor..."

"Kim bilir..."

"Beyinle ruh birbirine karışmış. Hepimizin, her gün, her an kullandığı o kontrol düğmesi çalışmıyor. O düğme devre dışı" dedim.

"Öyle mi dersin?"

"Öyle tabii. Arzuları, istekleri var. Onları bir geceyarısı aşağıya inip bıraktığı bir mektupla bildirdi."

"Sansürsüz."

"Evet. Sansürsüz" dedim.

"Erotik film gibi."

"Aynen öyle" dedim. "Ama aktör çok yaşlı."

"Olayı dramatik yapan da bu" dedi Elfe. "Belki bu doktor genç olsaydı, sana böyle bir teklif yapsaydı başka türlü olurdu her şey..."

"Belki kendini genç zannediyor?"

"Hayır, durumunun farkında."

"Nereden anlıyorsun bunu?"

"Çünkü senden Viagra almanı istiyor."

"Doğru" dedim. "Viagra'yı biliyor."

"Bilir tabii. Aynı zamanda eczacı."

"Acaba kullandı mı hiç Viagra'yı?"

"Kullanmıştır" dedi Elfe. "Yıllar önce kullanmıştır."

"Kim bilir" dedim. "Bunak sence, öyle mi?"

"Bence bunak... Amaan, kapat bu konuyu. Sıkıldım" dedi Elfe.

"Bir film izleyelim."

"Neler var?"

"Buñuel'in bir filmi var. *Viridiana*."

"Aman boş ver şimdi İspanyol yönetmeni. Ağır filmdir o" dedi Elfe.

"Gel, çıkalım, dolaşalım."

"En iyisi o. Hadi çıkalım dışarıya."

Seyr-i Merdin

Gece büyüleyiciydi Seyr-i Merdin'den şehrin görüntüsü. Arkada kalan Mardin Kalesi tepede bir alev topu gibi aydınlatılmıştı.

Tüm avlulara, girintilere hafif ışıklar vurmuştu, Şehidiye Camii'nin minaresi yerden fışkıran bir ışık kulesi gibiydi, çevremde yüzlerce ışık yanıyordu. Mardin ışıl ışıl yanan bir mücevher gibiydi, birden onu alçalmakta olan, bütün ışıkları yanmış dev bir uzay gemisine benzettim.

Alçalıp karşı tepeye konmuş, binlerce ışık ve pırlantayla süslenmiş bir uzay gemisi gibiydi şehir. Hiç kıpırdamadan öylece, çok yakınımda duruyor, bana bilmediğim dünyaların, değişik zamanların sonsuza dayalı haberlerini getiriyordu sanki.

Oturduğum yerden bir süre, dev bir uzay gemisine dönüşmüş bu şehri hayranlıkla izledim.

Öte yanda Mezopotamya karanlık, kımıltısız ve sessizdi. Bir gece kuşu hafifçe öttü bir yerden.

Yanı başımdaki sandalyenin yavaşça çekildiğini duydum.

Dönüp baktım.

İzmir

"Top atılacak" dedi güdük bakıcı yatağımın yanından. Adı Mehdi idi, öğrenmiştim.

Güm diye top atıldı o an. Koğuşun uzun, tavana kadar olan camları şangırdadı.

"Ne topu bu?"

"Sahur topu" dedi Mehdi. "Sen de bu gece hiç uyumadın."

"Ağrım var biraz. Arada dalıyorum."

Aklıma gelmişti.

"Ramazan'ın kaçı bu gün?"

"On yedinci gün" dedi Mehdi. "Yarabbim şükür." İçini çekti hafifçe.

"Hangi aydayız Mehdi?"

"Ağustos" dedi.

"Hangi yıldayız?"

"1949. Aa, sen benimle kafa buluyorsun galiba."

"Yavaş ol, herkes uyuyor koğuşta" dedim. "Kafa filan bulmuyorum. İğneler etkiliyor beni. Kafam gidip gidip geliyor. Ondan sordum. 1949."

"Hangi ilaçlar?" dedi Mehdi. "Basit bir ağrı kesici yapılıyor. Su gibi bir şey."

"Bilmiyorum, belki düşmek etkiledi beni."

Mehdi dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Sanki daha sonraki yıllardan biri gibisin" dedi. "Konuşmaların, rahatlığın, üstündeki giysiler, şu kolundaki saat...

Ayakkabının altındaki yekpare lastik. Bunlar daha önce gördüğüm şeyler değil. Çantan... Saçının biçimi..."

Hafifçe güldüm.

"Belleği gidip gelen biriyim" dedim. "Bir kırık hastası."

"Kırık geçecek" dedi Mehdi.

Susmuştum.

Koğuşun içinde derin bir uykuda yol almaktą olan insanların çıkardıkları, karanlıkla uyum sağlayan, insanın sabaha karşı canlı olduğunu gösteren sesler duyuluyordu. İnce bir inleme, hafif bir horultu.

Pencereler açıktı. Sıcak hava ve İzmir'in sesi içeriye doluyordu. Demek 1949 yılındaydım. Bunu iyice anlamam, sindirmem gerekiyordu. Şaşkınlığımı bakıcıya belli etmemeliydim.

1949 yılının İzmir'inde, Varyant'ta yuvarlanıp sol ayak bileğimi kırmıştım. Kadın Doğum Hastanesi'nde alçım yapılmıştı. İnşallah topal kalmayacaktım. Alt katta bileğimin filmini çektikleri o eski röntgen cihazı, hemşirenin elindeki şangırtılı cam enjektör, Mehdi'nin sırtındaki tuhaf bakıcı giysisi... Dışarıdaki tenha İzmir...

Demek 1949 yılındaydım. Bana Doktor Ayhan bakıyordu. Yaşı da 26 olmalıydı. Şöyle aklımdan hesaplamıştım. İzmir'de, 26 yaşında genç bir doktor.

Hafifçe gözlerimi araladım. Mehdi uyuyorum zannedip yanımdan uzaklaşmıştı. Şimdi koridorda bir sigara içecekti. Dün gece de öyle yapmıştı.

Az sonra, koridor duvarımn dibinde sigarasının bir ateşböceği gibi yanan ucunu görmüştüm.

Ne zaman yürüyebilecektim acaba?

Bir an önce buradan dışarıya çıkıp eski İzmir'in içine dalmak istiyordum.

Doktor 26 yaşındaydı... Ben kaç yaşındaydım acaba?

Bacağımda bir varis gözüme çarpmıştı. Pek genç değildim.

Çantam aklıma gelmişti. Çantamda biraz para olabilirdi.

Mehdi'nin eline birkaç kuruş sıkıştırmak istiyordum. Araba anahtarım olabilirdi. Kimliğim pembe cüzdanın bir kenarında olurdu hep.

Çantam neredeydi?

Yattığım yerde kıpırdamaya başlamıştım.

Mehdi yanımdaydı.

"Ne var, bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Çantam... Hastaneye getirildiğimde çantam vardı yanımda, değil mi?"

"Tabii, çanta burada" dedi Mehdi. Ayak ucumdan eski, leopar desenli çantamı alıp uzattı bana.

"Bir ışık yakabilir miyiz?"

"Koğuşun ışıkları sönük şimdi. Yakamayız, herkes uyuyor" dedi bakıcı. "Birazdan hava aydınlanacak."

"O kadar oldu mu saat?"

Şaşırmıştım.

"Oldu" dedi Mehdi. "Top atılalı çok oldu."

"Doğru ya."

Çantamı karanlıkta karıştırıyordum. Bir deste anahtarımı bulmuştum. Filli halkaya takılıydılar. Para cüzdanım elime geçti. 400 lira kadar param vardı. Onları cüzdanıma yerleştirdiğim gibi duruyorlardı.

Bir yirmilik çıkarttım. Mehdi'nin cebine sıkıştırdım.

"Hiç gerek yoktu" dedi Mehdi. "Ne gereği vardı, geceyarısı..."

Arabamın anahtarı da yerindeydi. Kimliğimi bulamıyordum. Karıştırmaya devam ettim çantamı. Üstünde Marilyn Monroe'nun resmi bulunan kartlığım elime geçmişti.

Yavaşça kapağını açtım. Bükülmüş kâğıt parçası içinde duruyordu.

Hafifçe açtım kâğıdı. Dışarıdan koğuşa vuran şehir ışığında ilk satırları okudum.

"... Ben size deliler gibi âşığım. ... Sizinle yatmak istiyorum..."

Seyr-i Merdin

Yanımdaki iskemle hafifçe çekilmişti. Dönüp baktım. Buñuel gelmiş olmalıydı.

Koltukta bambaşka biri oturuyordu. Yaşlıca bir erkekti bu. Esmer yüzü güneşten yanmıştı. Koyu renk gözleri derin bakışlıydı, şahin gagası gibi bir burnu vardı. Sakalı gürdü. Sırtında, omuzlarından aşağıya dökülen parlak gümüş renkli bir pelerini vardı. Koltuğun arkasında dimdik genç bir erkek duruyordu. Onun da saçları uzun, kıyafeti değişikti.

Hiç kımıldamadan ayakta duruyor, önünde uzanan Mezopotamya'ya bakıyordu.

Kimdi bu koltukta oturan adam? Hafifçe bana doğru dönmüştü şimdi.

İnce dudaklarını oynattı. Parmaklarındaki taşlı altın yüzükler dikkatimi çekmişti. Güçlü bir erkekti besbelli, şimdiye kadar gördüğüm hiç kimseye benzemiyordu.

Başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Ben Kral Darius" dedi. "I. Darius. Buraların kralıyım. Bütün bu toprakların sahibiyim."

Yerimde hafifçe doğrularak Kral Darius'u selamladım.

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Dara Harabeleri'ni dün sabah gezdim" dedim. "Sizin hakkınızda bir fikrim var."

"Evet, Dara Harabeleri" diye mırıldandı Kral. "Aslında hiçbir şey kalmadı yeryüzünde. Birkaç kat mezar odası,

bulunmuş ufak bir hazine ve sonsuz ovalar..."

"Evet" dedim. "Daha kazı devam ediyor. Kalıntıların büyük bir bölümü ziyaretçilere kapalıydı. Gene de çok görkemli bir dünya sayın Kral" dedim.

Kral Darius başını salladı.

"Oraya gitmiyorum. Sıkılıyorum kazılardan. Bazı akşamüstleri buraya gelir otururum. Bir şerbet içer, dünyayı seyrederim" dedi. "Kölem Alop yanımdadır hep."

Arkaya döndü.

"Alop, hanımefendiye bir gül şerbeti söyle, ben de içeceğim" dedi.

Köle Alop yerlere kadar eğildi.

"Emredersiniz efendim."

İki saniye içinde Seyr-i Merdin'in gerilerinde bir yerde kaybolmuştu.

Az sonra bir garson, parlak bir tepsi içinde gül şerbetlerimizi getirmişti.

"Buyurun" dedi Kral Darius.

Tepsiden şerbet bardağını aldım.

İçimden, "Ah, Buñuel gelse, bu adamı görse... Müthiş bir şey olur! Kral Darius. Kim bilir kaç bin yıl öncesinden bir hükümdar bu" diyordum.

Bu eski adam da Seyr-i Merdin'de oturup Mezopotamya'yı seyrediyordu.

Köle Alop gene Kral'ın arkasındaki yerini almıştı.

Kral Darius bir heykel gibi kımıltısız ve sessiz, parlak gözleriyle çevreyi izliyordu.

Gül şerbetimden bir yudum aldım. Limonluydu, harikaydı. Sanki Kral Darius için özel hazırlanmıştı.

"Birini mi bekliyordunuz?" diye sordu Kral Darius.

"Hayır" dedim. "Burayı seviyorum. Boş vakitlerimde gelip oturuyorum."

"Bu yöre, bu sessizlik, arkadaki bu olağanüstü şehir,

kısaca her şey etkiledi beni" dedim.

Kral Darius yavaşça başını salladı.

"Buralar öyledir" dedi. "Sıkışmış bir dünya. Büyülü ve gizemli. İçine gireni bir daha kolay kolay bırakmaz."

Köle Alop'a döndü.

"Bizi yelpazele oğlum" dedi.

Köle Alop, pelerininin arasından palmiye yapraklarından örülmüş bir yelpaze çıkartmıştı.

Yelpazeyi yavaş yavaş Kral Darius'un ve benim başımın üstünde sallamaya başladı.

"Biraz serinleyelim" dedi Kral Darius. "Hava ısınıyor. Öğleden sonra buraları sıcak olur."

Köle Alop, şimdi biraz daha hızlı sallamaya başlamıştı yelpazeyi.

"Sayın Kral" dedim. "Benim otel odamda klima var. Belki Seyr-i Merdin'in arka kısmında da klimalı bir yer olabilir. Çok bunalırsanız oraya gideriz."

Kral ilgilenmişti.

"Nedir klima?"

"Hava soğutucu" dedim. "Hoşunuza gider."

"Hiç duymadım" dedi Kral Darius. Döndü köleye.

"Sen duydun mu Alop?"

"Hiç duymadım efendim" dedi Alop, yerlere kadar eğildi.

"Sizi otelime davet edeyim" dedim. "Buraya çok yakın. Klimayı açarız. Biraz serinlersiniz."

"Olur, gidelim" dedi Kral Darius.

Alop koltuğunu hafifçe çekmişti Kral'ın.

Seyr-i Merdin'in merdivenlerinden aşağıya, Kral Darius önde, ben arkada, inmeye başladık.

Az sonra sokağa varmıştık. Öğlen sıcağında in cin yoktu çevrede.

Otele doğru yürümeye başladık.

İzmir

"Doktor birazdan vizite gelir, koğuşları, özel odaları dolaşır" dedi Mehdi. "Sabah ziyareti."

Çantamı karıştırıyordum yattığım yerden. İstiklâl'deki bir işportacıdan aldığım Çin işi, üstü rengârenk saplı taşlarla süslü aynamı bulmuştum. Şöyle bir yüzüme baktım. Hiç düşünmeden bakmıştım ya, gördüğüme alışkan olduğum yüzümdü aynada gördüğüm. Saçlarımı şöyle bir düzelttim elimle. Yüzüm solgundu. Varyant'ta düşmenin, ayak bileğimi kırmanın ve kendimi 1949 yılının İzmir'inde buluvermemin şokunu yeni yeni atlatmaya çalışıyordum besbelli.

"Bu ne güzel ayna!" dedi bakıcı Mehdi. Hayranlıkla elimde tuttuğum küçük saplı, üstündeki kırmızı, yeşil ve mor taşları pırıl pırıl parlayan aynaya takılmıştı gözü.

"Basit, ucuz bir şey bu" dedim.

"Hiç de öyle durmuyor" dedi Mehdi. "Ömrümde hiç böyle bir ayna görmedim daha önce. Sanki bir hazine sandığının içinden çıkmış gibi!"

Gülmeye başladım.

"Daha neler..."

"Gerçekten eşsiz bir şey bu. Güle güle kullan" dedi.

Çantamda bir de üstü taşlı çakmak olacaktı. Onu da İstiklâl'den, aynı işportacıdan almıştım. Çantamı karıştırıp buldum onu. Üstünde mor parlak taşlardan bir üzüm salkımı vardı. Üzümün yaprağı koyu renkli yeşil taşlardan

işlenmişti. On liraya alıp çantama atmıştım.

"Al" dedim, onu Mehdi'ye uzattım. "Bu senin olsun. Bir anı olarak saklarsın."

Mehdi'nin gözleri açılmıştı.

"Böyle değerli bir şeyi bana veriyorsun..."

"Al. Ben sigara içmiyorum."

Bakıcı çakmağı almıştı eline. Onu ışığa doğru tuttu. Üzüm salkımının mor parıltısına, yapraktaki yanar döner yeşil taşların pırıltısına uzun uzun baktı.

"Çok teşekkür ederim" dedi. "Bu benim sahip olduğum en değerli şey."

Alıp cebine koymuştu çakmağı. Sigara paketinin yanına. Bu sokakta satılan basit Çin işi çakmak İzmirli bakıcıyı büyülemişti.

Aynamı çantanın gözüne yerleştirip yastığa yaslandım.

Koğuştaki kadınlar birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Yeni gelenin nesi varmış?"

"Ayak bileği kırıkmış..."

Konuşmalar kulağıma geliyordu. Saksağan sesi gibiydi. Dinliyordum. Koğuşun tavana kadar uzayan pencereleri açıktı. İçeriye İzmir'in sesi ve deniz kokusu doluyordu.

Doktor yanı başımdaydı.

"Nasılsınız?" diye sordu. "Nasıl geçirdiniz geceyi?"

"İyiyim. Ayağımı kıpırdatamıyorum. Başka bir sorun yok."

"İyi. Ağrı kesici yapıldı mı?"

Mehdi atıldı.

"Yapılmadı. İstemedi" dedi.

"Çok iyi" dedi Doktor. "Bugün ayağa kaldırırım sizi."

Masmavi gözlerine, duygusuz görünen yüzüne baktım. Sabah ışığında yüzünün çizgileri sanki daha sertti, dinlenmiş görünüyordu. Üstü başı pırıl pırıldı. Titiz bir erkek olduğu belliydi.

"Hemşirenin yardımıyla yürüyün biraz koridorda" dedi.

"Bir baston kullanacaksınız."

Mehdi yerinden fırlamıştı.

"Bastonu getireyim."

"Muazzez Hemşire'ye haber verin, hastayı dikkatli kaldırın."

Doktor koğuşun içinde dolaşıyordu. Yanımdan ayrılmıştı.

Zinciriye Otel
Mardin

Hızlı hızlı yürüyordum Medrese Mahallesi'nin yolunda. Otel, Zinciriye Medresesi'nin karşısında. Kral Darius gümüş renkli pelerinini savurarak yanımda yürüyordu. Köle Alop arkamızdan geliyordu.

Otele varmıştık. Resepsiyondan kartımı alıp asansöre yöneldim.

"Buyurun Kral Darius."

"Bu nedir? Küçük oda?"

"Asansör bu. Yukarıya çıkacağız."

Kral Darius asansöre bindi. Alop da çekinerek binmişti asansöre. Düğmeye bastım. Kapı kapandı. Asansör yavaş yavaş yükselmeye başladı.

Kral Darius,

"Nedir bu? Nereye gidiyoruz?" diye hayretle sordu.

"Üst kata çıktık Sayın Kral. Merdivenlerle yorulmamanız için."

Asansörün kapısı açılmıştı.

Ben önde, Kral Darius ve köle Alop arkada asansörden çıktık. Uzun, rengârenk halılarla kaplı taş koridorda yürümeye başladık.

"Akıl almaz bir şey" dedi Kral Darius. "Havaya çıkan oda. Eski bir mezar odası gibi. Ama ferah."

Köle Alop heyecan içindeydi. Renkten renge giriyordu. Şaşkınlıktan yelpazesini yere düşürdü.

"Sakin ol, Alop" dedi Kral Darius.

Alop yerlere kadar eğildi. Düşürdüğü yelpazeyi de Kral'a göstermeden alıp pelerininin kıvrımları arasına soktu.

"Kaldığınız yer burası mı?"

"Burası Kral Darius."

Odamın önüne gelmiştim. Kartımla kapıyı açıp içeriye girdim.

Kral Darius,

"Nedir o kapıyı açan ince şey?" diye sordu.

"Manyetik kart. Anahtar bu Kral Darius."

"Çok ilginç" diye söylendi Kral Darius. Odadan içeriye girmiştik.

"Şimdi size klimayı açacağım. Serinleyeceksiniz."

"Burası güzelmiş" dedi Kral Darius.

Birden rengârenk ipek yastıklı sedirin üstünde birinin oturduğunu fark ettim. Yastıkların arasına gömülmüş, kedi yavrusu gibi büzülmüştü.

Silvia Pinal idi bu. Geldiğimizi görünce hafifçe yerinden doğrulmuştu. Merakla Kral Darius'a ve köle Alop'a bakıyordu.

"Arkadaşınız varmış" dedi Kral Darius. Büyük bir dikkatle minderlerin arasında yatan Silvia Pinal'e bakıyordu.

Silvia Pinal, doğrulmuş, ayağa kalkmıştı şimdi. Yalınayaktı, halıya basıyordu. Taşlı sandaletleri divanın yanındaydı.

"Silvia Pinal" dedim. "Meksika sinemasının ünlü yıldızı. Kral Darius... Bu yörenin kralı ve kölesi Alop."

Kral Darius zarif bir hareketle Silvia Pinal'in elini iki avucunun arasına almıştı. Köle Alop yerlere kadar eğilerek sarışını selamladı.

Silvia Pinal şaşkındı.

"Film setinden mi geliyorsunuz" diye sordu bana.

"Hayır. Seyr-i Merdin'de karşılaştım kralla. Klimayı göstermek için getirdim onu odama."

Daha ciddileşmişti şimdi Silvia Pinal. Kral Darius'un

önünde hafifçe eğildi. Kral hâlâ onun ellerini bırakmamıştı.

Silvia Pinal'in egzotik parfümü otel odasına dalga dalga yayılıyordu.

Köle Alop odanın bütün köşelerine bakıyor, içine girdiği bu değişik dünyayı iyice anlamaya çalışıyordu sanki.

"Oturun lütfen" dedi Kral Darius, Silvia Pinal'e.

Kendisi de minderli sedire sarışının yanına oturmuştu.

Klimanın düğmesine bastım. Anında odaya serin hava üflemeye başladı.

"Rüzgâr" dedi Kral Darius. "Kış rüzgârı. Ne tuhaf."

"Hayır, klima bu" dedim.

Silvia Pinal, "Umarım sizleri rahatsız etmiyorum" dedi bana. "Misafirleriniz olduğunu bilmiyordum. O mektup hakkında biraz konuşmak için gelmiştim."

"Hangi mektup?" diye sordu Kral Darius.

"Ankara şehrinde, bir geceyarısı bana ulaştırılan bir mektup" dedim. "Bir mesaj."

Kral başını salladı.

"Önemli bir şey miydi?" diye sordu.

"Önemli" dedim. "İnsan ruhuna ayna tutan bir mektup. Belki de hepimizi burada o mektup buluşturdu."

"İlginç" dedi Kral. "Bir mesaj demek... Bizimle bir ilgisi var mı?"

"Yok. Yalnızca benimle ilgili bir şey."

"Merak uyandırıcı" dedi Kral Darius.

Silvia Pinal, "Onu okumak isterdim" diye fısıldadı.

"Herkese gösteremem o mektubu Bayan Pinal" dedim.

"Ama Buñuel'e göstermişsiniz."

Sustum.

Kral Darius, "Buñuel kim?" diye sordu.

"Çok ünlü bir İspanyol yönetmen. Bayan Pinal onun yıldızlarından biri" dedim. "Onun filmlerinde oynar."

"Hiç bilmediğim şeyler" dedi Kral Darius. "Buñuel'in yıldızısınız demek?"

"Evet" dedi Silvia Pinal hafifçe başını öne eğerek.

"Bir yıldız... Gökyüzünde misiniz?"

"Hayır, yeryüzündeyim" dedi Silvia Pinal.

"Ama gökyüzündeki bir yıldız kadar güzelsiniz."

Kral Darius'un bu iltifatı karşısında kızarmıştı Meksikalı aktris.

"Teşekkür ederim" dedi.

Zile bastım.

"Gül şerbeti istiyorum" dedim. "Buzlu olsun lütfen. Dört bardak. Karanfil de atın içine."

Ankara'daki pencere

Apartmanın içinde bir kıpırtı, bir hareket. Merdivenlerde sesler var.

Elfe, "Enginarcı geldi galiba" dedi.

Kapıyı açmıştık. Üst kattan konuşmalar, kadın sesleri geliyordu. Yaşlı Doktor'un bakıcısının koşarak merdivenlerden aşağıya bize doğru geldiğini gördüm.

Telaş içindeydi.

"Ne var, bir şey mi oldu Müveddet Hanım?"

"Doktor" dedi. "Doktor kaçmış. Size mi indi acaba?"

"Bizde yok. Kimse gelmedi bize."

"Biz salonda çay ve kurabiye servisi yaparken, hiç duyurmadan çıkmış dışarıya! Onu bulmalıyız" dedi kadın. "Az önce çıkmış olmalı. Pijamalıydı. Yolda hemen görünür."

Elfe ile ben de telaşlanmıştık.

"Nereye gider acaba? Yaşlı adam..."

"Kaçtı" dedi Müveddet. "Kaç gündür seziyordum böyle bir şey yapacağını. Bak, gördün mü, boş bulunduk. Çıkıverdi kapıdan dışarıya."

"Yakınlarda bir yerdedir" dedi Elfe. "Üstünde para var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu. Ama almış olabilir" dedi kadın.

"Buradan çoktandır kaçmak istiyordu."

"Nereye gitmek istiyordu?"

"Kim bilir... Eskiden yaşadığı yerlere, hâlâ var olduğunu

sandığı dünyalara" dedi kadın. "Oraları hayal ediyordu hep. Hem de âşıktı."

"Âşık mıydı?"

Bir anda kıpkırmızı olmuştum.

"Kime âşıktı?"

"Hiç söylemedi" dedi Müveddet. "Ama âşıktı. Biliyorum. Pencerenin önüne oturur, bütün gün sevgilisinin gelmesini beklerdi. Belki yoktu öyle bir kadın. Bir hayaldi o. Ama doktor âşıktı ona, biliyorum."

Hâlâ var olduğu sanılan dünyalar...

Yaşlı Doktor, Tunalı Hilmi'deki Mado'nun bahçe masalarından birine oturmuştu. Üstünde bir gömlek, ayağında pantolonu vardı. Terlikleri belli olmuyor ya da bu sıcak yaz gününde giyilmiş bir çift sandalet gibi görünüyordu.

Soluk mavi gözleriyle önünden geçen kalabalığa bakıyor, adeta Mado'nun önünden geçenleri teker teker tarıyordu. Gözlerinde bir heyecan ve mutluluk pırıltısı vardı. Çoktandır pijamasıyla tutulduğu hapishaneden kaçmayı başarmıştı.

Önünden akan insan seli onu büyülemişti sanki.

Bir süre sonra yerini değiştirip daha arkadaki bir masaya geçti.

"Güneş mi geldi beyefendi?"

"Evet, sıcak oldu."

Temkinliydi, kalabalıktan birinin onu göreceğini anlamıştı. Şimdi *café*'nin loşluğunda arkasına yaslanmış, sanki düşüncelere dalmıştı.

Yan taraftaki masada kır saçlı, yaşlı bir adam oturuyordu. Bastonuna dayanarak gelmiş, o *café*'de bir arka masa seçmişti.

Doktor bir an döndü ona.

"Gülhane ne tarafta?" diye sordu.

"Hangi Gülhane?"

"Gülhane Hastanesi... Nerede acaba?"

"Vallahi hiç bilmiyorum" dedi yan masadaki adam. "İnanır mısınız hiç duymadım orayı. Ben her gün evden yürüyüp

buraya geliyorum yalnızca."

"Ben iyi bilirim Gülhane'yi" dedi Yaşlı Doktor. "Ama yerini çıkartamıyorum bir türlü..."

"Bulursunuz, bulursunuz."

"Bulacağım. Kararlıyım bulmaya orayı."

"Zor mudur bulmak?" diye sordu yan masadaki yaşlı adam. Kahvesine uzanan eli titriyordu hafifçe.

"Zor değil... Ama zor. Tuhaf bir şey bu" dedi Yaşlı Doktor.

"Hayatım orada geçti benim. Günümün, gecemin geçtiği yer."

"Bu şehirde mi?"

"Bu şehirde. Yakında bir yerde hem de" dedi Doktor.

"Bulursunuz o zaman."

"Niyetliyim bulmaya orayı."

"Çok kolay şeyler zorlaşıyor. Bir gün. Birdenbire" dedi kır saçlı adam.

"Zor olan şeyler de birdenbire kolaylaşıyor sanki" dedi Yaşlı Doktor. "Ruhunun istediğini yapmak."

"Öyle mi? Ben yapamıyorum" dedi kır saçlı. "Kolay değil. Hiçbir şey yapamıyorum."

"Buraya gelmişsiniz..."

Kır saçlı adam Yaşlı Doktor'a hafifçe yaklaştı.

"Biliyor musunuz" dedi. "Ben kaçıyorum. Evden, karımdan kaçıyorum."

Yaşlı Doktor güldü.

Devam etti adam:

"Şehirden de kaçmak istiyorum aslında. Daha uzaklara gitmek... Karım korkutuyor beni. 'Dilenci şebekesinin eline düşeceksin. Göreceksin o zaman' diyor."

"Sanmıyorum. Bir şey olmaz" dedi Yaşlı Doktor.

Yeniden arkasına dayanmıştı. Mado'nun önünden geçen kalabalığı dikkatle inceliyordu.

"Siz bir şey içmiyorsunuz beyefendi?" dedi yaşlı adam.

"Para almayı unutmuşum yanımda."

"Ben size bir kahve söyleyeyim, izin verin."

"Teşekkür ederim. Yarın da ben size söyleyeyim."

Yaşlı Doktor'un sade kahvesi gelmişti.

Kahvesinden bir yudum aldı.

Kendini bilinen veya hiç bilinmeyen bir âlemin kollarına bıraktı.

Kral Darius ve Silvia Pinal

Buzlu gül şerbetlerimizi yudumluyorduk. Otel odası iyice serinlemişti.

Kral Darius yerinden kalkmış, halının üstünde şöyle bir dolaşmıştı.

"Sıcak hava gitti" dedi. "Bu olağanüstü bir şey. Odanın içi sonbahar günü gibi... Dışarısı yanıyor sıcaktan."

Silvia Pinal dikkatle bu değişik erkeğe bakıyordu. Köle, Kral'ın peşindeydi, nereye gitse ardından gidiyor, Kral oturunca yanında el pençe divan bekliyordu.

Silvia Pinal, Kral Darius'a yavaşça,

"Bu genç adam kim?" diye sordu. "Size çok bağlı görünüyor."

"Kölem o benim. Kölem Alop. Babası da babamın kölesiydi. Sadık bir kul o."

"Köle ne demek ki?"

"Köle işte" dedi Kral Darius. "Bilmiyor musunuz, köle nedir? Benim insanım. Özgürlüğü bende saklı. Her istediğimi yapar, beni sever ve korur. Yardımcı ruh."

"Ah" dedi Silvia Pinal. "Anlıyorum. Sanki bir âşık. Özgürlüğünü, dünyasını size vermiş."

Kral Darius gülmeye başladı.

"Âşık filan gibi değil. Köle işte. Benim kölem. Özeldir Alop. Başka kölelerden ayrıcalıkları var."

"Kral Hazretlerinin kölesiyim ben" dedi Alop. "O öl derse ölürüm."

Kral Darius,

"Alop çocukluğundan beri sarayda" dedi. "Onu ben yetiştirdim. Kraliçe de çok sever Alop'u."

Silvia Pinal,

"Kraliçe nerede?" diye sordu.

Kral Darius,

"Kraliçe yıllardır hasta" dedi. "Sarayda dinleniyor. Nedimeleri ile. Bu güneşe, sıcak havaya çıkmaz o."

"Anlıyorum, geçmiş olsun" dedi Silvia Pinal.

Gül şerbetinden yudum yudum içiyordu.

Kral Darius,

"Demek bir yıldızsınız siz" dedi. "Parlak bir yıldız. Gökyüzündeki ışık parçalarından daha güzel. Sizi sarayımda konuk etmek isterim. Bahçemi ve kıymetli taşlarımı göstermek isterim. Gelir misiniz?"

"Şeref duyarım" dedi Silvia Pinal.

"O zaman saraya gidelim" dedi Kral Darius.

Kalkmıştı.

Pencereden süzülen güneş ışıkları gümüş pelerininin üstünde oynaşıyordu.

Döndü bana,

"Gene görüşeceğiz" dedi. "Sizden öğreneceğim şeyler var. Anlıyorum bunu."

"Durun, ben sizi asansörle indireyim" dedim.

Silvia Pinal toparlanmıştı. Köle Alop önden koridora koştu.

Onları aşağıya indirdim.

Az sonra Medrese Mahallesi'nde yavaş yavaş yürüyerek gözden kayboldular.

Çıktım odaya.

Pencerenin yanında Luis Buñuel duruyordu. Siyahlar içindeydi, hafif karanlık ve çökük yüzü biraz yorgun duruyordu bugün.

"Don Luis" diye bağırdım. "Nerelerdeydiniz? Sizi birisiyle tanıştıracaktım!"

"Montaj odasındaydım" dedi Buñuel. "Bütün gece çalıştım.

Bazı ayrıntılarla kendim uğraşmayı seviyorum."

"Kiminle tanıştıracaksınız beni?"

"Kral Darius ve kölesi Alop ile tanıştıracaktım. Az önce buradalardı."

"Kral Darius... Pers Kralı I. Darius mu?" diye sordu Buñ-uel.

"O olmalı" dedim. " 'Buraların Kralıyım' dedi. Çok ilginç bir adam. Kölesi Alop ile Seyr-i Merdin'e gelmişti. Orada tanıdım onu. Mezopotamya'yı seyredermiş arada, öyle..."

"Demek Kral Darius buradaydı."

"Evet, az önce. Birkaç dakika arayla kaçırdınız onu."

Birden aklıma geldi.

"Silvia Pinal de gelmişti" dedim. "Yaşlı Doktor'un bana yazdığı mektubu merak ediyormuş. İlle görmek istedi ama göstermedim. Kral Darius onu sarayına götürdü. Bahçelerini, değerli taş koleksiyonunu gösterecekmiş" dedim.

Buñuel inanmayan bakışlarla bakıyordu bana.

"Silvia burada mıydı? Kral'la saraya mı gitti?"

"Hayret verici şeyler bunlar. Apayrı dünyalardan, değişik zamanlardan iki insan" dedi Buñuel. "1961'de Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye alan *Viridiana*'nın başrol oyuncusu Silvia Pinal ve bilmem kaç bin yıl öncesinin bu toprakların kralı, İmparator Darius."

"Bu Mardin'de bir şey var, Don Luis" dedim. "Sizin burada olmanız, Kral Darius'un burada olmasından daha ilginç. Öyle değil mi? Kral Darius bu uygarlığın, buranın geçmişinin bir parçası. Zamanında 50 milyon kişiye hükmetmiş güçlü bir imparator. Belki Büyük İskender kadar önemli ve güçlü. Onun arada Seyr-i Merdin'e çıkıp Mezopotamya'yı izlemesi doğal. Ama sizin burada olmanız..."

Buñuel güldü.

"Ben o mektubun ve hikâyenin peşindeyim, biliyorsunuz" dedi.

"O hikâye asıl Ankara'da" dedim. "Sokak kapısının üstündeki o pencerenin arkasında."

"Orası öyle" dedi Buñuel. "Ama siz Mardin'desiniz, mektup sizde ve beyninizde oluşan bir şeyler var..."

"Var mı bir şeyler? Neler var beynimde?" diye gerçek bir merakla sordum.

"Var" dedi Buñuel. "Ben hissediyorum. Bir dünya yaratıyorsunuz. Bir şeyler."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Hâlâ var olduğu sanılan dünyalar...

Doktor, Tunalı Hilmi'deki Mado'nun en arka masalarından birinde oturmaya devam ediyordu. Yaşlı arkadaşı yanındaydı. Yan masadan Yaşlı Doktor'un masasına geçmişti.

Birlikte oturuyorlardı. Gün ışığı eğrilmiş ve bükülmüştü, artık pastanenin dip kısmına ulaşmıyordu. Ufak süslü lambalar, soluk spotlar yanmıştı içeride. Pastane akşama hazırlanıyordu. Müşteri de değişmişti sanki. Şimdi akşamı bekleyen kişiler oturuyorlardı serpiştirilmiş masalarda. Kadınların makyajları daha değişikti sanki. Rujların rengi koyu görünüyordu, kirpik gölgeleri uzamıştı yanakların üstünde.

Yaşlı Doktor gölgelerin içindeydi. Yanında oturan arkadaşına baktı.

"Her şeyi hatırlıyor musun Mustafa Bey?" diye sordu.

"Her şeyi hatırlıyorum" dedi Mustafa Bey. "Eski dünyam avuçlarımın içinde. Çocukluğumu, ilk gençliğimi, evlendiğim günü, her şeyi çok iyi hatırlıyorum. Nikâh öncesi duyduğum ani heyecanı, sonra karımla geçirdiğim yılları, ilkbaharları ve sonbaharları, akşam arkadaşlarla toplanmamızı arada sırada, kış günlerini, havanın yanağımı ısıran soğuğunu hep hatırlıyorum."

Gözleri uzaklara dalmıştı.

Yaşlı Doktor,

"Ben de her şeyi hatırlıyorum" dedi. "İzmir, çok eski yıllar, İstanbul'da atlı tramvay; gene İzmir, Konak Kadın Doğum'daki

yıllarım, hayatın hem zor hem çok kolay olduğu zamanlar; koğuş hemşiresiyle yaşadığım o ayaküstü macera, nöbet gecelerim, sonsuz özgürlüğüm; doktorluğumun ilk yılları. Hepsi burada, önümde sanki."

"Hemşire tutulmuştu bana. Gözlerinde bir arzu, bir yalvarış görürdüm sanki. Çok gençtim. Sonra çok kişiler oldu hayatımda. Kadınlar..."

"Çok kadın oldu mu?" diye sordu Mustafa Bey.

"Çok kadın oldu" dedi Yaşlı Doktor. "Hepsinin bakışı, kokusu, saçları, ne bileyim ben, arzuları, istekleri başkaydı. Hastanede ölüm çok yakınken, insanlar birbirleriyle daha kolay ilişkiye girerler. Yatakta kıvrılıp ölen bir insanı görürsün, senden o an hayat fışkırır sanki."

Mustafa Bey,

"Ben muhasebeciydim" dedi. "Öyle kendi halimde bir hayat sürdüm. Fazla kadın olmadı bende. Beğendiklerime de ulaşamadım. Zaten karım vardı."

Yaşlı Doktor,

"Evden kaçıyorsun" dedi.

"Evet, her gün kaçıyorum. Akşam dönüyorum."

Doktor,

"Ben ilk defa bu sabah kaçabildim evden. Dönmeye de niyetim yok" dedi.

"Pekiyi, gece ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum, bir yerlerde geçireceğim geceyi. Bir karanlığın içinde, bir gölgede."

"Evden aramazlar mı sizi?"

"Bulamazlar" dedi Yaşlı Doktor. "Karım çok yaşlı. Bakıcı bulamaz beni."

"Niçin kaçtınız Doktor Bey?"

"Birini seviyorum" dedi Doktor. "Çılgınca arzuladığım bir kadın var. Belki ona rastlarım. Bulurum onu. Dünyadaki günlerimiz sayılı. İstediğim gibi yaşamak istiyorum artık."

Mustafa Bey uzaklara dalmış, Doktor'un anlattıklarını dinliyordu.

"Demek birini seviyorsunuz" dedi.

"Evet. Onu arzuluyorum. Benim olmasını istiyorum."

"Nasıl tanıdınız onu?"

"Gördüm onu ilkin" dedi Yaşlı Doktor. "Uzun süre izledim. Oturduğum apartmandaki bir daireye geliyordu. Pencere... Pencereden hep baktım ona. Gelirken, giderken."

"Şimdi pencerenin arkasından kurtuldum işte" dedi sonra. "Parmaklarımı çıkarttım. Dünyayı yeniden buldum. Tıpkı, eski İzmir'de, Konak Kadın Doğum'daki yıllarımdaki gibi."

"Ne güzel" diye mırıldandı Mustafa Bey. "Ne güzel."

"Ama gücüm eskisi gibi değil" dedi Yaşlı Doktor.

"Şu bedenimin içine hapisim sanki. Kollarım, bacaklarım... Artık çok ağır. Sırtım güçsüz. Ama ruhum... Ruhum aynı" diye devam etti. "Eski İzmir'deki, Konak Kadın Doğum'daki gibiyim. Kapının arkasında, sedyenin üstünde Muazzez Hemşire'nin göğüslerini okşarkenki gibi... Karanlık İzmir gecesinin içinde. Koğuşlardan gelen iniltileri dinlerken, hemşirenin bacaklarını hoyratça açışım; imbat yeli, koridorda içilen bir sigaranın burnuma gelen kokusu..."

Mustafa Bey özlemle dinliyordu onu.

"Oh Allahım, akşam oldu gene" dedi.

"Gece" dedi Yaşlı Doktor. "Ne renkliydi geceler... O eski, küçük hastanede bile ne renkliydi geceler... Burnumda kadın kokusu... Dudaklarımda kadın saçı..."

"Bazen altıma kaçırıyorum" dedi Mustafa Bey. "Yeni başladı bu. Geçen gün yolda oldu. Eve giderken. Girdim içeriye, pantolon ıslanmış."

" 'Bunak!' diye bağırdı karım. 'Bunak, altını ıslatmışsın! Nerelerdeydin gene?' dedi."

Durdu bir an.

"Ben de eve gitmek istemiyorum" dedi. "Bu gece ben de eve gitmeyeceğim. Bunak bu gece eve dönmeyecek."

Silvia Pinal
– Özel düşünceler –

Buñuel'e kızgınım. O yakınlaşma anından sonra birden buz gibi oldu. Uzaklaştı benden. Oysa onu etkilediğimi hissettim. Benim çekimimden korkuyor olabilir. Daha da sertleşti sette, sahnelerin çekimi sırasında daha çok titizlenmeye başladı. Mahsus yapıyor sanki. Beni ezmek için.

"Silvia Pinal – bir daha...

"Silvia Pinal – daha güçlü bir ifade ile konuşun.

"Silvia Pinal – Silvia Pinal."

Sonra çekiliyor köşesine ve onu saran o görünmez çelik zırhı indiriyor aşağıya. Ona ulaşmak imkânsız o zaman.

Bir köşede oturuyorum ve sinirden içim içimi yiyor. O, kendi dünyasında, bütün kepenkleri dışarıya karşı kapalı.

Mardin'e geldim peşinden. Onu burada bulacağımı biliyordum. O kadının oteline gittim. Zinciriye Otel. Egzotik bir dünya. Sunulan gül kokulu şerbetler, ipek yastıklı divanlar. Buñuel gelmiş, gitmiş. Kadınla konuştum.

Tuhaf bir kadın. Elinde Buñuel'i büyüleyen bir malzeme var. Bir ihtiyarın ona yazmış olduğu cinsellik dolu bir aşk mektubu. Bir arzu ve istek mesajı.

Mektubunu bana göstermedi. Tedirgin oldu. Hissettim.

Gene gittim odasına. Bu sefer Kral Darius ve kölesi Alop diye iki kişi getirdi odaya. Değişik adamlar. Bir tuhaf kişiler. İlkin onları tiyatrocu zannettim. Bir süre sonra gerçek olduklarını anlayınca büyük bir hayrete düştüm.

Köle kendi halinde bir genç, Kral Darius ilginç. Çelik gibi delici gözler. Dünyayı sanki avucunda tutan bir adam.

Bana iltifatlar ediyor.

"Sarayıma götüreyim sizi" dedi.

"Olur" dedim.

Kadını yalnız bırakıp saraya gittik.

Sonsuz bir gül bahçesine soktu beni Kral Darius. Renk renk, çeşit çeşit güller. Akıl almaz bir gül kokusu çevrede. Muhteşem bir şey. Başım döndü, sarhoş oldum. "Bak" dedi. "Şunlar Halfeti'nin siyah gülleri. Daha önce hiç görmüş müydün?"

Önümde kadife gibi siyah güller. Şaşırdım.

"Daha önce hiç görmedim bunları" dedim.

Köleye emir verdi, bir buket gül toplattı bana. Halfeti'nin siyah gülleri. Elimde koca bir buket. Yanımda Kral Darius. Bana soruyor, neler yaptığımı anlattırıyor. Filmlerde oynadığımı söyledim ona. Filmleri bilmiyor. İlgilendi biraz. Sinema hakkında bir fikri yok.

Gümüş renkli pelerininin altından eşsiz bir pırlanta çıkardı, verdi bana.

"Bu çok değerli, niçin veriyorsunuz bunu bana?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Mutlu olman için" dedi. "Bu bir taş parçası. Ama seni mutlu eder, biliyorum. Mutlu ol. Çünkü beni mutlu ettin. Seni otele bıraktırayım. Yarın buluşuruz. Aldırırım seni oradan."

"Benim otelim orası değil."

"Hangi otelde kalıyorsun?"

"Cercis Murat Konağı'nda" dedim.

"Alop seni bıraksın oraya. Yarın sabahtan aldırırım" dedi.

Elimde bir demet siyah, kadife gibi Halfeti gülleri, kocaman, ceviz kadar bir pırlanta!

Dudaklarımdan öptü beni. Köleyi çağırdı.

Köle ile Cercis Murat'a gittik.

Tuhaf şeyler yaşıyorum. Kendimi sedirin üstüne attım.

Bütün bunlar gerçek mi, yoksa bu sıcak havadan halüsinasyon mu görüyorum?

Gülleri vazoya koydurdum. O mektubu okumalıyım. Pırlantayı elimde evirip çevirip bakıyorum. Gerçek bu!

Kral Darius hasta olan karısının yanına gidecekti herhalde. Öyle hissettim.

Siyah güller muhteşem. Buñuel'den hiçbir haber yok.

Halfeti'nin siyah gülleri mis gibi koktular.

1949 İzmir
Dr. Ayhan
– Özel düşünceler –

Tıraş olup çıktım evden. Hastaneye kadar hızlı hızlı yürüdüm. Koğuşlar tıklım tıklım dolu. Havada Ramazan rehaveti var. Bakıcı sanıyorum oruçlu. Muazzez Hemşire süslenmiş, hazırlanmış, gelmemi bekliyor. Görür görmez halinden anladım. Dün geceyi düşünüyor. Rengi pembeleşti beni görünce. Dikkatli olmalıyım. Kadınlar tehlikeli. Tehlikeli oldukları halde bir o kadar da çekiyorlar beni. Zavallı annem bana iyi bir kız beğendirme çabasında. Bu gece iftardan sonra misafirler gelecekmiş, hiç göresim yok. Koğuşa yatırdığım kadın... Onu düşünüyorum bir süredir. Değişik bir kadın. Sanki başka bir dünyadan, değişik bir âlemden gelmiş gibi. Her şeyiyle öyle. Tuhaf. Üstündeki giysiler, saçları, ufak kol çantası, konuşması, her şeyi değişik. Kim olduğu, İzmir'de ne aradığı da tam belli değil. Bilek kırılmış, yandan da çatlak var. Yürütüyorum onu. Gidecek yerinin olmadığını söyledi bana. Oysa yoksul değil. Arada yüzüme, gözlerime dikkatle bakışını yakalıyorum. Sanki yüzümde, gözlerimde bir şey arıyor. Sanki birine benzetiyor beni. Birini arar gibi... Evet, birini arıyor gibi. Gözleri öyle. Bileğine ihtimam gösterdim. Sakat kalsın istemem. Hoş bir kadın. Havalı. Gizemli aslında. Onda ne olduğunu bilemediğim bir şey var. Uzak davranıyorum ona. Bütün hastalara yaptığım gibi. Belirli bir mesafeyi koruyorum.

İstesem pek çok şey sorabilirdim ona. Hiçbir şey sormadım. Muazzez Hemşire'nin ondan pek hoşlandığını sanmıyorum.

Yanında çok alaturka, yapmacık kaldı.

Bu kadın doğal. Koğuşa, çevreye dikkat ve hayretle baktığını yakaladım bir gece. Dünyaya yeni gelmiş bir çocuğun bakışları gibiydi bu bakışlar.

İlgimi çekiyor bu kadın. Onu daha çıkartmayacağım. Acaba kim? Nereden geldi? Peşinde olduğu şey nedir?

Anlayacağım.

Zinciriye Otel
Mardin

Yatağıma uzandım. Kral Darius için sonuna kadar açtığım klimanın derecesini alçalttım azıcık.

Düşünceler içindeyim.

Bu taştan otel odasında, bu ipek yastıklı, sedirli, değişik dünyada, her gün gittiğim Seyr-i Merdin'de ne çok kişiyle karşılaştım. Hayretler içindeyim.

Yönetmen Luis Buñuel ve baş oyuncusu sarışın güzel Silvia Pinal, Pers Kralı Darius ve kölesi Alop... Bunlar ne kadar ayrı dünyalara ait, birbirinden değişik insanlar.

Kral Darius ve Luis Buñuel. Birbirleri ile hiç ilgisi olmayan iki erkek. Biri dünya çapında sürrealist bir yönetmen, tuhaf bir adam, adeta Tutku İmparatorluğu'nun Kralı. Sarsıcı filmleri ödül üstüne ödül almış, değişik ruhlu bir İspanyol. Ötekisi çevresini titretmiş, Babil'e, Mezopotamya'ya, Persepolis'e hâkim, milyonlarca insanı yönetmiş çok güçlü bir imparator. Köle Alop temiz bir genç, Kral'a çok bağlı besbelli.

Silvia Pinal, o donuk sarışın güzelliği ve insana uzak havası ile erkeği bir mıknatıs gibi kendine çeken usta bir oyuncu. Ben bu ufak karmaşanın içindeyim. Kafamı dinlemeye Ankara'dan Mardin'e geldim ve kendimi sanki buraya ait görüntülerle dolu bu yeni yaşamın içinde buldum.

Aklımda Ankara'daki Yaşlı Doktor, üstünde Marilyn Monroe'nun resmi olan kartvizitliğimde saklı duran geceyarısı mektubu.

"Size deliler gibi âşığım. ... Sizinle yatmak istiyorum. ... benim olmanızı istiyorum ..."

Yatağımda yatarken bir yandan da merak ediyorum.

Kral Darius şimdi ne yapıyor? Silvia Pinal, Kral'ın sarayında neler yaşadı? Luis Buñuel niçin meydanda yok?

Neler oluyor?

Aslında benim dışımda gelişen bazı olaylar var, onların içine girmek istiyorum.

Acaba bir daha görebilecek miyim bu insanları?

Hepsi ne kadar renkli ve inanılmaz. Belki de beynimin bana oyunu bu kişiler. Hiçbiri yok belki de. Mardin Rüyası bütün bunlar.

Bunu düşününce kendimi birden çok yalnız hissettim.

O anda kapı vuruldu hafifçe. Kalktım yatağımdan, yavaşça açtım kapıyı. Köle Alop kapıda duruyordu.

"Bağışlayın" dedi. "Uyandırdım mı yoksa sizi?"

"Hayır, uyumuyordum."

"Eğer arzu ederseniz, Kral Darius sizi sarayında bekliyor. Uygunsanız alıp getirmemi emretti."

"Dur, hazırlanayım" dedim.

Alop'u girişteki kemerli bölmeye aldım.

"Sen şurada bekle beni."

Aynanın karşısında saçlarımı fırçaladım. Makyajımı tazeledim, dudağıma koyu kırmızı bir ruj sürdüm.

Saatime baktım. Gece 10'du. Saraya davet edilmek için oldukça geç bir saatti. Ama hazırlanmıştım.

Hâlâ var olduğu sanılan dünyalar...

"Hava kapkaranlık oldu" dedi Mustafa Bey.

İki yaşlı adam Tunalı'daki Mado Pastanesi'nin arka bölümündeki bu masada oturuyorlardı.

"Karardı hava. Benimki bekler. Ama gitmeyeceğim eve."

"Beni arıyorlardır" dedi Yaşlı Doktor.

"Bir kahve köşesine geçeriz, geceyi orada geçiririz."

"Doğru, bir kahve köşesinde kimse bulamaz bizi."

Mustafa Bey,

"Adın neydi senin?" diye sordu.

"Ayhan."

"Doğru ya, söylemiştin öğlende."

"Ben bir tuvalete gideyim de kalkalım."

"Kalkalım" dedi Doktor. "Kimse kalmadı burada."

Pastane boşalmıştı. Dışarıda hafif ılık bir yağmur çiselemeye başlamıştı.

Mustafa Bey dönmüştü.

"Beni az kalsın bezleyeceklerdi" dedi. "Karımın fikri... Pantolon ıslanıyor diye."

Doktor,

"Aman haa" dedi. "Bezlenme sakın. Bezlendiğin an bittin. Dışarıya da kaçamazsın. Ellerindesin artık. Bezlendin mi bitti!"

"Sahi mi? Ucuz atlattım demek."

"Ne diyorsun. Ben doktorum" dedi Yaşlı Doktor. "Bilirim

böyle şeyleri. Bezlenince başka dünya başlar."

"Aman, aman..."

İki yaşlı adam pastaneden dışarıya çıkmışlardı.

Kaldırımdan aşağıya yan yana yürüyorlardı.

"Kahve nerede?"

"Bulacağız."

"Nerede vardır şöyle iyi bir yer?"

"Kızılay'da çoktur. Ama Kızılay ne tarafta, bilmiyorum."

"Cebeci" dedi Mustafa Bey. "Cebeci'de bir kahve vardı eskiden gittiğim, sabaha kadar açık olurdu."

"Cebeci'yi bir tutturabilsek" dedi Yaşlı Doktor. "Cebeci... Cebeci... Ne tarafa düşüyor? Sanki şöyle, şuralardan gidiliyordu..."

"Yok, yok. Buralardan gidiliyordu" dedi Mustafa Bey.

İki adam bir labirentin içinde gibiydiler.

"Şu yana sapsak..."

Yaşlı Doktor,

"Kaybolacağız" dedi. "Tehlikeli olabilir. Ben birine soracağım yolu."

Yanlarından geçen bir gence sordu.

"Cebeci ne tarafta?"

"Buradan gitmeniz zor."

"Niçin?"

"Kızılay'a gidip bir şeye binmeniz lazım."

"Anlıyorum."

Mustafa Bey'e döndü Yaşlı Doktor.

"Cebeci zor" dedi. "Bizim Cebeci'yi tutturmamız kolay değil. Başka yerde bir kahve bulmalıyız..."

"Kurtuluş" dedi Mustafa Bey. "Kurtuluş'ta bir kahve vardı."

"Kurtuluş... Nasıl gidebiliriz Kurtuluş'a?"

"Bilemiyorum ki."

"Biz bu yakınlarda bir yerde geçirelim geceyi. En kolayı o" dedi Yaşlı Doktor.

Şehrin gece labirenti onları içine almıştı.

"Cebeci, Kurtuluş, Kızılay" diye mırıldandı Yaşlı Doktor.

"Bir zamanlar yürüyerek giderdim. Şimdi şu gece zamanı her biri sanki başka bir memleket."

"Öyle" dedi Mustafa Bey. "Şu yola sapsak... Burası Cebeci'ye gidiyor bence."

"Bence gitmez orası Cebeci'ye. Bu tarafa yürüyelim."

"Eski bir müzik çalıyor. Duyuyor musun Doktor?"

"Duyuyorum" dedi Doktor. "Eski bir şarkı bu. Nereden geliyor?"

"Şu apartmanın birinci katındaki açık pencereden geliyor müzik sesi."

"Nerede apartmanın kapısı?"

"Şu yeşil demir kapı."

"Çıkalım bakalım."

İki yaşlı adam, yeşil demir kapıyı iterek loş bir apartmanın girişine girmişlerdi.

"Kötü bir şey kokuyor burada..."

"Kedi kokusu. Çıkalım yukarıya."

Otomat yanmıştı. Ölü ışık, eski, yıpranmış bir Ankara apartmanının soluk sarı duvarlarını, siyah merdivenlerini aydınlatmıştı. Merdivenleri çıkmaya başladılar. İlk katta bir kapı aralıktı. Müzik sesi oradan geliyordu.

"Taş plak" dedi Doktor.

Kapıda şişman, geçkince bir kadın duruyordu.

"Buyurun" dedi. "Girin içeriye."

"Neresi burası?" diye sordu Mustafa Bey. "Rahatsız etmeyelim."

"Girin, girin" dedi kadın. "Buyurun içeriye. Burası Gece İnsanları için bir ev."

Kral Darius ve Mardin gecesi

Köle Alop'la birlikte Dara Harabeleri'ne varmıştık. Ay ışığında kalıntılar gizemli ve ürkütücü görünüyordu.

Uzaktan bir köpek havladı. Hava serinlemişti. Yavaşça Dara Harabeleri'nin içine girmiştik.

"Çukurlar olabilir" dedim Köle Alop'a. "Benim gözüm karanlıkta iyi görmez. Kralın sarayı burada mı? Burası kapkaranlık, eski kalıntılar bunlar... Binlerce yıllık... Vahşi bir hayvan da saklanmış olabilir şu yandaki mezar odalarına" dedim.

Ürkmüştüm. Kral Darius buralarda olamazdı. Yaşanmış ve bitmiş bir dünyanın ıssız taşları üstünde yürüyorduk. Her taraf karanlıktı. İki yandaki yüksek mezar odalarını ay ışığının aydınlığında seçebiliyordum.

"İşte geldik" dedi Köle Alop. "Şuraya çıkabilecek misiniz?"

Elini saygıyla uzatmıştı bana.

"Ama orada bir delik var. Korkunç! Bir mezar odası orası!" diye bağırdım.

"Hayır, değil. Korkmayın. Güvenin bana" dedi Köle Alop.

Uzattığı elini tutmuştum. Beni hafifçe yukarıya çekti.

"Şu taşa basın."

Taşa basmıştım. Karanlığa doğru ilerledik birkaç adım.

Alop toprak duvara dokundu.

Birden duvarlarında yanan yüzlerce çırayla aydınlanmış bir dünyaya girmiştik. İnce alevler, taş duvarların üstünde

oynaşıyor. Koyu kırmızı bir yol halısı yürüdüğümüz koridoru kaplıyordu.

"Çok güzel!" diye mırıldandım. "Büyülü bir dünya!"

"Kral Darius'un dünyası" dedi Alop. "Geldik işte."

Koridorun ucunda Kral Darius duruyordu.

"Buyurun" dedi. "Gelirken ürkmediniz umarım. Kalıntılar gece karanlığında biraz ürkütücü."

"Burası çok güzel" dedim.

Hayranlıkla çevreme bakıyordum.

"Gelin" dedi Kral Darius. "Terasta oturalım. Mardin'i seyredelim. Bu gece mehtap var. Hoşunuza gideceğini düşündüm."

Mermerden bir terasa çıkmıştık. Önümüzde bir ışık adası gibi Mardin uzanıyordu.

"Çıraları söndürttüm" dedi Kral Darius. "Şehri karanlıkta daha iyi görebilmeniz için."

"Büyüleyici bir görüntü" dedim. "Otelimden bunu göremiyorum ben."

"Burası çok yüksek ve özel bir yer" dedi Kral Darius.

Taştan koltuklara oturmuştuk. Alop minderler getirmişti bize.

"Mardin'i seyredelim" dedi Kral.

"Mardin'i seyredelim" dedim.

Bir süre önümde duran ışık topuna baktım.

"Ne kadar değişik" diye mırıldandım. "Çevre, Mezopotamya karanlık, ama Mardin ne kadar aydınlık gece zamanı. Sanki... Sanki bir uzay gemisine benziyor Mardin" dedim. "Tepenin üstüne konmuş bir uzay gemisi... Bütün ışıkları açık, ufak pencerelerini görebiliyorum..."

"Ne dediniz?" diye sordu Kral Darius.

"Bir uzay gemisine benziyor Mardin."

"O da nedir?"

"Hiçbir şey aslında. Belki de öyle bir şey yok. Ama bazen

görünüyor yıldızlı gecelerde, uzaydan gelen, başka varlıklarla dolu bir gemi... Ona benziyor."

Kral Darius,

"Siz hiç öyle bir gemi gördünüz mü?" diye merakla sordu. "Uzay gemisi... Gökyüzü gemisi?"

"Hiç görmedim" dedim. "Belki gerçekten yok uzay gemisi. Öyle bir şey işte. Bazı insanlar varlığına inanıyorlar..."

Kral Darius dikkatle dinliyordu beni.

"Ne güzel bir şey" dedi. "Büyülü... Uzay gemisi. İçinde insanlar."

"Başka gezegenden gelmiş insanlar" dedim.

"Nereden gelmişler?" diye sordu Kral.

"Başka bir yıldızdan."

"Ah, ne güzel... Yıldız dediniz de aklıma geldi. Bayan Silvia Pinal'i de bu akşamüstü bu terasta ağırladım. O da bambaşka dünyalardan söz etti bana. Film platolarından, senaryolardan, film festivallerinden... Venedik diye yolları sudan olan bir şehirden söz etti. Masal gibi, değil mi?" dedi.

"Herhalde Venedik Film Festivali'ni anlattı size" dedim. "Başrolünü oynadığı film *Viridiana*, 1961 yılında Altın Palmiye Ödülü'nü almıştı Cannes Film Festivali'nde. Buñuel, Venedik Film Festivali'nde pek çok ödül aldı. Altın Arslan'ı aldı *Gündüz Güzeli* ile."

"Evet, öyle bir şeyler" dedi Kral Darius. "Aklımda Venedik kaldı. Sihirli bir şehir. Siz de şimdi bana uzay gemisinden bahsediyorsunuz."

Köle Alop'u çağırdı. Kulağına bir şeyler söyledi.

Köle Alop yerlere kadar eğilerek gitti.

Bu arada köle olduklarını tahmin ettiğim iki güzel kız bize meyve ve şerbet getirmişlerdi.

"Bu dut suyu!" dedim.

"Evet, dut suyu" dedi Kral Darius.

"İstanbul'da ne zaman Kadıköy Meydanı'na insem köşedeki

meyve suyu satan büfeden bir bardak sıktırır içerim bundan" dedim. "Dut suyu... Bana bir anda İstanbul'u, Kadıköy'deki Çarşı Meydanı'nın kalabalığını, girip çıktığım kitapçı dükkânlarını, köşedeki ünlü şekerci dükkânını, Ce-zi-ne'den aldığım üstü güllü kahve fincanlarını hatırlattı bu. Hayatımın yaşamayı çok sevdiğim bir parçasını, oradaki eski kitap satan sahaf dükkânlarını, aşağıda köşedeki Yanyalı Fehmi Lokantası'nın içindeki ufak havuzu, cam kenarındaki ev yemeklerini, balıkçı dükkânlarını ve manavlardaki kocaman parlatılmış kırmızı elmaları hatırladım."

Karşımda Mardin bir uçan daire gibiydi. Gözlerimi bu ışık kümesinden alamıyordum.

Kral Darius,

"Ne güzel şeyler anlattınız" dedi. "Bir dünya... Kadıköy, Çarşı Meydanı."

Köle Alop elinde kocaman bir buket simsiyah gülle gelmişti. Kral Darius gülleri alıp bana verdi.

"Bunlar Halfeti'nin siyah gülleri" dedi. "Başka hiçbir yerde yetişmez."

Baktım güllere.

Kadife gibiydiler. Ne kadar güzeldiler.

Kral gümüşi pelerininin kıvrımları arasından mor bir taş çıkarmıştı. Saydam bir taştı bu. Bir tavuk yumurtası kadar vardı. Uzattı onu bana.

"Bu da sizin" dedi. "O anlattığınız dünyaları ve uzay gemisini istediğiniz zaman bunun derinliklerinde görebilirsiniz."

Taşı hayranlıkla elinden aldım.

"Nedir bu?"

"Bir 'Seyir Taşı'" dedi Kral.

"Ne demek 'Seyir Taşı?'"

"Sizin kalbinizle, beyninizle bağlantılı bir taş. Arzu ettiğiniz, düşündüğünüz şeyleri bu taşın içinde görebilirsiniz."

"Ne kadar ilginç!" dedim. "Bana özel görüntüler mi?"

Kral bir an düşündü.

"Evet" dedi. "Size özel görüntüler diyebiliriz. Siz ne isterseniz onu görebilirsiniz!"

"Gerçekleri mi görürüm?"

"Düşüncelerinizi, rüyalarınızı" dedi Kral. "Seyir Taşı... İnsan bu yanındayken hiç sıkılmaz."

"Televizyon gibi" diye mırıldandım.

"Nedir o?" diye sordu Kral Darius.

"Televizyon diye bir şey var" dedim. "Görüntüler, konuşmalar, tartışmalar, haberler... Onları gösterir. Ama bu Seyir Taşı gibi gizemli değil. Hatta biraz sıkıcı oldu televizyon. Taraflı yayın yapar. Programlar kötü. Diziler var..."

"İlginçmiş" dedi Kral Darius. "Buraya bir tane alabilir miyiz ondan?"

"Hemen yarın alabiliriz" dedim. "Sabah dükkânlar açılınca. Size, buraya büyük bir LCD ekran alırız."

"Çok iyi" dedi Kral Darius.

"Bu gece Seyir Taşı'nızı izleyiniz ve dinleniniz. Yarın birlikte dükkânlara gideriz."

Ziyaretim bitmişti.

Kral Darius'a teşekkür ederek yerimden kalktım. Köle Alop beni kırmızı halılı koridordan geçirip saraydan dışarıya çıkarttı.

Dışarısı zifiri karanlıktı. Harabeleri yürüyerek geçtik, Dara kalıntılarından dışarıya çıktık.

Halfeti'nin siyah güllerini köle Alop elinde taşıyordu. Seyir Taşı bendeydi. Onu sımsıkı, heyecanla tutuyordum.

Az sonra otele gelmiştik. Aydınlatılmış taş lobiye girdim. Gülleri almıştım köleden. Vedalaşıp yukarıya, odama çıktım.

Kartı yerine sokunca oda aydınlandı. Yatağım açılmıştı. Masanın üstünde bulduğum bir cam vazoya siyah gülleri koydum. Eşsiz güzellikteydiler. Şimdi odada sanki siyah

kadife tuvaletli bir Hollywood yıldızı vardı. Öylesine görkemliydi güller, kokuları öylesine güzeldi, etkileyiciydi. Yatağıma oturdum. Seyir Taşı'nı elimde evirip çevirmeye başladım.

Hâlâ var olduğu sanılan dünyalar... (Bezlenen Şevki Bey)

Sarışın, tombul kadın, kenarı fırfırlı siyah penye eteği, ay ışığı renkli kolsuz bluzu, sanki bir kuş yuvasını andıran kâhküllü kısa saçları ve ayağındaki tüylü terlikleriyle odanın içinde dolaşıyor, sedirin üstündeki yastıkları patpatlıyor, sehpaların kenarındaki dantelli örtüleri düzeltiyordu. Köşedeki gramofonda bir taş plak çalıyor, eski bir kadın sesi dalga dalga odayı dolduruyordu.

Geniş bir eski zaman misafir odasını andıran bu odada tahta kollu kadife koltuklar, duvarda üzüm salkımı şeklinde buzlu camdan aplikler, koyu nefti duvarlar ve köşede eski bir cilalı konsol vardı. Her şey belli bir düzen içinde, yıllarca olduğu gibi süregelmiş ve sonsuza değin de böyle sürecek gibiydi. Ortadaki alçak masanın üstündeki kristal lokumlukta üstü hindistancevizli birkaç lokum vardı. Eski bir teyze, yaşlı bir hala, bir babaanne odasıydı burası. Her şey biraz yaşlı ve eskiydi burada, bu da odaya değişik bir hava ve güzellik katıyordu. Kapının yanındaki duvara bir Saatli Maarif Takvimi asılmıştı. Duvarı süsleyen tek tablo ciddi bir paşa resmiydi. Paşa birbirine yakın gözleri ve burma bıyıklarıyla odayı sürekli kontrol ediyor gibiydi. Yaşlı Doktor ve Mustafa Bey girmişlerdi odadan içeriye.

Kadın yeniden,

"Buyurunuz, rahatça oturunuz" dedi. "Kısayım mı gramofonu biraz? Denizkızı Eftalya söylüyor."

"Ah ne güzel" dedi Doktor. "Kısmayın, çok güzel."

İki yaşlı erkek de girdikleri bu Gece Salonu'nda hiçbir yabancılık hissetmemişlerdi. Koltuklara oturdular.

"Başka kimse yok mu?"

Kadın,

"Daha gelirler" dedi. "Gece yeni başlıyor."

"Rahat bir oda" dedi Mustafa Bey.

Yaşlı Doktor,

"Benim ev de böyle" dedi. "Aslında çok benziyor. Sanki sehpalar aynı."

Mustafa Bey,

"Benim salon da aşağı yukarı böyledir" dedi. "Misafir olmayınca karım kapalı tutar orayı. Televizyonu başka yere koyduk."

"Ben televizyonu salona koydurdum" dedi Doktor. "Ama fazla izlemem. Benim asıl televizyonum pencere. Sabah olunca, perdenin iki kanadını açıp otururum önüne. Dışarıda hayat..."

"Şimdi hayatın içindeyiz işte" dedi Mustafa Bey. "Hem de gece hayatı."

Köşedeki üstü tüllü örtüyle örtülü eski telefon çaldı. Kadın koşarak açtı telefonu.

"Alo? Şevki Bey. Nasılsınız? Bekliyorum sizi. Merak ettim. Bu saate kalmazdınız. Hadi gelin..."

Bir süre ahizenin öbür ucundan gelen sesi dinledi.

"Ne diyorsunuz? Nasıl oldu bu? İnanmıyorum. Hay Allah! Ne yapacağız şimdi?"

Karşı taraftaki ses hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu.

Kadın üzüntüyle başını salladı.

"Vah Şevki Bey vah! Ama gene de bir hamle yapın. Öyle gelin. Burada arkadaşlar var. Bekliyoruz sizi."

Telefonu kapatmıştı.

Koltukta yan yana oturan Yaşlı Doktor ile Mustafa Bey'e döndü.

"Yazık" dedi. "Şu dünyanın işine bakın. Hayat acımasız. Şevki Bey... Yaşlı bir bürokrat. Her gece gelir buraya, bir süre kalır, ben bindiririm onu aşağıdan taksiye. Döner evine. İleri yaşında, burada mutluluğu yakalamıştı. Özgürlük, biliyorsunuz..."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Yaşlı Doktor merakla.

"Bezlemişler onu" dedi kadın. "Bu akşamüstü bezlemişler. Pijamasını giydirmişler. Çıkamayabilir artık dışarıya. Başında ızbandut gibi bakıcı... Zavallı adam. Ne kadar inceydi. Tam bir beyefendi. Şimdi elden ayaktan düşmüş yaşlılar ülkesine bir adım attı işte."

Biraz durduktan sonra, "Belki artık evinden çıkamaz" diye ekledi.

"Bu korkunç bir şey!" diye bağırdı Mustafa Bey. "Niye bezlediler acaba?"

Doktor,

"Yazık" diye mırıldandı. "Demek altına kaçırıyordu. Ben sana söyledim. Bezlenince başka dünya başlar..."

"Of!" dedi Mustafa Bey. "Düşünmek bile istemiyorum."

Sarışın kadın,

"Şimdi burada düşünmeyin bunları" dedi. "Rahatınıza bakın."

Merdivenlerden bir gürültü geldi. Kadın kapıyı açmıştı.

"Buyurun Hıfzı Bey" dedi. "Hoş geldiniz."

İçeriye bastonlu, yaşlı bir adam girmişti.

"Bu gece de kaçabildim" dedi yeni gelen. "Oh, dünyalar benim oldu. Şöyle oturayım." Köşedeki koltuğa geçip oturdu.

"Ben sizlere kahve yapayım" dedi kadın.

Mutfağa doğru kayboldu. Doktor yeni gelene bakıyordu.

Mustafa Bey,

"Evden mi geliyorsunuz?" diye sordu.

"Evden, evden" dedi adam. "Zor kaçtım. Karım, kızlarım evde. Damat maç izlerken çıkıverdim bu gece dışarıya... Ya siz?"

"Biz de evden kaçtık" dedi Doktor.

"Dönmeye de niyetimiz yok" dedi Mustafa Bey.

"Siz ne işle meşgul olurdunuz?"

"Ben askeri doktorum. Emekliyim. Mustafa Bey de muhasebeci."

"Serbest muhasebeciydim" dedi Mustafa Bey.

"Ne tarafta oturuyorsunuz?"

Doktor,

"Vallahi yakında bir yerde" dedi. "Ama aklıma gelmiyor şimdi. Caddenin karşısına geçince..."

"Benim ev de karışık bir yerde" dedi Hıfzı Bey. "Taksiyle geliyorum her gece. Köşedeki duraktan bir taksi... O getiriyor beni."

"Biz daha yeniyiz" dedi Doktor. "Yürüyerek geldik. Kızılay'a gidecektik. Cebeci'ye, tutturamadık."

"Amaan, çok zor oralar" dedi Hıfzı Bey. "Ben yıllardır gitmedim oralara. Karışık."

"Doğru."

Kadın parlak bir tepsinin üstünde kahveleri getirmişti.

Kahveleri teker teker sehpanın üstüne, yaşlı erkeklerin önüne koydu.

Doktor eğilip kahve fincanını aldı. Bir yudum içti.

"Ellerinize sağlık. Çok güzel olmuş" dedi.

"Afiyet olsun."

"Benim bir sevgilim var" dedi Doktor. Koltuğunun arkasına yaslanmıştı.

İki erkek gıptayla baktılar ona. Hıfzı Bey merakla,

"Genç mi?" diye sordu.

"Genç ve güzel" dedi Doktor.

"Nasıl idare ediyorsun? Yani nasıl... Elde tutabilmek..."

"Viagra" dedi Doktor.

Bir sessizlik oldu odada.

"Sahi mi?" diye sordu Hıfzı Bey. "Anlatsana."

"Bir mektup verebildim ona henüz."

"Bu da büyük bir başarı" dedi Mustafa Bey. "Yazabildin mi?"

"Her şeyi yazdım."

"Nasıl verdin? Kolay değil. En zor işi yapmışsın."

"Bir kutuya bıraktım mektubu."

"A, ama o gördü mü mektubu? Okudu mu?" dedi Hıfzı Bey.

"Buldu ve okudu. Ona telefonda nereye koyduğumu söyledim çünkü."

"Marifet bu yani!" dedi Mustafa Bey. "Bunu yapabilmek..."

"Evet. Şans yardım etti. Kendi cep telefonumu da yazdım ona."

"Cevap geldi mi?"

"Henüz gelmedi."

"Düşünüyordur..."

Mustafa Bey,

"Cep telefonun nerede?" diye sordu.

"Evde unutmuşum onu çıkarken. Ama zaten kapatırdım, kullanmazdım."

"Doğru, cep telefonundan bulurlar bizi."

Hıfzı Bey,

"Ben dönmesem de kimsenin umurunda olduğunu sanmıyorum" dedi. "Ama alışkanlık işte. Her gece yatağıma gidiyorum. Ayağım alışmış..."

Yaşlılar birbirleriyle kahvelerini içerek konuşmaya devam ediyorlardı.

Merdivenlerden sesler geldi. Kadın dışarıya çıkmıştı.

"Gelin! Gelin!" diye bağırdı. "Yardım edeyim, gelin!"

Pijamalı bir yaşlı adam girmişti odadan içeriye.

"Kaçmayı başardım" dedi. "Bakıcı sevgilisiyle konuşmaya dalmıştı. Sigara yakmak için koridora çıktı. Fırladım, geldim. Altımda bez var."

"Zararı yok!" diye bağırdılar odadakiler bir ağızdan.

"Oh, oturayım şuraya."

Şevki Bey kendini yandaki koltuğa atmıştı. Bacak bacak üstüne attı.

"Size de bir kahve getireyim, Şevki Bey" dedi kadın. "Ne sevindim gelebildiğinize."

Kadın gerilerde, mutfağın orada kaybolmuştu.

Hıfzı Bey,

"Kardeşim, bu büyük bir başarı" dedi Şevki Bey'e dönerek. "Büyük bir şeyi yırttın sen. Bezlenip pijama giydirildikten sonra, yatağından kaçıp buraya gelebilmen... Hayata dönüş bu. Üstelik başında da ızbandut gibi bakıcı."

"Gardiyan gibi" dedi Şevki Bey. "Yeni tuttular onu. Pehlivan gibi. Halden anlamaz, duygusuz. Yaşlılar için bir merkezde çalışmış daha önce. Elinde cep telefonu, sürekli sevgilisiyle konuşuyor. Adı Mahmut. Bir paket sigara içiyormuş günde.

" 'Oğlum, bak gençsin. Gençliğinin kıymetini bil. İçme şu zehiri' diyorum. 'Boş ver babalık' diyor."

"Ne günlere kaldık" diye söylendi Doktor. "Neyse, boş verin bunları şimdi. Şu gecenin tadını çıkartalım."

Taş plakta Denizkızı Eftalya şarkıdan şarkıya geçiyordu.

Gece yerli yerine oturmuştu şehirde. Gereken yerlerde ışıklar yanmış, gereken yerlerde sönmüştü.

Tam kıvamındaydı şimdi gece. Siyah bir emprime kumaş gibi dalga dalga şehrin üstünde dalgalanıyordu.

Halfeti'nin siyah gülleri

Zinciriye Otel'deki odamda, yatağımın üstüne, ipek yastıkların arasına uzanmıştım. Gözlerimi yüksek tavanda, çıplak taş duvarlarda gezdirdim.

Halfeti'nin siyah gülleri cam vazonun içindeydiler. Suya konunca daha da bir açmışlar, inanılmaz bir koku yayıyorlardı çevreye. Gözlerim onlara dalmıştı.

Kral Darius... Ürkütücü ve görkemli Dara Harabeleri... Sarayın terasından bir uzay gemisi gibi görünen Mardin. Gizemli şeylerdi bütün bunlar... Birden siyah güllerin hafifçe kıpırdadıklarını fark ettim. Şimdi dikkatle bakıyordum onlara.

Siyah kadife Halfeti gülleri hareketlenmişlerdi. İzlediğim şey, bir civcivin yumurtadan çıkışı sırasında kabuğu zorlaması, kendini çevreleyen ince zardan kurtulup dünyaya çıkma çabası gibi bir şeydi.

Bir devinim, bir gayret... Bir an sanki birleşen siyah güller açılmış, aralarından bir kadın belirmişti. Gül demetinin arasından çıkmayı başarmıştı sonunda, üstündeki siyah kadife tuvaletle odanın ortasında duruyordu şimdi. Omzuna dökülen sarı saçlarını düzeltti, kırmızı, parlak dudaklarını hafifçe yaladı. Çok güzeldi. Şaşkınlıkla izliyordum onu. Bembeyaz bir teni, daracık kadife tuvaletinin içinde kusursuz bir vücudu vardı.

"Kimsiniz siz?" diye mırıldandım. Bir artist olmalıydı, etrafa bir pırıltı saçıyordu sanki.

"Kimsiniz?"

"Ben Rüya Kadın'ım" dedi.

"Rüya Kadın..."

"Evet, Rüya Kadın. Erkeklerin rüyasındaki kadınım."

"Ben sizi bir Hollywood yıldızı sanmıştım."

"Yok, yok" dedi kadın. "Yalnızca Rüya Kadın'ım ben. Bir erkeğin hayallerini süsleyen, sahip olmak istediği, varlığını bildiği ama çoğu zaman ulaşamadığı kadın."

"Ne kadar ilginç" dedim. "Siyah güllerin arasında ne yapıyordunuz?"

"Bu gece oradan çıktım dünyaya" dedi. "Siyah kadife güller, ne kadar güzeller..."

Arkasında, cam vazoda duran siyah güllere baktı.

"Ne yaparsınız, nasıl görünürsünüz erkeklere?" diye merakla sordum. "Sizi hayal mi ederler?"

"Hayal ederler tabii" dedi kadın.

Yatağımın kenarına oturmuştu.

"Hayallerini süslerim onların."

"Erkek dünyasının bir parçasısımz yani."

"Evet" dedi o. "Bir spor araba, lüks bir yat gibi..."

"Ne yaparsımz onlara?"

"Rüyalarına girerim" dedi kadın. "Dolaşırım rüyalarında, sevişirim onlarla."

"Müthiş bir şey" dedim. "Her erkek görür mü sizi?"

"Her erkek" dedi. "Hepsi görür ve arzular beni."

Düşünüyordum.

"Kral Darius'un rüyasına girdiniz mi?" diye sordum.

Şuh bir kahkaha attı.

"Bu gece onun rüyasma girmeyi düşünüyorum" dedi. "Kim bilir ne ilginçtir onun rüyası. Çok eski bir kral. Birazdan girerim rüyasına."

"Luis Buñuel var, ünlü İspanyol yönetmen. Onun rüyasına da girmişsinizdir herhalde."

"Oh, bütün yönetmenlerin rüyasına girdim ben" dedi kadın. "Benim işim bu. Ünlü Fransız yönetmen Roger Vadim'in rüyasına girmiştim yıllar önce; uyanınca peş peşe Brigitte Bardot'yu, Annette Stroyberg'i ve Catherine Deneuve'ü star yaptı."

"Vay canına" diye mırıldandım. "Ona ilham verdiniz desenize."

Hafifçe gülümsedi.

"Belki de" dedi.

"Hep ünlülerin, güçlü erkeklerin rüyasına mı girersiniz?"

"Hayır, hayır!" dedi Rüya Kadın. "Yoksulların, yaşlıların rüyalarına da girerim."

"Yoksullar..."

"Evet, memurların, ırgatların, az maaşla geçinenlerin de rüyalarına girerim ben. O rüyalarda şaşkınlıkla karşılanırım. Başköşelere buyur edilirim, üstüme düşülür; adam uyanmak istemez, bazen zor kurtulurum o rüyalardan" dedi.

Anlattığı şeyler büyüleyiciydi.

"Güzel kadına alışık erkeklerin rüyaları daha yavan olur" dedi kadın. "Girerim rüyasına, beni görür, şöyle bir bakar. Ya etkilenir ya da benim gibi kadınları görmeye çok alışık olduğu için boş verir. Uğraşmaz benimle" dedi. "Bazen kırgın çıkarım o rüyalardan."

"Ya orta halli bir erkeğin rüyası?" diye sordum.

"O müthiştir işte!" dedi.

"Unutulmaz olaylar yaşadım ben böyle rüyaların içinde. Rüyasına girdiğim erkek tapar bana."

Durdu bir an.

"Çok anım var" dedi. "Anlatırım... Ankara'da Hıfzı Bey diye bir ihtiyarın rüyasına girdiydim geçen gece. Öyle, rastgele. Çat kapı! Adam ilginç. Yaşlı. Sanki iki dünya arasında yaşıyor. Hıfzı Bey... Hiç unutmayacağım onu. Gene girmeyi düşünüyorum rüyasına. Gene öyle, çat kapı!

"Adam rüyada gençleşti, dirildi sanki. Tuhaf bir şey oldu. Ben öylesine girmiştim o rüyaya. Onu bilmem, tanımam.

"Sarıldı bana. Bir anda uzun yılların yükünü üstünden attı sanki. Bırakmak istemedi beni.

"'İlle gene gel' diyor. 'Birlikte olalım.' Bir grubu varmış. Bir 'Gece İnsanları Evi'nde toplanıyorlar Ankara'da. Belleğini kaybetmek üzere olan yaşlılar grubu. Anlattı bana, bir eski zaman salonu. Orada hayata sımsıkı tutunuyorlar."

Durdu biraz.

"Çok ilgimi çekti Hıfzı Bey'in bu anlattıkları" dedi. "Yeniden gireceğim onun rüyasına. Hıfzı Aygün. Adını verdi bana. 'Sakın karıştırma' dedi. Bir yerden emekli. Şimdi unuttum ama anlattığı o gece dünyası müthişti."

Ayağa kalkmıştı.

Üstünü başını düzeltiyordu şimdi.

"Saat geldi" dedi. "Rüyaya gireceğim."

Ufak bir cep telefonu çıkartmıştı siyah kadife tuvaletinin kıvrımlarından.

"Mesaj gelmiş" dedi.

Bir tuşa basıp okumaya başladı.

"Kral Darius'un rüyasına mı girmeye gidiyorsun?"

Rüya Kadın başını salladı.

"Hayır, hayır" dedi. "Bu gece başka bir rüya ayarlanmış. Doktor Ayhan. Hıfzı Bey'in grubundan bir yaşlı. Aynı salondalarmış şimdi. Hani demin anlattığım."

İlgilenmiştim.

"Askeri doktor mu?"

Kadın şaşırmıştı.

"Evet" dedi. "Emekli askeri doktor. Yoksa tanıyor musunuz onu?"

"Öyle bir tanıdığım var."

"İşte şimdi onun rüyasına gireceğim. Mesaj geldi."

Saçlarını düzeltmişti. Dudaklarına parlatıcı sürdü. Ufak

siyah çantasını kadife tuvaletinin etekleri arasına sakladı.

"Şimdi gidiyorum" dedi. "Gene gelirim."

"Rüyadan çıkınca uğra" dedim.

"Uyumuş olursunuz... Uyandırmayayım."

"Yok, yok, uyumam" dedim. "Bekleyeceğim sizi."

"Hadi bana eyvallah şimdilik" dedi kadın.

Güllerin arkasında bir yerde kayboldu.

Tuhaf duygular içindeydim. Rüya Kadın'ın anlattıkları büyülemişti beni.

Her türlü beyne girip çıkabiliyordu. Bu, bir kadının isteyebileceği en önemli şeydi bence.

Etki alanı ne kadardı, onu bilemiyorum. Bir hayaldi sonunda. Ama ondan pek çok şey öğrenebilirdim.

Demek Yaşlı Doktor bir Gece İnsanları Evi'nde arkadaşlarıyla buluşuyordu. Evden kaçmış olmalıydı.

Doktor Ayhan'ın rüya kapısı

Dar bir koridordan hızla geçiyorum. Duvarın kenarlarında yaşlı kadınlar, erkekler, bir iki genç bekleşip duruyorlar. Uçak körüğü gibi bir yer, ben yürürken hafifçe sallanıyor. Nereye gittiğimi tam bilmiyorum, sanki bir şey beni arkamdan itiyor ya da bir güç beni öne doğru çekiyor. Yanda bekleyen yaşlı bir kadına sordum.

"Burası neresi, siz ne bekliyorsunuz burada?"

"Apron" dedi kadın. "Rüya körüğü. Bizler eski anneler ve babalarız çoğunluk. Rüyaya girmek için bekliyoruz. Biliyorsunuz, anne ve baba sık sık görülmez rüyada."

"Biliyorum" diye mırıldandım.

"Demek eski anne ve babalarsınız siz..."

"Çoğumuz öyleyiz" dedi kadın. "Rüyaya girmek için mesaj bekliyoruz."

"Siz kimin rüyasına girecektiniz?"

"Kızımın rüyasına gireceğim" dedi yaşlı kadın. "Bir haftadır sırada bekliyorum. Kızım hasta. Beni rüyasında görürse toparlanır, iyileşebilir biraz. Ama uzadı işte. Sıra tıklım tıklım, görüş süresi az. Ben de burada bekliyorum."

"İnşallah sıranız hemen gelir" dedim.

Koşarak körükte ilerliyordum şimdi. Çevremde rüyalara girmek için sıra bekleyen eski anne ve babalar, birkaç çocuk, eski sevgili olduğunu tahmin ettiğim yakışıklı bir genç, birkaç şapkalı adam. Değişik, sessiz bir kalabalık...

Yanından geçerken yeşil gözlü, saçları arkaya taranmış genç bir erkeğe soruyorum.

"Rüya sırasında mısınız?"

"Evet" diyor.

"Kimin rüyasına gireceksiniz?"

"Ben bir eski nişanlıyım" diyor o bana.

"Eski nişanlı... Severek ayrılınmış bir nişanlı. Kayınvalide yüzünden yüzük atıldı. O bana âşık. Biliyorum. Sıramı bekliyorum. Rüyasına gireceğim ve mesajımı vereceğim."

Etkileniyorum bu duyduklarımdan.

"Kendisini görüp konuşsanız? Daha kolay değil mi?" diye soruyorum.

"Hayır" diyor eski nişanlı. "Olur mu hiç? Bir rüya kadar hiçbir şey etkili olamaz. Bir rüya gerçeklerden daha çok etkileyebilir kişiyi. Bunu düşünün" diyor.

Koşarken düşünüyorum. Doğru eski nişanlının söyledikleri.

Bir rüya...

Bir kapıya gelmiştim. Burası da bir uçağın kokpit kapısı gibi bir yerdi. Koyu renk, kadife bir perdeyle kapalıydı.

Kokpitin yanında duran, görevli olduğunu anladığım genç kız, "Birazdan gireceksiniz" dedi. "Sakin hareket edin. Fazla konuşmak yok. Yumuşak hareketler; fazla kalmayın. Kırmızı ışık yanınca gireceksiniz."

"Tamam" dedim. Yakamı düzelttim, eteğime bir çekidüzen verdim. Ayağımda Kemal Tanca'dan aldığım yeni rugan pabuçlar. Ayağı bir kafes gibi saran ince topuklu gladyatör pabuçları. Bir yere takılmamalıyım. Nereye giriyorum acaba?

"Kimin rüyası?" diye sordum görevli kıza.

Duvardaki asılı listeye baktı.

"Doktor Ayhan Özer'in rüyası. İkinci çağrılışınız. Birincisine gelmemişsiniz. Onun için acele alıyoruz."

"Haberim olmadı birinci çağrıdan" dedim.

"Zararı yok" dedi kız. Perdeyi aralamıştı.

"Geçin şuradan" dedi. "Işık yandı."

Baktım, kokpit kapısının üstünde kırmızı bir ışık yanmıştı. Yavaşça perdenin aralığından içeriye adım attım.

Yarı karanlık bir dünya. Loş. Hafif kasvetli.

Girdim içeriye. Genişçe bir yatak odasıydı burası. Kapitone saten kaplı bir başı olan yatak karşı duvara dayalıydı. Koyu bej perdeler kapalıydı. Yatağın yanında bir komodin, üstünde yuvarlak bir sürahi gece suyu ile ince bir bardak vardı. Yalnızca komodinin üstündeki lamba yanıyordu. Onun da parşömen şapkası eskiceydi, kayısı renkli bir ışık yayıyordu odaya.

Doktor yataktaydı. Arkasındaki iki yastığa dayanıp oturmuştu.

Rüya Kadın siyah kadife tuvaletiyle yatağın ayak ucuna oturmuştu. Girdiğimi görünce el salladı.

"Gel, gel... Seni istiyor rüyasında. Benden hiç etkilenmedi" dedi.

Yaşlı Doktor beni görmüştü. Hafifçe doğruldu yattığı yerden.

"Hoş geldiniz" dedi. Elini uzattı bana.

Uzanıp ince uzun, kemikli elini sıktım.

"Ben çıkayım bari" dedi Rüya Kadın.

"Çıkma, dur biraz" dedim. "Doktor hasta mı? Niçin yatağında yatıyor?"

"Hasta" dedi Rüya Kadın. "Kafası karışmış. Her şeyi karıştırıyor."

Doktor sessizdi. Dikkatle bana bakıyordu.

"Mektubumu" dedi. "Aldınız değil mi mektubumu?"

"Aldım" dedim.

O an yatak odasının kapısı açıldı. Bakıcı Müveddet girmişti içeriye.

"Doktor Bey, ne var gene? Hayal mi görüyorsun?" diye sordu.

"Hayal görmüyorum. Hepsi gerçek. Sen dışarıya çık" dedi Doktor.

"İlacını vermeye geldim."

Müveddet bardağa su doldurup Doktor'a bir ilaç verdi. Bizi görmediğini anlamıştım.

"Şimdi güzel güzel yat Doktor Bey" dedi. "Gözünü kapat, uyu. Daha sabaha çok var."

Çıkmıştı dışarıya.

Doktor bana döndü.

"Bunların eline düştüm" dedi. "Solfasol'dan basit bir kadın. Meraklı. Dedikoducu..."

Susmuştu bir an.

"Bir şey söyleyeceğim" dedi. "Tunalı Hilmi'de bir Gece İnsanları Evi var. Oraya gel. Bir kadın işletiyor orayı. Düzgün bir salon. Ben artık oradayım."

"Bulmaya çalışırım orayı" dedim.

"Bekliyorum, bekliyorum!" dedi doktor.

Heyecanlanmıştı.

Rüya Kadın hafifçe bir işaret yaptı bana.

"Işık yanıp sönüyor. Hadi, çıkıyoruz" dedi.

İkimiz birlikte, boz kadife perdeli kokpit kapısından dışarıya çıkmıştık.

Ayaklarıma baktı.

"Ayakkabıların çok güzel" dedi. "İhtiyar adam sana tutulmuş. Ne yapacaksın?"

"Gerçekten bilmiyorum" dedim.

"Zor iş."

"Evet."

Perde arkamızdan kapanmıştı. Kendimi lop diye ipek yastıkların arasına fırlatılıp atılmış gibi buldum.

Saat sabaha yakın olmalıydı. Rüya Kadın'a baktım, görünürlerde yoktu. Odamı bir ezan sesi doldurmuştu. Şehidiye Camii'nden geliyordu bu ezan sesi.

Gördüğüm bir rüya olmalıydı. Rüya mı gerçek mi olduğunu kestiremiyordum. Gerçekti sanki. Yaşamıştım. Yavaşça başımı yastığa gömüp derin bir uykuya daldım.

Halfeti'nin siyah gülleri

Gözlerimi yavaş yavaş açıyordum. Odanın içinde başka birinin varlığını hissetmiştim. Gözlerimi açıp çevreme bakındım.

Rüya Kadın yatağımın ayak ucuna oturmuştu.

"Ah, uyandırdım seni" dedi. "Bağışla. Hiç gürültü yapmamaya çalıştım, ama uyandın. Senin şu ince bantlı, kafes ayakkabıların çok hoş. Mini mini taşlar da varmış üstlerinde..."

"Al, onlar senin olsun" dedim. "Beğendin onları. Al."

"Olmaz" dedi Rüya Kadın. "Sende çok şık duruyorlar. Ben alırım aynısını... Rüyalarda iyi gider bu ayakkabılar, biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum" dedim. "Rüyada görülen her ayrıntı önemli."

"Evet" dedi. "Rüyada görülen en ufak ayrıntı bile çok önemlidir."

"Biz dün gece girdik mi Yaşlı Doktor'un rüyasına?" diye sordum.

"Doktor muydu o, girdik tabii" dedi.

"Gerçekten rüyada mıydık?"

"Öyleydik" dedi. "Bir rüya ne kadar gerçek olabilir ki... İşte öyle."

"Ne düşündün sen o rüyayla ilgili? Ben ilk defa giriyorum da" dedim.

"Sıradan bir rüyaydı" dedi. "Söyledim ya, böyle rüyalara çok girip çıkıyorum. Pek özel bir şey yoktur yani."

"Bence de."

"Ben gidiyorum" dedi Rüya Kadın. "Yeniden gelirim."

"Rüyaya mı gidiyorsun?"

"Yok. Şimdi boş vaktim benim. Mardin'i, çarşıları gezmek istiyorum" dedi. "Görüşürüz. Geleceğim sana."

Çıkmıştı odadan. Kalkıp toparlandım.

Mardin'e ayak bastığımdan beri ne ilginç şeyler geliyordu başıma. Halfeti'nin siyah gülleri cam vazoda capcanlıydılar. Bir süre onların kadife derinliklerine daldı gözüm. Aklıma birden Kral Darius'un bana vermiş olduğu Seyir Taşı gelmişti. Çantamın içinde unutmuştum onu.

Çantamı karıştırıp bu parlak ve kaygan taşı buldum. Ne kadar güzeldi.

Yavaşça elimde çevirip bakıyordum ona.

İzmir

"Ayak bileğiniz gayet iyi" dedi Doktor.

Bileğimi muayene ediyordu.

"Artık hastaneden çıkabilirsiniz. Evde dinlenebilirsiniz. Bir baston yardımıyla yürüyebilirsiniz. Alçının çıkmasına daha var" dedi.

Bu habere sevinememiştim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. İzmir'de, alçılı bacağımla gidebileceğim bir yer, kalabileceğim bir ev yoktu.

Sesimi çıkartmadan koğuştaki yatağımın üstünde oturuyordum.

Bakıcı Mehdi,

"Ne oldu böyle? Seni birden düşünceler aldı götürdü" dedi.

Alışmıştım koğuşa. Rahatça yatakta yatıp dinleniyordum. Dışarısı bir bilinmez, bir muamma idi benim için. Şu İzmir'de hayatla tek bağlantım Doktor Ayhan'dı. O da yapabileceği her şeyi yapmıştı benim için, daha fazla ne isteyebilirdim?

Buradan dönüp gitmem lazımdı, bir rüyaysa uyanmam, kendime gelmem lazımdı.

Ama içine tuhaf bir biçimde sıkışmış olduğum bu eski zaman diliminde her şey çok gerçek ve somuttu. Neredeyse Ankara'da yaşadığım hayatımın pek çok bölümü kadar gerçekti bu İzmir, bu hastane koğuşu, bu genç doktor. Ne yapabileceğimi kestiremiyordum bir türlü. Doktor'un gençliğine ait bu zaman diliminin içine hapsolmuştum. Çıkamıyordum

bu dünyanın dışına. Hiç kimseye bir şey söyleyemiyordum. Cep telefonumu kullanamıyordum. Çalışmıyordu. Denemiştim birkaç kere.

Mehdi,

"Ben toparlarım seni çabucak" dedi. "Eşyan da yok zaten."

"Aman, hava kararmadan çıkayım" dedim.

Doktor süzüyordu beni.

"Nereye gideceksiniz?" diye sordu.

"Bu şehirde gidecek yerim yok."

"Söylemiştiniz..."

"Belki ayağım biraz düzelene kadar bir pansiyonda kalırım."

"Bu şehirde böyle bir şey olmaz" dedi Doktor. "Yalnız bir kadın bir pansiyonda kalamaz."

Sessiz kalmıştım. Hiçbir şey düşünemiyordum.

"Annemle konuşacağım" dedi Doktor. "Yaşlı bir annem var. Belki birkaç gün sizi misafir edebilir. Evde bir oda var sanıyorum. Ben bir konuşayım onunla. Sizin çıkışınızı aşağıdan yapsınlar" dedi.

Şükranla baktım Doktor'un gözlerine. Ne kadar ilgiliydi bir hastayla. Benim kim olduğumu, nereden geldiğimi, İzmir'de ne yaptığımı, hiçbir şeyi bilmiyordu.

Öyle, dünyaya düşen adam gibi bir akşamüstü 1949 yılının İzmir'ine düşüvermiştim.

"Doktor Ayhan'ın dünyası" diye düşündüm. "Onu iyice tanıyabileceğim. Ama ne işe yarayacak? Ben 1949 İzmir'inde yaşamıyorum ki! Benim hayattaki yıllarım bunlar değil ki."

Karışık bir şeydi bu 1949 yılının İzmir'i ve karşımdaki genç, yakışıklı Doktor Ayhan.

"Çıkamıyorum bu dünyadan mademki, her şeyi yaşamalıyım" dedim.

Birden yüksek sesle konuşmuş olduğumu fark ettim. Güdük bakıcı Mehdi büyük bir dikkatle bana bakıyordu.

"Çıkamıyorsun bu dünyadan" dedi. "Anlamıştım. Bu dünyaya, bu yıllara ait olmadığını anlamıştım. Bana verdiğin çakmaktan belli. Sanki bir uzay gemisinden gelmişsin. Bir uçan daireden" dedi. "Geçen gün Narlıdere yolunda köylüler havada bir uçan daire görmüşler. Işıklar içindeymiş. Gözleri kamaşmış, yere kapaklanmışlar korkudan. Sanki onun içinden çıkıp geldin sen buralara..."

"Yataktan kalkmama yardım et" dedim. "Ayağımın üstüne basmalıyım. Çıkışı nasıl yapacağız?"

"Ben çıkış kâğıdını getiririm sana" dedi Mehdi. "Sen otur burada, bekle beni. Sürer biraz. Kayıtlar filan... Uzan yatağa. Bileğin şişmesin."

"Olur" dedim.

Yatağın üstüne uzandım.

Kral Darius

Kapım tıktıklandı. Uyandım, ipek yastıkların arasından doğruldum. Güneş çoktan yükselmişti. Zinciriye Otel'deki odamın içi aydınlıktı. İnce işlemeli perdelerden içeriye duru bir aydınlık süzülüyordu. Kapı gene hafifçe vuruldu.

"Geliyorum!" diye seslendim. Üstüme bir şey alıp oda kapısını açtım.

Köle Alop kapının dışında duruyordu.

"Bağışlayın" dedi. "Uyandırdım sizi."

"Zararı yok. Uyanmam lazımdı. Yorulmuşum herhalde..."

Köle Alop, "Kral Darius heyecan içinde" dedi. "Onun için beni erkenden yolladı size. Bu sabah saraya bir şey alınacakmış. Siz biliyormuşsunuz."

Anımsamıştım birden.

"Televizyon!" dedim. "Kral Darius bir televizyon istiyordu. Hemen gidip alalım. Sen bekle beni dışarıda. Giyinip geliyorum."

Alop elime bir avuç altın sikke verdi.

"Kral Darius yolladı bunları" dedi. "Masraflar için."

Köle'nin elime sıkıştırdığı paralara baktım. Som altından sikkelerdi bunlar. Üstlerinde Kral Darius'un kabartma resmi vardı.

"Bu çok para!" diye bağırdım. "Bu kadar etmez alacağımız şey."

"Olsun, alın siz onları" dedi Köle. "Yolladı Kral Darius onları bir kere."

Altın sikkeleri alıp çantamın bir gözüne koydum.

"Bekle beni."

Az sonra Köle Alop ile şehir merkezindeki bir elektronik eşya satan dükkândaydık.

Dükkân sahibi,

"Efendim" dedi. "Siz son model bir şey istiyorsunuz. Hani o inceciklerden. Onlar daha gelmedi Mardin'e. Ama güzel modellerimiz var. Uygun fiyat yaparız. Sehpa isterseniz sehpada indirim yaparım. Duvara monte ettirmek isterseniz servisimiz var."

"Aa, bu güzel" dedim. "Kaç ekran bu?"

"104 ekran."

"Biraz daha büyüğü var mı?"

"İşte, 112 ekran" dedi adam.

"Bir problem çıkmaz değil mi? Çok önemli bir yere gidecek..."

"Aman efendim" dedi dükkâncı. "Mardin Arçelik burası... Hiçbir problem olmaz. Biz hemen götürür takarız, anteni ayarlarız. Siz adresi verin. Şu sehpayı da koyuyoruz, değil mi?"

"Evet" dedim. "Şu camlı sehpa."

Bir an durdum.

"Dara Harabeleri'ne gidecek" dedim.

Dükkân sahibi hiç bozuntuya vermedi.

"Tamam. Hemen gönderiyorum. İki de çocuk yolluyorum."

Köle Alop,

"Ben de beraber gideyim, yolu gösteririm" dedi.

Parasını verip 112 ekran plazmayı ve sehpasını almıştım.

"Birazdan yüklüyorum minibüse" dedi dükkân sahibi. "Çocuklar ayarları yaparlar, hemen takarlar."

Köle Alop,

"Ben başlarında dururum" dedi.

"İyice öğren her şeyi" dedim Köle Alop'a. "Kumandalar nasıl çalışıyor, nereye basılacak. Hepsini öğren. Renk ayarını..."

"Biz söyleriz onları efendim, merak etmeyin" dedi adam.

Köle Alop gelen minibüsün önüne binmişti. İki genç onun yanına sıkıştılar. Minibüs gazlayıp gitti.

Merak ve heyecan içindeydim. Televizyon kurulup çalışmaya başlayınca Kral Darius neler hissedecekti acaba?

"Televizyon programlarına bakmalıyım" diye düşündüm. "İlginç şeyler izlettirmeliyim Kral Darius'a. Herhalde çok şaşıracak. Onun görsel dünyası yalnızca doğa ile kısıtlı."

Oradan yeraltına doğru inen çarşıya dalmıştım. O mor taşlı yüzük hâlâ aklımdaydı. Bulabilirsem, alacaktım onu.

Hâlâ var olduğu sanılan dünyalar...

Dört yaşlı adam Tunalı Hilmi'deki bir apartman katındaki Gece İnsanları için hazırlanmış misafir odasında derin bir sohbete dalmışlardı. Gramofon susmuş, Denizkızı Eftalya'nın sesi kesilmişti. Çevre dingindi, dışarıda gece devam etmekteydi. Gecenin tek tük insanları sokaktaydılar, gecenin olayları karanlığın içinde süregeliyordu. Bekçi düdüğü gibi bir düdük duyuluyordu arada. Gece, tüm özgürlüğü ve de tüm kısıtlayıcılığı, kapatıcılığıyla şehrin üstüne yayılmış, bu dünyanın en gizemli şeyi olduğunu belki de hiç bilmeden doğallıkla süregeliyordu.

Gecenin içindeki bu dört yaşlı adam, gecenin ve yaklaşmakta olan karanlığın birer parçasıydılar aslında, bilmiyorlardı bunu, belki hissediyorlardı, hayata bağlanmak ve yataklarından kaçmak, geceyi ve özgürlüğü yaşamak için sarf ettikleri güç bundan kaynaklanıyordu belki de.

Hıfzı Bey eski zamanları anlatmıştı onlara. Ankara'da bazı yolların toprak olduğu günleri, çalıştığı devlet dairesini, karısını ilk gördüğü günü, nikâhında nasıl heyecanlandığını anlatmıştı.

"Bağlısın karına" dedi Doktor Ayhan. "Seviyorsun onu."

Hıfzı Bey düşündü bir an.

"Alışkanlık" dedi. "Yılların verdiği bir alışkanlık. Onun darılınca için için ağlamalarına, gece yatak odasında sırt üstü yattığı zaman çıkarttığı hırıltılı sese, pencerenin önünde

titizlikle suladığı bir sıra saksı çiçeklerine, korkularına ve endişelerine alıştım artık. Hepsi bu... Zamanında makas değiştiremedim, hamleyi yapamadım, bana âşık olan sekreterimle kaçıp bir yuva kuramadım. Hep öyle cesaretsiz ve silik kaldım. Oysa o kız ne güzeldi ve ne kadar çok sevmişti beni."

"Ne oldu o kıza?" diye sordu Mustafa Bey.

"Anıların arasına karışıp gitti, ne olacak" dedi Hıfzı Bey.

"Bıraktı beni. Terk etti. Kahroldum. Gittim peşinden ama bir şey yapamadım. Evdeki sürekli ağhyordu.

"Bu iki kadın arasında hayatım zehir oldu. Yaşanmamış yıllarım var, onları geri istiyorum."

"Yaşanmamış yılların var... Müthiş bir söz bu" dedi Doktor.

"Evet, yaşanmamış yıllarım var" dedi Hıfzı Bey. "Geri istiyorum onları! On beş yıl hiç yaşamadım gibi bir şey. Eğer o yıllarım geri verilirse bana, şimdi 69 yaşında olurum. Genç olurum ayol!"

"Benim de yaşanmamış yıllarım var" dedi Şevki Bey.

Altının bezli olduğuna aldırmadan, bacak bacak üstüne atmış, koltuğunda oturuyordu.

"Benim yaşanmamış yirmi yılım var. Yirmi yıl hiç yaşamadım ben. Çünkü hayatın, bu akışın farkında değilim. O yirmi yıl bana geri verilirse ben şimdi 62 yaşında olurum. Genç olurum!" diye bağırdı.

Mustafa Bey atıldı.

"Benim yaşanmamış otuz yılım var arkadaşlar! En az otuz yıl. Hayatı bilemediğim, insanın gününün sayılı olduğunu kavrayamadığım, kendimi harcadığım yıllar... Eğer o otuz yıl bana geri verilirse ben 48 yaşında filan olurum şimdi. Hayat yeni başlar benim için. Ne müthiş bir şey bu!" diye bağırdı. "O yıllarımı geri istiyorum! Ödensin bana o yıllar, geri verilsin!"

Doktor,

"Benim de yaşanmamış çok yılım var" dedi.

"Belki de ben yeni başladım yaşamaya. Şimdi düşünüyorum da, şu kadına âşık olunca başladım yaşamaya ben. Yıllarım geri verilirse, bir delikanlı olurum. Genç bir doktor" dedi. "Uzun yıllar önce İzmir'de, Konak Kadın Doğum'da çalıştığım yaşımda olurum. Dünya önümde olur!"

Dört yaşlı adam heyecan içindeydiler.

"Acaba bu yıllar geri verilebilir mi bize?" diye konuşuyorlardı. "Hakkımız o yılları geri almak. Nereye başvurabiliriz? Nereden öğrenebiliriz o yılları geri alıp alamayacağımızı?"

Tombul sarışın girmişti odaya.

"Ne var, ne oluyor?" diye sordu merakla. "Nedir bu heyecan? Ne tartışıyorsunuz?"

"Yaşamadığımız yıllarımızı geri istiyoruz" dedi Şevki Bey. "Farkına varmadan, kıymetini bilmeden yaşadığımız yılları..."

"Kim verecek size onları geri?" diye sordu kadın. "Var mı öyle bir şey? Yaşanmamış yıllar... Ne demek bu?"

"Öylesine haybeye gitmiş zamanlar hayatımızdan" dedi Doktor. "Yaşadığımızın farkına varmadan, nefes alıp verdiğimiz yıllar..."

"Elimizden alınan yıllar" dedi Şevki Bey. "Boşuna yaşanmış yıllar yani."

Sarışın kadın düşüncelenmişti.

"Yaşanmamış yıllar" diye mırıldandı. "Benim de hayatımda var öyle yıllar... Hasta anneme baktığım yıllar... Sevmediğim adamla evli olduğum yıllar..."

"Kaç yıl vardır öyle ortalama?" diye sordu Mustafa Bey. Ufak bir hesap makinesi çıkmıştı cebinden.

Kadın,

"Ne bileyim ben" dedi. "Toplam yirmi yıl vardır böyle. Yaşanmamış sayılabilecek. Dayak yediğim günler kocamdan... Onlar hayatımdan yıllar alıp götüren zamanlardır... Yirmi yirmi beş yıl var."

Mustafa Bey,

"Dur, hesaplayayım" dedi. "Kaç yaşındasın şimdi?"

"50" dedi kadın.

"Sen 30 yaşında olabilirsin" dedi Mustafa Bey.

"30 yaş!" diye bağırdı kadın.

"Yaşamadığın, senden alınmış yılları çıkartırsan 30 yaşında oluyorsun."

"Gençlik!" diye bağırdı sarışın kadın. "Her şeyin başında olduğum, hayatın daha bana yüklenmediği yıllar!"

"İşte öyle" dedi Mustafa Bey.

"Pekiyi, nasıl alabileceğiz biz bu harcanmış yıllarımızı geriye? Nasıl yapacağız bunu? Nereye başvuracağız?" diye sordu kadın.

"Bunun hesabını yapıyoruz işte" dedi Hıfzı Bey oturduğu yerden. "Nereye başvurulacak?"

Doktor,

"Ah, o eski yıllarıma bir dönebilsem" dedi. "Aşkı da buldum. Deli gibi arzuluyorum onu. Hep aklımda. Kim bilir neler yapardım o yıllarıma dönebilseydim. İzmir'e, Konak Kadın Doğum'daki yıllarıma..."

Mardin

Otel odama dönmüştüm. Biraz dinlenip kendime çeki düzen verdikten sonra Dara Harabeleri'ne doğru gitmeyi düşünüyordum. Duraktan harabelere minibüs kalkıyordu, görmüştüm gelirken.

Pasajdan mor yüzüğü almıştım. Parmağımdaydı.

Seyir Taşı elimdeydi. Dünden beri evirip çeviriyordum onu. Hiçbir şey olmuyordu. Parlak, saydam bir taştı yalnızca. Herhalde bozuktu. Kral Darius'a söylemeliydim bunu. Taş çalışmıyordu besbelli. Çantama attım taşı.

Oda kapısı vuruldu.

"Giriniz" dedim.

Kapı yavaşça açıldı. Rüya Kadın içeriye süzüldü. Çok hoş görünüyordu. Sarı dalgalı saçları hafifçe dağılmıştı, üstünde siyah kadife tuvaleti vardı. Yalın ayaktı. Biçimli beyaz ayaklarını, kırmızı ojeli tırnaklarını gördüm.

"Gel, gel" dedim. "Nerelerdeydin?"

"Aman, sorma" dedi. Yatağın kenarına oturmuştu.

"İspanyol yönetmen Luis Buñuel'in rüyasından geliyorum. Serseme döndüm. Ne dünya o öyle! Çok zor girdim bir kere, hani körüğün sonundaki o perde var ya, Buñuel'inkine girerken yılan derisinden olmuş o perde. Özel herhalde. Tuhaf bir şey, kaygan, itici, ürkütücü. Islak. Dev bir yılanı iterek içeriye girmek gibi. Ama çok da erotik. Tuhaf oldum. Karanlık bir dünya, rüyası da öyleydi. Eski Katalan mezarlıklarından

geçtim, kapağı kaymış eski bir mezardan simsiyah bir kadın saçı sarkmıştı dışarıya. Dehşetle irkildim. İspanya, 1940'lar sanki. Zor çıktım mezarlıktan. Aziz ve azize heykelleri, bir avlu. Bir türlü varamıyorum Buñuel'in rüyasına. Kadınlar, erkekler, set işçileri, bir film platosu... Bir ara da oraları geçtim. Uzun uzun yollar, kenarları koyu renk servili.

"Tam, 'Ben geri döneyim, çıkayım bu rüyadan en iyisi' diye düşünürken bir kiliseye giriverdim. Bir ayin vardı içeride. Arka sıralardan birine oturup genç zenci bir rahibenin kontralto sesiyle söylediği bir aryayı dinledim. Birden duygulanmıştım. Ağlamak üzereydim. Arya bitince, yavaşça çıktım oradan. Bu tuhaf dünya sarıp sarmalamıştı beni. Dolaşıyordum içinde ama Buñuel ortada yoktu.

"Dev bir maroken koltukta sarışın bir kadın oturuyordu. Buz gibi soğuk bir tip. Öyle boşlukta havada bir koltuk. Kadın oturmuş. Bana tepeden bakıyor. Elinde yarım bardak viski. Bana şöyle bir baktı.

"'Kimsin sen?' diye sordu küstah bir sesle.

"'Halfeti'nin Siyah Gülü' deyiverdim. Ağzımdan öyle çıktı. Kadın şaşırdı bu isme. Gözlerinden anladım.

"'Nereden geliyorsun?' diye sordu.

"'En son Mardin'den' dedim.

"Büsbütün şaşırmıştı.

"'Sen Mardin'de ne arıyorsun?' diye hayretle sordu.

"'Oralarda dolaşırım' dedim, ne diyeyim?

"Kadın, 'Ne dolaşıyorsun buralarda? Kimi arıyorsun sen?' dedi.

"'Luis Buñuel'i arıyordum' dedim.

"Birden kalktı koltuktan.

"'Ne yapacaksın onu?' diye bağırdı.

"'Rüyasına girdim' diye kekeledim.

"'Giremezsin sen onun rüyasına!' diye bağırdı kadın. 'Öyle her kadın giremez onun rüyasına!'

"'Niçin?' diye sordum. 'Rüyalar herkese açık. Ben öyle biliyorum.'

"'Hayır, çık dışarıya' dedi kadın. 'Buñuel'in rüyasına giremezsin sen!'

"'Siz kimsiniz?' diye sordum.

"'Ben Silvia Pinal'im' dedi.

"Hiç duymamıştım bu ismi daha önce.

"'Karısı mısınız?'

"'Sevgilisiyim' dedi.

"Kadın kıskanç. Olay çıkartacak. Anladım. Tam geri dönüyordum ki arkamdan bir ses duydum.

"'Kimi aradınız?' diye soruyordu. Döndüm baktım, Buñuel. Esmer bir adam. Uzun bir kayın ağacının gövdesine dayanmış bakıyordu bana.

"'Yaklaşın lütfen' dedi.

"Korkuyordum. Çok değişikti.

"'Silvia Pinal kızıyor' dedim.

"Buñuel gülümsedi.

"'Boş ver Silvia Pinal'i' dedi.

"Yavaş yavaş ona doğru yürüdüm. Kayın ağacının altına gelmiştim. Ellerimden tuttu, beni kendine doğru çekti. Yavaşça sarıldı bana. Başını omzuma, saçlarıma gömdü. Bir çiçeği koklar gibi kokluyordu beni. Sanki ciğerlerine çekiyordu kokumu. Sonra yavaşça bıraktı gövdemi. Bir nehrin içine girip çıkmış gibi oldum.

"'Hadi git' dedi. 'Çok güzelsin. Mezarlıkların oradan geçerken dikkatli ol.'

"Çok etkilenmiştim. Tütün ve barut kokuyordu. Zor ayrıldım ondan. Kokusu burnumda kalmıştı. Koşarak geldiğim yollardan geri döndüm. Katalan mezarlığından geçerken var gücümle koşuyordum. Mezarlar değişmişti. Başka bir patikadaydım sanki, ölümü hissettim birden. Orada, o asırlık mezarlıkta. Var gücümle koşuyordum.

"Körüğün oradaki asılı yılan derisine ulaşmıştım. Islaktı. Erkek bir şeydi bu, anlatması güç. Onu yavaşça itip dışarıya çıktım. Zangır zangır titriyordum.

"Hayatımda hiçbir erkeğin rüyasında böyle şeyler yaşamamıştım. Çok etkilendim."

Rüya Kadın heyecan içindeydi.

"Buñuel'in rüyasına girmek kolay değil" dedim.

"Nasıl etkilendim bilemezsin" dedi. "O yarı karanlık dünya. O eski İspanya olduğunu tahmin ettiğim gölgelik hatıralar, o sarışın kadın. Mezarlık. Orada hissettiğim o ürperti. Bitmeyen labirentlerde koşuşum ve Buñuel... O bambaşkaydı" diye mırıldandı.

"Erkek bir koku. Bir şefkat. Bir güç ve bir arayış vardı onda. O kısacık sarılmasında bana."

Durdu bir an.

"Gene gireceğim onun rüyasına" dedi.

"O dünyaların içinde yeniden ona doğru koşmak istiyorum."

Gene durdu.

"O körüğün sonundaki ıslak şey" dedi. "Hani o perde... Belki o Buñuel'in bir parçasıydı. Ilık ve ıslak..."

Yatağın üstüne uzanıp gözlerini kapatmıştı.

"Bu kadar adamın rüyasına giriyorsun" dedim.

"Ama beni bu adam etkiledi" diye mırıldandı.

Halfeti'nin Siyah Gülü

Yatağın üstüne uzanmıştı. Başını benim yastığıma gömmüştü, siyah tuvaleti yatağın bembeyaz çarşaflarının üstüne dağılmıştı. Gözleri yarı aralıktı. Bir süre onu izledim. Öyle güzel, öyle çekici görünüyordu ki.

"Buñuel'in rüyasına hemen şimdi girsem ters mi olur?" diye doğallıkla sordu bana.

"Az önce oradaydın" dedim.

"Biliyorum ama onu özledim" dedi "Tuhaf bir biçimde yeniden görmek istiyorum."

"O zaman koş, hemen gir rüyasına" dedim.

Doğrulmuştu yattığı yerden.

"Gerçekten gireyim mi?"

"Koş, hemen gir."

Kalkmıştı yataktan. Saçlarını düzeltti aynanın karşısında.

"Gidiyorum" dedi.

"Nasıl gireceksin?"

"Gene körükten girerim."

"Ya uyanıksa?"

"Uyuyor, biliyorum" dedi. "Uyanmadan girmeliyim. Yetişeyim!"

Koşarak kapıdan dışarıya çıkmıştı.

Rüya Kadın, Buñuel'e tutulmuştu.

Sedirin üstüne uzandım, ipek yastıklara gömdüm başımı.

Odanın tavam ne kadar yüksek ve ferahtı.

Çevreme bakarak, yarı uyur yarı uyanık hayaller kuruyordum. Beynimden binbir şey geçiyordu. Bir gül şerbeti istemiştim, garson getirmişti az önce. Gül şerbetinden bir yudum aldım. Seyir Taşı elimdeydi. Gene içi bomboştu, saydamdı, pırıl pırıl parlıyordu.

Kral Darius'a söylemeliydim bunu, taş bozuk olmalıydı. Henüz hiçbir şey görmemiştim içinde.

Yavaş yavaş okşuyordum onu, göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Birden taşın içinde hafif bir hareket çarptı gözüme. Belli belirsiz bir şeydi bu. Benim yüzümün gölgesi olabilirdi.

Şimdi daha dikkatle bakıyordum Seyir Taşı'nın içine. Rüya Kadın'ı gördüm. Görüntü iyice netleşmişti, taşı hafifçe parmaklarımla okşadıkça görüntü yakınlaşıp uzaklaşıyordu. Elimdeki saydam taşın dokunmatik bir telefon ekranı gibi olduğunu hayretle fark etmiştim.

Bu taşa hiç şaşırmamalıydım. Çantamdaki dokunmatik telefonumun bir eşiydi sanki. Cebimde neredeyse aynısını taşıyordum, hiç şaşırmamalıydım bu büyülü taşa.

Dikkatle taşın içindeki görüntüyü takip etmeye başladım. Halfeti'nin Siyah Gülü iki yanı yüksek, karanlıkta servilerle çevrili dar bir yolda koşuyordu. Bir Katolik mezarlığının ara yolu olmalıydı burası. Ne kadar kasvetli ve ürkütücüydü. Eski bir evin duvarına asılı yıllanmış bir tabloyu hatırlatıyordu.

Kadın nefes nefeseydi, tuvaletinin eteklerini tutmuş, bu daracık taş patikada hızla koşuyordu.

Birden serviler açılmıştı. Şimdi karşısında, dev bir maroken koltuğa oturmuş Silvia Pinal'i gördüm.

Silvia Pinal siyah bir ipek kombinezon giymiş, sarı saçlarını açıp omuzlarına dökmüştü.

"Ne arıyorsun sen burada!" diye bağırdı Halfeti'nin Siyah Gülü'ne.

"Ne dolaşıyorsun buralarda süprüntü! Sana bir daha buralara gelme demedim mi?"

Elindeki kristal bardaktaki viskiyi hırsla kızın yüzüne doğru fırlattı.

O an Seyir Taşı'nın içine şakır şakır yağmur yağmaya başlamıştı. Çakan şimşeğin taşın bütün damarlarını aydınlattığını gördüm.

Olağanüstü bir görüntüydü bu. Birden Buñuel belirmişti. Kalın gövdeli bir kayın ağacına dayanmış, çevresine bakıyordu.

Rüya Kadın'ı görünce kollarını açtı. Kadın hızla fırlatılan bir top gibi onun kollarına atılmış, boynuna sarılmıştı. Aralarındaki elektrikten bir şimşek daha çaktı. Seyir Taşı'nın bütün damarlarını aydınlattı. O an kayın ağacına büyük bir gürültüyle yıldırım düştü. Kayın ağacı kül oldu.

Buñuel kadının yüzünü avuçlarının içine almış, onun gözlerine bakıyordu. Hiçbir şey umurlarında değildi. Düşen yıldırımı fark etmemişlerdi. Yağan yağmur ikisini de ıslatmış, sırılsıklam etmişti.

Ne müthiş bir sahneydi bu. İnanılmaz bir şeydi. Seyir Taşı'nın içinde Buñuel ve Rüya Kadın birbirlerine sarılmışlar, öylece duruyorlardı. Buñuel eğilip onu dudaklarından öptü.

Büyük bir heyecanla Seyir Taşı'nın içinde birbirlerine sımsıkı sarılmış duran Luis Buñuel ile Rüya Kadın'a bakıyordum. Kayın ağacının ayakta kalan yarısı kömür gibi kapkara olmuştu. Diğer yarısı bir kül yığını idi, yağan yağmur onu yıkamış, dar patikadan aşağıya akıtmıştı.

"Kıza âşık Buñuel" diye kendi kendime mırıldandım. "Yıldırım aşkı bu olmalı."

Seyir Taşı'nın içindeki görüntü hafifçe puslanmaya başlamıştı. Biraz sonra iyice belirsizleşti ve kayboldu. Taş gene eski haline gelmişti.

Gördüğüm bu inanılmaz görüntüyü ömrümün sonuna kadar unutmayacaktım, biliyordum bunu. Mezarlığın yanındaki kayın ağacı, şakır şakır yağan yağmur ve birbirine sarılmış bir kadınla bir erkek...

"Neler oluyor" diye düşündüm. "Neler oluyor rüyalarda... Ama belki bu gördüğüm bir gerçek."

Seyir Taşı'nın içinde izlediğim olay rüyaya benzemiyordu. Gerçek olmalıydı bu.

Yavaş yavaş gözlerimi kapattım.

Kral Darius ve dünya adaptörü

Bir gün kayması yaşamış olmalıydım. Uyandığımda zaman öğleyi çoktan geçmişti. Hemen kalkıp giyindim. Seyir Taşı'nı kontrol ettim, hiçbir görüntü yoktu içinde, saydam, parlak ve sakindi. Onu özenle çantamın gözüne yerleştirdim. Cep telefonum kapalıydı. Açıp gelen mesajlara bir göz attım. Bankadan hesap özeti ve Tunalı'daki parfümeriden cilt bakım uygulaması için bir davet gelmişti. Piyasaya yeni çıkan bir parfümün tanıtımı vardı.

"Büyülü Aşk" adlı yeni bir parfümdü bu. Telefonu yeniden kapatıp çantama attım.

Bir şeyler yemek için yukarıya, terasa çıkmıştım.

Gene o eşsiz görüntü, Mezopotamya tüm görkemiyle karşımda uzanıyordu. Kahvemi yudumlarken bu sessiz ve sakin manzaraya, yan tarafımdaki Şehidiye Camii'nin minaresine, çok uzaklardaki kum çölüyle birleşmiş ufuk çizgisine bakıyordum.

Köle Alop sessizce taş merdivenleri çıkmış, yanımda öylece durmuş.

"Alop!" diye bağırdım. "Fark etmedim seni! Ne zaman geldin?"

"Şimdi geldim efendim" dedi Alop. "Kahvaltı ediyordunuz, sizi rahatsız etmek istemedim."

"Kahvaltımı bitirdim."

"Sizi Saray'a götüreceğim. Kral Darius bekliyor. Televizyonu kurdular."

"Nasıl, çalıştı mı?" diye merakla sordum.

"Çalışıyor" dedi Köle Alop. "Görüntüler belirdi. Kumanda Kral Darius'un elinde, size bazı şeyleri sormak istiyor."

"Hemen gidelim Saray'a" dedim.

Az sonra Kral Darius'un sarayına varmıştık. Köle Alop, kollarımdan tutarak beni yukarıya, toprak duvardaki karanlık odanın içine çekti.

Uzakta sit alanında bir kazı ekibi çalışıyordu. Arkeolojik bölgenin o kısmı ziyaretçilere kapatılmıştı. Eski bir mezar bulunmuştu. Arkeologlar heyecan içindeydiler. Açılan derin çukurun içindeki taştan lâhidin görünen üst bölümüne bakıyorlardı. Orada olmayı, bu bulunan mezarın kime ait olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum. Dara Harabeleri'nde sürdürülen arkeolojik kazılarda her gün birbirinden ilginç heykellere ve mezar odalarına rastlandığını duymuştum.

Tarihin bu bölümünü aydınlatan bu buluşlar henüz kimseye duyurulmuyordu. Daha çok yeniydiler veya arkeologlar dışında bir iki eski mezar odası ve içinde bulunan iskeletle ilgilenen pek fazla kimse yoktu çevrede şu sırada. Kalıntıların arasında bütün gün oynayan küçük köylü kızlardan bilgi almak mümkündü.

Bu kalıntılara üç gün önce ilk geldiğimde, açılan büyük bir mezar odasının içinde Kraliçe'ye ait camdan bir taç bulunduğunu ve kıymetli bir yüzüğün çıktığını anlatmışlardı bana.

"Taç camdandı. Yıkanınca, güneşin altında pırıl pırıl oldu!" diye anlattı küçük kızlar heyecanla.

Çoğu günleri Dara Harabeleri'nde geçiyordu. Arkeologların kazdıkları yerleri, bulunan heykelleri, mezar odalarını biliyorlardı. Bu küçük kızların hayatları, kalıntılarda binlerce yıl önce yaşanmış olan hayatlarla karışıyor ve onların günlük yaşantısının ayrılmaz bir parçası oluyordu sanki.

Köle Alop'un peşinden, Kral Darius'un tahtının bulunduğu görkemli taş odaya giden koridordan yürüyordum. Hava çok

sıcaktı. Kalıntılarda sıcak daha çok hissediliyordu.

Kulağıma kadın ve erkek sesleri gelmişti.

Köle Alop'a baktım.

"Konukları mı var Kral Darius'un?"

"Hayır efendim. Televizyondan geliyor o sesler" dedi Köle.

Merak içinde ilerledim, Kral Darius'un geniş terasına varmıştım.

Köle Alop,

"Kral şu tarafta, odasında" dedi. "Arçelik Mardin'den gelen adamlar televizyonu oraya kurdular. 'Dünya adaptörü' diye bir fiş takıldı duvara. Kalıntıların sol yanına bir anten koydular. Onu taşların yanına hafifçe sakladılar. Kalıntıların kapısındaki Dara Café'den elektrik diye bir şey çekildi. Bütün bunları size anlatmak için gelen adamlara sordum ve öğrendim" dedi.

"Çok teşekkür ederim Alop" dedim. "Harika şeyler öğrenmişsin. Şu 'dünya adaptörü' çok yeni bir şey olmalı. İlk defa duyuyorum onu."

"Duvara taktılar" dedi Köle Alop. "Dünyanın neresinde olursa olsun kullanılabilir ve elektriği ayarlarmış. Bizim sarayda da, kendi dünyamıza, içinde yaşadığımız dünyaya uygun bir adaptör olduğu için kullanıldığını sanıyorum."

"Öyle olmalı" dedim.

İçimden düşündüm. Bu dünya ile öteki dünya arasındaki bir adaptör olmalıydı bu.

O zaman bu çok eski, asırlar öncesine ait sarayda çalışabilirdi televizyon. Demek harabelerin yanındaki küçük *café*'den çekilmişti elektrik. Dara Café idi adı, bir iki masası ve sandalyesi vardı. İlk geldiğim gün susamış, oradan meyveli bir gazoz içmiştim. Harabeleri bana gezdiren küçük kızlara çiklet ve gofret almıştım.

Koridorda ilerliyorduk.

Kral Darius'un bölmesinden sesler geliyordu. Kumandayla

oynuyordu Kral besbelli, sanki durmadan kanal değiştiriyordu. Havada ses ve konuşma bulutları oynaşıp duruyordu, bu da karanlık, taştan kovuğa çok değişik, inanılmaz bir hava veriyordu. Bir an için çevremdeki asırlık duvarlar dile gelmiş, konuşuyorlarmış gibi geldi bana.

Yavaşça Kral Darius'un bulunduğu odaya girdim. Televizyonu köşeye kurmuşlardı. Sehpasının üstünde çok şık duruyordu.

Kral Darius içeriye girdiğimi duymuştu. Döndü bana.

"Hoş geldiniz!" dedi.

"Çok heyecanlıyım. Harikulade bir şey bu! Şaşırtıcı, akıl almaz bir şey. Bunu kuran genç, kanalları öğretti bana ama daha tam öğrenemedim. Dokundukça görüntü hızla değişiyor."

"Verin kumandayı bana, size göstereyim" dedim.

Plazma ekran güneş gibi parlıyordu asırlık taş duvarın köşesinde. Kumandayı elime alıp düğmelere rastgele basmaya başladım.

Televizyon canlanmıştı.

Gece İnsanları için salon

Yaşlı Doktor, Hıfzı Bey, muhasebeci Mustafa ve Şevki Bey, Gece İnsanları için hazırlanmış salonda oturuyorlar, bir yandan da hararetli hararetli konuşuyorlardı.

"Bu salonda büyük bir huzur duyuyorum" dedi Hıfzı Bey. "Rahatım burada. Sanki hayatım boyunca böyle bir oturma odasında yaşadım ben. Çocukken annemin kabul günlerinin yapıldığı salon buna benziyordu; evliliğimin ilk yıllarında evimde böyle bir salon vardı, renkler bile aynı" dedi.

"Söyledim ya" dedi Yaşlı Doktor. "Benim evim de aynı böyle. Şu köşedeki aynalı camekân, içindeki bardaklar... Şu yerdeki halı. Tıpkı benim ev."

"Şu duvardaki paşa resmi" dedi Şevki Bey. "Sanki rahmetli paşa babam. Aynı kaşlar, aynı derin bakışlı gözler, aynı pala bıyık. 'Acaba o mu?' diye soruyorum kendi kendime. 'Acaba rahmetli babam da burada bizimle beraber mi?'"

"Babanıza mı benziyor?" diye sordu Mustafa Bey.

"Tıpkı babam. Sanki ikizi. Gözüm takıldı ona. Her hareketimi takip ediyor gibi."

"Paşa mıydı babanız?" diye sordu Yaşlı Doktor.

"Miralaydı."

"Bu da miralay" dedi Doktor. "O zaman babanız bu."

"Tam bilemiyorum ki" dedi Şevki Bey. "Unuttum babamın bu yıllarını. Eski miralay üniformasıyla nasıl göründüğünü unuttum."

Mustafa Bey atıldı,

"Bu miralay değil. Paşa bu" dedi. Devam etti,

"Ne olacak bizim yaşanmamış yıllarımız? Unutmayalım o konuyu."

"Unutur muyuz" dedi Yaşlı Doktor. "Geri alacağız o yılları. Ama ilkin şu duvardaki resmin kim olduğunu bulmalıyız."

"Doğru" dedi Mustafa Bey.

"Tanımalıyız onu."

Hıfzı Bey,

"O da her gece bizimle birlikte bu odada" dedi.

"Buranın eski sahibi mi acaba?"

"Bilmiyorum ki" dedi Şevki Bey.

"Yoktu babamın böyle bir evi."

"Allah Allah, kim acaba bu?"

"Söylediğim gibi, babama çok benziyor ama emin olamıyorum" dedi Şevki Bey.

Dört yaşlı adam uzun uzun duvardaki paşa resmine baktılar.

"Bir bilebilsek kim olduğunu..."

"Acaba nasıl anlayabiliriz, kimin nesi bu paşa?"

"Ben meraktan çatlayacağım" dedi Hıfzı Bey. "Acaba kimden öğrenebiliriz bu Paşa'nın kim olduğunu?"

Sarışın kadın girmişti içeriye.

"Beyler, çay getirdim size" dedi. "Yeni demledim."

Süslü bir tepsinin üstündeki çay fincanlarını alçak sehpanın üstüne koydu.

"Bir şey soracaktım" dedi Hıfzı Bey.

"Buyurun."

"Acaba şu duvardaki paşa kim, tanıyor musunuz?"

Kadın duvara asılı paşanın resmine uzun uzun baktı.

"Hiç tanımıyorum onu" dedi. "Ben buraya geldiğimde asılıydı duvarda bu resim. Hiçbir bilgim yok kim olduğu hakkında..."

"Bir paşa" dedi Yaşlı Doktor. "Kim bilir belki siz bilirsiniz kim olduğunu diye düşündük."

"Ne yazık ki, paşanın kimliği hakkında hiçbir bilgim yok" dedi kadın.

"Gelelim yaşanmamış yıllarımıza" dedi Hıfzı Bey. "Nereden alacağız onları geriye? Nereye başvurmamız gerekiyor acaba?"

"Ben hepsini araştıracağım" dedi kadın. "Düşündükçe yaşanmamış yıllarım artıyor. İnanılır gibi değil! Neredeyse otuzlu yaşlarıma döneceğim. Gerçekten çok şaşırtıcı."

Şevki Bey,

"Benim de aklıma hayatımla ilgili bir sürü ayrıntı geldi" dedi. "Hepsini toparlarsam birkaç yıl daha ediyor. Eh, birkaç yıl da insan hayatında çok önemli. Sallanan bir diş, dökülen saçlar, açılan bir kafa tepesi. Bunlar birkaç yılda oluyor. Onların öncesine bile gidebilirim. Hesap yapıp duruyorum" dedi. "Öyle değil mi? Ağır duyan bir kulak, ağrıyan bir diz... İnsan hepsinden kurtulabilir bunların eğer o yılları geri alabilirsek..."

"Alacağız o yaşanmamış yıllarımızı geri" dedi Mustafa Bey. "Aynı bir saati geri alır gibi."

Çayları bitmişti.

Duvardan hafif bir ses geldi.

Hepsi o tarafa baktılar.

Kral Darius ve dünya adaptörü

Kanalları alt alta bir hizaya koymaya çalışıyordum.

Kral Darius,

"Hangi birini seçsek? Nereye baksak acaba?" diye sordu. "Sarışın kadınlar olan bir bölüm vardı" dedi. "Hepsi parlak sarı saçlı kadınlar. Bir aradaydılar. Şurada bir yerdeydiler. Arada..."

"Neydi o acaba? Ben fark etmedim. Hangi program?"

"Tekrar basarsanız gelirler."

Kumandanın düğmesine yeniden bastım.

"A, a işte geldiler!" dedi Kral Darius.

İstanbul Belediye Konservatuvarı'nın Kadınlar Korosu'nun ve saz heyetinin bir konseriydi ekranda görünen.

Kadınların hepsi siyah giyinmişlerdi. Belirli bir yaştaydılar. Çoğu sarı ya da platine saçlıydı. Önlerindeki nota kâğıtlarına bakarak hüzzam makamında olduğunu sandığım ağır bir parçayı seslendiriyorlardı.

Boyunlarında inci kolyeleri, parmaklarında yüzükleri, kırmızı rujları ve ojeli tırnaklarıyla hepsi çok özenli görünüyordu.

Kral Darius hayranlıkla bakıyordu onlara.

İlk defa, beni o zamana kadar hiç ilgilendirmeyen bu müziğe ve görüntüye değişik bir gözle bakıyordum.

"Kadınlar çok güzel" dedi Kral Darius. "Şarkı söylüyorlar."

"Evet... Hüzzam makamında bir şarkı. İstanbul Belediyesi Konservatuvarı Korosu ve saz heyeti" dedim.

Köle Alop da yan taraftaydı. Gözlerini ayıramıyordu ekrandan.

"Sayın Darius" dedim. "Bir dakika sizi bu görüntüden ayırabilir miyim?"

"Ne yapacaksınız?" diye sordu. "Ne güzel şarkı söylüyorlar."

"Gene gelecekler. Bir şeye bakacaktım. İzin verirseniz."

"İzin veriyorum" dedi Kral Darius.

Kumandanın düğmeleriyle hızla oynayarak az önce gözüme çarpan jeneriği yakalamıştım.

"Uğur Dündar ile Arena bu gece.

"Organ mafyası, satılık böbrekler, Hindistan böbrek pazarı... Dr. Necip Yağmur Arena'ya, Uğur Dündar'a konuşuyor. Bu gece Arena'da."

Kral Darius dikkatle dinlemişti ekranda söylenenleri.

"Nedir bu?" diye sordu.

"İlginizi çekeceğini tahmin ettiğim bir program" dedim.

"Kimdi o adam? Gösterdiler, konuşuyor, anlatıyor?" diye sordu.

"Çok ünlü bir televizyon insanı, gazeteci yazar Uğur Dündar" dedim.

Kral dikkatle dinliyordu anlattıklarımı.

"Televizyon insanı" diye tekrarladı. "Televizyonun içinde o, çıkmaz dışarıya, değil mi?"

"Yok canım, çıkar" dedim. "O da sizin benim gibi birisi. Dışarıda dolaşıyor. Televizyon bir görüntü. Nasıl anlatayım, bilmem ki..."

"Anlıyorum" dedi Kral Darius. "Seyir Taşı gibi..."

"Belki de" dedim.

Seyir Taşı'nda izlediğim Buñuel'in eşsiz rüyasını hatırlamıştım birden. Seyir Taşı daha doğaldı, anlaması daha güçtü. Belki beyinden beyine geçen mesajlardan, akımlardan ve sinyallerden oluşuyordu Seyir Taşı'nda izlenen görüntü.

"Televizyondaki bu programlar stüdyoda çekiliyor" dedim.

"Demek öyle" dedi Kral Darius. "Stüdyo nedir?"

"Televizyonla ilgili insanların ve çekim aletlerinin, özel ışıkların bulunduğu bir yer."

"Bunların hepsini yavaş yavaş öğreneceğim" dedi Kral Darius. "Şimdilik o kadınlara dönelim. Deminkilere."

Kumandayla oynadım.

Kadınlar korosu ekranda belirdi yeniden.

Başka bir şarkıya geçmişlerdi. Kral Darius ve Köle Alop onları hayranlıkla izlemeye başladılar.

Paşa

Gece İnsanları'nın yarı karanlık salonunda herkes susmuştu. İçinde insanın geçmişinin bazı alanlarını hapseden o eski zaman odası sessizdi şimdi. Koltuklarında oturan dört yaşlı adam duvardaki paşa portresinden gelen öksürüğü duymuşlardı.

Çerçevelenmiş paşa resmi boğazını bir kez daha temizledi.

Derin, davudi bir sesle konuşmaya başladı.

"Genzime bir şey kaçtı. Bir bardak su rica edebilir miyim?"

"Hemen getiriyorum" dedi sarışın kadın.

Yerinden fırlayıp mutfağa doğru koştu. Az sonra elinde bir bardak suyla gelmişti.

"Buyurun Paşam."

"Sağol kızım" dedi Paşa. "İçmeme yardımcı olur musun?"

"Olurum Paşam."

Kadın bardağı yavaşça Paşa'nın dudaklarına götürdü. Paşa sudan birkaç yudum içtikten sonra başını hafifçe geriye doğru çekti.

"Sağol kızım."

"Afiyet olsun Paşam."

Dört yaşlı adam oturdukları yerden büyük bir şaşkınlıkla su içen paşa portresine bakıyorlardı.

Kadın yavaşça sordu.

"Bugün konuşacak mısınız Paşam?"

"Konuşacak çok şey var" dedi Paşa.

"Anlatacak o kadar çok şey var ki... İçimde birikmiş şeyler, belleğime hücum eden anılar. Bu odada duyduğum, dinlediğim birçok şey... Ama bu gün konuşmayacağım daha fazla, düşünüyorum, dinleyeceğim."

"Pekiyi Paşam."

Paşa susmuştu.

Gözleri her zamanki gibi sonsuzda bir yerde takılmıştı. Tablonun yaldızlı çerçevesinin içine çekilmiş, kendi dünyasına dalıp gitmişti.

Bir süre sonra Hıfzı Bey,

"Gerçekten konuştu mu?" diye fısıldadı.

Mustafa Bey,

"Su içti ve konuştu" dedi.

Doktor Ayhan şaşkındı.

Şevki Bey pijamasını şişiren altındaki bezi hafifçe düzeltti eliyle.

"Tablodaki paşa dile geldi, konuştu" dedi. "Bu, hayatımda şimdiye kadar yaşadığım en garip olay."

"İnanılacak gibi değil" dedi Hıfzı Bey.

Doktor Ayhan,

"İçinde kaybolduğumuz, kenarlarına tutunduğumuz gecenin bir parçası olmalı bu Paşa" dedi. "Öyle bir şey... Bu gece, bu salon, onların bir parçası o."

Sarışın kadın başını salladı.

"Evet" dedi. "Çok doğru söylediniz. Gecenin, karanlığın, bu odanın bir parçası o Paşa."

"Konuşur mu arada?"

"Konuşur bazen" dedi kadın.

"Ne kadar gizemli" diye mırıldandı Yaşlı Doktor.

"Keşke biraz daha konuşsaydı."

"Belki yarın gece konuşur" dedi kadın.

"Yaşanmamış yıllarımızı Paşa'ya da soralım" dedi Şevki Bey. "Belki bize o bir fikir verebilir. Acaba nereden geri

alabileceğiz o yaşanmamış yıllarımızı?"

Hıfzı Bey,

"Rüya gibi bir şey bu" dedi. "Geriye gitmek... Eski yılları toplamak, bir demet yapmak ve yeniden kullanabilmek onları."

"Onları yeniden yaşamak" dedi Yaşlı Doktor. "Gerçekten rüya gibi bir şey bu."

"Alabilecek miyiz o yıllarımızı geri?" diye sordu Hıfzı Bey.

"Alacağız" dedi Yaşlı Doktor. "Onları bir şekilde geri alacağız."

Oda sessizleşmişti.

Zaman sabaha karşı olmalıydı.

Dışarıda, Tunalı'da hiç kimse yoktu.

Bir kedi acı acı bağırdı. İnsanın çocukluk gecelerinden anımsadığı bir bağırmaydı bu.

Yaşlı adamlar sessizleşmişlerdi. Belki de uyuyorlardı.

Kadın arka tarafa geçmiş, çaydanlıkta gece boyu kaynayan çayı musluğa dökmüş, demliğe taze çay koymuştu.

Sabah için hazırlık yapıyordu besbelli.

Cılız bir gün ışığı sızmak üzereydi tül perdelerin arasından.

Halfeti'nin Siyah Gülü

Mardin Zinciriye Otel'deki odamdayım. Saat kaç, haberim yok. Dün gece geç saatlere kadar Saray'da, Kral Darius ile Uğur Dündar'ın Arena programını izledik televizyondan. Harikuladeydi. İlk defa Arena gibi bir programı, Kral Darius gibi yeni dünyadan hiçbir bilgisi olmayan, organın ne olduğunu bile bilmeyen yüce bir imparatorun gözüyle izledim.

Arena'nın dün geceki konusu "organ mafyası" idi. Uğur Dündar izini ele geçirdiği organ kaçakçılarını açıklıyor, organ hırsızlıklarının nasıl yapıldığını anlatıyordu. Son olarak da canlı yayına kanunsuz olarak yurtdışında adı belirsiz bir hastanede milyonlarca dolar karşılığı böbrek nakli yapan "Doktor Frankeştayn" lakaplı ünlü Doktor Necdet Nacar'ı çıkartmıştı. Programın bir köşesinde canlı olarak yeşil ameliyat giysileri ve maskesiyle görülen Doktor Necdet Nacar, Uğur Dündar'ın sorularına kaçamak yanıtlar vermiş, usta gazetecinin onu bulup ekrana çıkarmış olmasının verdiği tedirginlikle mütecaviz konuşmuş, yayın bitmeden de ekrandan kaçmıştı.

Kral Darius Uğur Dündar'ın programını inanılmaz bir merak ve heyecanla izlemişti. Yurtdışında sağlam insanlardan alınan böbrekler, olayın Hindistan kanadı, fakir Hintlilerin tek böbreklerini satmak için ameliyat masalarına yatışları, çocuklardan böbrek çalan organ mafyası, Dr. Necdet Nacar'ı umut kapısı olarak gören upuzun bir hasta kuyruğu,

Dubai'de lüks bir barda gece yarısı yapılan nakil anlaşmaları, çanta içinde Doktor'a verilen paralar, alınan böbreğin hastaneye yetiştirilmesi, enfeksiyondan ölmek üzere olan bir hastanın Uğur Dündar'ın uzattığı mikrofona yaptığı konuşma...

Büyüleyiciydi program, bu araştırma, bu ortaya döküş, Dr. Necdet Nacar'ın ameliyat maskesinin ardından yaptığı kısa konuşma, sayılan paralar, cesetlerden alınan böbrekler, işin başındaki meymenetsiz bir şişman adam. Organ nakli olmuş fidan gibi bir kızın Büyükada'da bir köşk odasındaki yatağından Uğur Dündar'ın mikrofonuna anlattıkları...

"Ne kadar etkileyici şeyler bunlar!" diye bağırmıştı Kral Darius. "Kanun dışı şeyler!"

"Evet Sayın Kral, kanuna aykırı şeyler bunlar."

Kral, Uğur Dündar'a hayran olmuştu.

"Onu tanımak istiyorum" dedi. "Tanışmalıyım onunla. Müthiş bir adam. Güçlü."

"Evet, öyledir."

"Böbrek? Böbrek de nedir?" diyordu Kral Darius. "Bana böbreği anlat? Ne yapıyor böbrek? Bende var mı? Sende de var mı böbrek? Niçin bu kadar değerli? Bak, bu adamlar birbirlerini yiyorlar böbrek diye."

"Hepsini anlatacağım size" dedim. "Böbrek hayati bir organ. O çalışmazsa insan ölür!"

"Vayy!" dedi Kral Darius. "Hiç haberimiz yok böyle bir şeyden. Böbrek..."

"Yarını bekleyin Sayın Darius" dedim. "Yavaş yavaş size hepsini anlatacağım. Karaciğer de var... Kalp..."

"Onlar nedir?"

"Onlar da organ."

Kral Darius bir an durmuştu.

"Organları öğrenmeliyim" dedi. "Böbrek, karaciğer, kalp..."

"Göz" dedim.

Uykum gelmişti.

Arena geç saatte bitmişti.

Kral Darius'tan izin isteyip otelime dönmüştüm. Yatağıma yatmış, hemen deliksiz bir uykuya dalmıştım. Hava ısınmış olmalıydı. Sabaha karşı uyandım, şöyle bir döndüm yatağımda.

Odada birinin olduğunu hissetmiştim.

Buñuel gelmiş olabilirdi. Yatağımda doğruldum.

Yarı karanlık odada Halfeti'nin Siyah Gülü'nü seçtim. Yatağımın ayakucunda sessizce duruyordu. Üstünde muhteşem siyah kadife tuvaleti, boynunda bir sıra inci kolye vardı.

Uyandığımı görünce bana doğru yaklaştı.

"Uyandırdım seni" dedi.

"Zararı yok, bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Yok, yok. Önemli bir şey olmadı" dedi. "Rüyaya çağrıldık. Sabah rüyasına. İkimiz birden. Seni almaya geldim."

"Rüyaya mı çağrıldık?"

"Evet. Sabah rüyasına gireceğiz."

Kalkmıştım yatağımdan, toparlanmaya çalışıyordum.

"Kimin rüyasına girecekmişiz?" diye sordum. Bir yandan da ışığı açmış, aynanın karşısında saçlarımı fırçalıyordum.

"Sen Yaşlı Doktor'un sabah rüyasına gireceksin" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü. "Geceyi Ankara'da, Tunalı Hilmi'de Gece İnsanları'na ait bir salonda geçirmiş, uyuyor şimdi."

"Yaa" dedim. "Ya sen?"

"Ben de bir Paşa'nın rüyasına girecekmişim. Hadi, hazırlan, gidelim birlikte" dedi.

"Hangi Paşa?"

Meraklanmıştım.

"Eski bir deniz paşasıymış" dedi. "O da bir şekilde o Gece İnsanları'nın buluştuğu oda ile ilgili. Ayrıntıları tam bilmiyorum. Rüyaya girince öğrenirim."

"Yaşlı Doktor'un rüyasına mı gireceğim ben?" diye sordum.

"Evet, seni özellikle sabah rüyasında görmek istiyormuş. Biliyorsun, sabah rüyaları etkili ve önemlidir."

Durdu bir an,

"Kız" dedi. "Adam rüyasında ne yapmak isterse izin ver yapsın. Kaçma ondan. Alt tarafı bir rüya... Hükmü yok içinde olan hiçbir şeyin, biliyorsun. Öpmek filan isterse bırak öpsün. Hatta daha ileri gitmek isterse bırak gitsin. Yaşasın rüyasını."

Gülmeye başladım.

Az sonra giyinmiştim. Halfeti'nin Siyah Gülü ile birlikte çıktık odadan.

Sabah rüyası

Ayaklarımın altında sallanan körükten geçip kokpit kapısına benzeyen kapıya varmıştık. Görevli kız kapının yanındaydı.

"İlkin siz gireceksiniz" dedi bana. "Şu ışık yeşile dönünce yavaşça girin. Biliyorsunuz, fazla heyecan yok, taşkınlık yok, ani hareket yok."

"Tamam" dedim.

Halfeti'nin Siyah Gülü yanı başımdaydı.

Eliyle saçlarını düzeltiyor, inci kolyesiyle oynuyordu.

"Paşa" diye sordu görevli kıza. "Kimmiş bu Paşa?"

"Bir deniz paşası" dedi görevli. "Bir tablonun içinde şu an kendisi. Tutsak gibi yani. Çıkamıyor dışarıya. Çok görmüş geçirmiş bir adam."

Halfeti'nin Siyah Gülü,

"Tutuklu bir paşa mı bu?" diye sordu. "Öyleyse çekinirim."

"Bir çeşit tutuklu bir paşa" dedi görevli. "Tablonun içinde, söyledim ya... Ama çekinecek bir şey yok. Sabah rüyasına gireceksiniz işte."

"Konuşmalar dinleniyor mu?" diye sordu Halfeti'nin Siyah Gülü.

"Siz dikkatli olun, önleminizi alın" dedi kız. "Benim verebileceğim bilgi bu kadar."

Halfeti'nin Siyah Gülü döndü bana:

"Gördün mü bak" dedi. "İnsanın başına iş açılır vallahi. Ne

yapacağımı bilemiyorum. Belki rüyada dinleniyoruz."

Tedirgindi.

"Girmesem mi acaba rüyaya?"

"Bilmiyorum ki" dedim.

"Alt tarafı Paşa bir tablonun içinde tutuklu" dedi görevli kız.

"Sizin de onunla buluşacağınız yer bir rüya. Bunlar soyut şeyler..."

"Tamam. Gireyim öyleyse."

Yeşil ışık yanmıştı.

"Siz girin önce" dedi kız bana.

Kokpiti örten perdeyi yavaşça aralayıp içeriye baktım. Yaşlı Doktor bir koltukta oturuyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı sanki.

Gece İnsanları'nın salonu

Gece İnsanları'nın toplandığı o tuhaf, eski zamanlardan kalmış salonu ilk defa o gece sabaha karşı, Yaşlı Doktor'un rüyasına girince gördüm. Doktor'dan başka üç yaşlı adam ve etine dolgun sarışın bir kadın da vardı bu Gece Salonu'nda. Kadın sanki yaşlıları kolluyor, sürekli onlara yiyecek, içecek bir şeyler getiriyordu.

Girmiştim rüyanın içine. Yaşlı Doktor oturduğu koltuktan ayağa kalkmıştı.

"Hoş geldiniz" dedi. "Beni kırmadınız, geldiniz buraya. Arkadaşlarımı tanıştırayım. Mustafa Bey, Şevki Bey ve Hıfzı Bey... Burada toplanıyoruz bir süredir geceleri."

Kadın,

"Adım Nilüfer" dedi. "Buyurun, şöyle oturun."

Önüme hemen bir sabah kahvesi gelmişti.

Yaşlı Doktor çok mutluydu. Gözlerindeki sevinci görebiliyordum.

İçine girdiğim bu oda, bu eski zaman salonu bana ne kadar çok şey hatırlatmıştı. Anneannemin Ankara'da Yüksel Caddesi'ndeki evinin salonu, babaannemin İstanbul'da Kızıltoprak'taki evindeki misafir odası... Perdelerin rengi, koltuklar, çevreye serpiştirilmiş alçak sehpalar, köşedeki aynalı büfe... Her şey biraz bildik, biraz tanıdıktı burada. Annemin kül tablalarına benzeyen buğulu camdan kül tablaları, camlı büfenin içinde eski zamana ait bir sürü ince camdan bardak,

kadeh, su takımı, üstü pembe kabarık etekli prensesli, kenarı incecik yaldızlı kahve fincanları. Çocukluğumun bibloları-nı seçti gözlerim salonun karanlık köşelerinde...

Yaşlı adamlar bana heyecanla bir şeyler anlatıyorlardı.

Adının Hıfzı olduğunu öğrendiğim yaşlı,

"Siz gelmeden konuşuyorduk" dedi. "Hayatımızda yaşanmamış yıllar var. Hani insan farkında olmadan gelip geçen yıllar, boşa gitmiş yıllar. Onları hesapladık hepimiz. Herkesin alacağı çıktı. On beş yıl, yirmi yıl... Onları bir geri alabilsek, hayatımıza o yıllardan başlayıp ilerleyebiliriz. Bunun farkına vardık işte bu gece zamanı. O yaşanmamış yıllarımızın peşindeyiz" dedi.

Yaşlı Doktor döndü bana,

"O yaşanmamış yılları yakalayabilirsem ben çok genç oluyorum" dedi.

Manidar manidar gülümsedi bana.

Yaşanmamış yıllar

Bu yaşlı insanların bu tuhaf Gece Salonu'nda otururken düşündükleri yaşanmamış yılları ilgimi çekmişti.

Şevki adındaki pijamalı ihtiyar,

"Bakın, sizin de ilginizi çekti bu" dedi. "Bakışınızdan anladım."

Gerçekten ilgimi çekmişti bu "yaşanmamış yıllar."

"Pekiyi, ölçüsü nedir bu yaşanmamış yılların?" diye sordum. "Neye göre yaşanmamış oluyorlar?"

"Fark edilmeden geçen yıllar" dedi Şevki Bey.

"O zaman gençlik yılları" dedim.

"Olabilir, gençlik yılları" dedi.

Düşüncelere dalmıştım. Benim de yaşanmamış yıllarım olmalıydı. Acaba hangileriydi onlar?

"Gençken geçen yılları fark etmez ki insan" dedi sarışın kadın.

"Bir rüya gibi geçer gider gençlik. O geçip gittikten sonra anlar insan gençliğin ne olduğunu."

Hafifçe içini çekti.

"Hapishane yılları, kötü bir evliliğin içine yayıldığı yıllar, hastalıkla geçen yıllar" dedi Yaşlı Doktor. "Tedavi ile geçen yıllar."

"Evet" dedim. "Bunların hepsi yaşanmamış yıllar. Doğru. Pekiyi, kim veriyormuş bu yılları geri?"

"Onu bulmaya çalışıyoruz işte" dedi Hıfzı Bey. "Bir bulabilsek o kişiyi..."

"Belki de bir kurum veriyordur onları geri" dedi Şevki Bey. "Kurumsal bir şey de olabilir bu. O zaman gider, o kurumdan hakkımızı alırız."

Yaşlı Doktor gözlerini benden ayırmıyordu.

O Gece Salonu'nda oluşum ona büyük bir mutluluk vermişti, anlamıştım bunu.

Yavaşça kulağıma eğildi.

"Dün evden kaçtım" diye fısıldadı. "Geçmişimle bütün bağımı kopardım. Artık özgürüm. Geç de olsa özgürüm. Bunu bilmenizi istedim.

"Beni şimdi arıyorlar. Ama bulamayacaklar. Dönmeyeceğim eve. Burada mutluyum. Arada gelirsiniz bana değil mi?" diye sordu. "Gelirsiniz değil mi? Buraya, bu salona."

"Gelirim" dedim.

Yüzü sanki rahatlamıştı.

Tepemizde bir sinyal yanıp sönmeye başlamıştı.

Hafifçe başımı kaldırıp baktım.

"Çıkış" diye bir ok yanıp sönüyordu.

Sabah rüyasından çıkma vaktinin geldiğini anlamıştım.

Birden, kimseyle vedalaşamadan kendimi sallanan körüğün içinde buldum.

Halfeti'nin Siyah Gülü yanı başımdaydı.

"Ne oldu birdenbire?" diye sordum. "Paldır küldür kendimi burada buldum."

"Rüya bitti" dedi kız. "Yaşlı Doktor uyanmış olmalı. Çıktın rüyadan."

"Sen ne yaptın Paşa ile?"

"Paşa müthiş bir adam" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü. "Ona Luis Buñuel'den söz ettim. Buñuel'e nasıl âşık olduğumu anlattım. Yaşadığım o değişik duyguları, Buñuel'i kayın ağacına yaslanmış beni beklerken gördüğüm anı, ağaca yıldırımın düşüşünü, Katalan mezarlarının arasından korkuyla koşuşumu hep anlattım."

"Pekiyi, ne dedi Paşa bunlara?"

"Yüzünde tatlı bir tebessümle dinledi beni.

" 'Ne güzel. Bana aşkı ve tutkuyu anlatıyorsunuz' dedi. 'Tıpkı bir film gibi... Bana gene gelin, bu değişik düşleri, bana yabancı olan bu dünyaları anlatın, olur mu?' dedi.

" 'Tabii gelirim' dedim.

"Sıkılmamıştı demek. Beni hayranlıkla dinliyordu.

"Ben çıkarken,

" 'Şu Buñuel'i araştıracağım' dedi."

"Gerçekten tutsak mı Paşa?" diye sordum Halfeti'nin Siyah Gülü'ne.

"Evet, tutsak" dedi kız. "Tutuklu bir Paşa. Yaldızlı bir çerçevenin dört duvarı arasında."

"Pekiyi, suçu neymiş?"

"Onu söylemedi."

Kral Darius

"Benim böbreğim nerede?" diye sordu Kral Darius. Elleriyle belini, sırtını elliyordu.

"Şurada Sayın Kral" dedim. "İki böbreğimiz var. Burada ve şurada."

"Hmm" diye söylendi Kral Darius. "İki tarafımda... Anlıyorum. Pekiyi, karaciğerim nerede?"

"Şurası karaciğeriniz, Sayın Kral."

Karaciğerinin olduğu yeri yokladı.

"Demek karaciğerim burada?"

"Evet."

"Bunlar önemli organlar..."

"Çok önemli organlar" dedim. "Onun için de çok para ediyorlar."

"Evet. Ama bunların satılması korkunç bir şey. Çalınması da korkunç" dedi Darius. "Kalp nerede?"

"İşte şurası."

"Beyin?"

"Başınızın içinde."

Darius,

"Bunları uzun uzun düşüneceğim" dedi. "Yıllardır bu organlarla yaşıyorum ve şu televizyon programını izlemeden önce onların varlığından bile haberim yoktu. Pekiyi, bu organlar içte, nasıl görünüyor onlar? Nasıl bulup da alıyorlar ya da yerine takıyorlar onları?"

"Kral Darius, bu da bambaşka bir konu. Onu da yavaş yavaş konuşacağız. Dilim yettiğince size anlatmaya çalışacağım" dedim.

"Tamam" dedi Kral Darius. "Benim bazen şuram ağrıyor."

Gösterdiği yere baktım.

"Mideniz" dedim.

"Evet, arada ağrır" dedi. "Yemeklerden sonra."

"Ben size bir tablet veririm, onu çiğnersiniz, belki iyi gelir."

Kral Darius hayretler içindeydi.

"Neler öğreniyorum!" dedi. "Mide... Midede ağrı ve onu geçiren bir tablet. Neler varmış bu dünyada benim hiç bilmediğim. Şu televizyondan sonra sanki ikinci bir dünyaya geçtim."

Düşünüyordum, gerçekten Kral Darius'un önünde inanılmaz bir yeni dünya açılmıştı.

"Bütün her şeyi bilmek ve öğrenmek istiyorum" dedi o. "Bunca yeniliği, heyecan verici olayı atlamak istemiyorum. Güçlü bir kralım. Bütün bu toprakların sahibiyim. Bütün bu bilgilere de sahip olmak istiyorum. Nasıl yapabiliriz bunu?"

Düşünmeye çalışıyordum.

"Belki bir okula gidebilirsiniz" dedim.

Hemen ilgilenmişti.

"Okula mı?"

"Mardin'de bir okula..."

Ama düşündüm, olacak iş değildi bu. Koskoca Kral Darius, Mardin'de bir ilkokula başlayamazdı.

"Durun" dedim. "Hocalar bulabiliriz size. Bir iki hoca... İstediğiniz şeyleri öğretirler size. Hayatla ilgili, içinde yaşadığımız yüzyılla ilgili şeyleri..."

"Nereden bulacağız hocaları?" diye sordu Kral Darius.

"Bilemiyorum" dedim. "Ama bulabiliriz. Bir bilge de gerekli. Yanınızda bulunacak, size hayatı ve öğrendiklerinizi yorumlayacak."

"Demek bir bilge de gerekli..."

"Evet, öğrendiklerinizin tortularını rahat süzebilmeniz, hayatınızdaki rahat ve huzurun devam edebilmesi için bir de bilge gerekli" dedim.

"Öğrendiklerim beni huzursuz mu yapacak?"

"Hayır, ama sizi yorabilir, kararsız yapabilir, etkileyebilir. Bilmiyorum aslında Sayın Kral" dedim. "Ama birinin size bütün bu öğrendiklerinizi yorumlaması da lazım. Bütün taşların yerli yerine oturması için..."

"Bütün taşların yerli yerine oturması için" diye tekrarladı Kral Darius.

Durdu birden,

"Hangi taşların?" diye sordu.

"Ruhunuzdaki taşların..."

Köle Alop yanı başımızdan, bütün bu konuşmaları büyük bir dikkatle dinliyordu.

Düşünüp duruyordum.

Gerekli miydi acaba Kral Darius'un şu anda hayatta var olan ve konuşulan her şeyi öğrenmesi? Bu mümkün olabilir midi?

İmkânsızdı bence. Sadece Kral Darius için değil, bu yüzyılı doğduğundan beri yaşamış olan herhangi bir kişi için bile mümkün değildi.

"Her şeyi bilmeniz gerekli değil" dedim.

"Neden?"

"Her şey insan hayatı ve mutluluğu için gerekli değil de ondan Sayın Darius. Belki ilginizi çeken, hoşunuza giden şeyleri öğrenir, kendinizi onların üstünde geliştirirsiniz."

"Kim bilir" dedi Kral Darius. "Olanı bilmiyorum ki! Az mı, çok mu, hiçbir fikrim yok."

Düşündü bir an,

"Televizyona devam edeyim" dedi. "Baktıkça görüyorum, öğreniyorum."

"Pek tabii, televizyonu hep izleyiniz" dedim.

Darius eliyle Köle Alop'a bir işaret etti.

Köle elindeki kumandayla televizyonu açtı; düğmelere bastıkça ekrandaki görüntü değişiyordu.

Kral merakla soruyordu bana,

"Bu kim?"

"Başbakan."

"Bunlar kim?"

"Dünya güzellik kraliçesi seçimine katılmış güzeller..."

"Bu ne?"

"Bir gezi programı. Uzakdoğu'daki tapınaklar. Altın Buda heykelleri..."

"Bunlar kim?"

"Futbolcular, bir futbol maçı."

"Bu kim?"

"Başka kanalda gene Başbakan."

"Burası neresi?"

"Yerli bir dizide bir sarayın içi..."

"Bunlar ne yapıyor?"

"Yemekteyiz programı. Sonra anlatırım size. Bir yarışma."

"Ya bu nedir?"

"Bu da izdivaç programı Sayın Darius" dedim.

"Ne kadar ilginç hepsi" diye mırıldandı Kral. Şaşkınlık içinde ekrana bakıyordu.

Kral Darius'un ilgisini izdivaç programı çekmişti.

Köle Alop'a,

"Şu deminki adamla kadını bul" dedi. "Sanki bir sözleşme yapılıyordu."

Alop programın yayınlandığı kanalı bulmuştu.

Yan yana bir kadınla bir erkek oturuyorlardı ekranda. Aralarında üstü kalpli bir paravana vardı. Kadın orta yaşlı sayılırdı, çok süslüydü, dekolte yazlık bir bluz giymişti. Ayaklarında siyah, minik taşlı sandaletler vardı. Erkek daha yaşlıydı. Heyecanlı görünüyordu. Lacivert takım elbise giymişti.

Birbirlerine taliptiler ama henüz görmemişlerdi birbirlerini. Karşılıklı sorular soruyorlardı.

Kadın,

"Kaç çocuğunuz var?" diye sordu.

Erkek,

"İki oğlum var, ama yetişkin çocuklar. Benden ayrı oturuyorlar" dedi.

Kadın sordu:

"Eşinizden niye ayrıldınız?"

"Uyuşamadık. Çok yürütmeye çalıştık ama olmadı. Üç yıldır yalnızım."

"Eviniz var mı?"

"Kendime ait bir evim var."

"Emekli maaşınız?"

"Var."

Kadın,

"Boyabat'tan İstanbul'a gelir misiniz yaşamak için?" diye sordu.

Erkek,

"Gelirim" dedi.

Kral Darius,

"Bu çok ilginç" dedi. "Kadın ve erkek. Karşı karşıya. Biraz bunu izleyelim."

"Nasıl isterseniz Sayın Darius" dedim.

Ekrandaki adam konuştu:

"Bir erkekte ne ararsınız?"

Kadın bir an düşündü.

"Sadakat, eli açıklık, beni anlamasını" dedi.

Erkek,

"Siz Boyabat'ta oturmayı düşünür müsünüz?" dedi. "Üç katlı evim var."

Kadın,

"Belki düşünürüm" diye yanıtladı.

Stüdyodaki seyirciler, "Aç! Aç!" diye paravanın açılması için gaz veriyorlardı.

Erkek,

"Kaç çocuğunuz var?" diye sordu.

Kadın,

"Bir kızım var, evli" dedi.

"İstanbul'da yaşamayı şart mı koşuyorsunuz?"

"Bilmiyorum" dedi kadın. "Boyabat'ı hiç düşünmemiştim. Ama üç katlı ev..."

Sunucu araya girmişti. Çapkın bir bakış attı ekrana. Hoş bir kadındı, programı sunarken çok eğlendiği belliydi.

"Şimdi paravanı açacağım" dedi. "Hikmet Bey ile Şule Hanım birbirlerini görsünler. Bakalım elektrik alacaklar mı birbirlerinden? Çay içmeye gidecekler mi?"

Dinleyicilerin alkışları arasında, adamla kadının arasındaki üstü kırmızı kalplerle süslü paravana açılmıştı.

Şule Hanım'la Hikmet Bey birbirlerine baktılar.

Bir sessizlik oldu.

Şule Hanım başını önüne eğdi.

"Ne oldu?" diye sordu sunucu. "Şule Hanım, ne oldu?"

Şule Hanım kolundaki bilezikleri hafifçe şıkırdattı.

"Elektrik almadım" dedi.

Hikmet Bey oturduğu yerde yıkılmıştı sanki.

"Elektrik yok. Alamadım" diye tekrarladı Şule Hanım.

Sunucu hemen araya girdi.

"Gelin böyle Hikmet Bey. Sizi şuraya alıyorum... Hikmet Bey başka talipleri varsa konuşacak, tanışacak.

"Oturun şöyle Hikmet Bey. Şule Hanım, sizi de şöyle alayım..."

Kadınla erkek ekranda ayrılmıştı.

Kral Darius heyecan içinde döndü bana.

"Ne oldu bu iş böyle?" diye bağırdı. "Kadın erkeği istemedi. Erkek yalnız başına kaldı."

"Bazen oluyor böyle şeyler Kral Darius" dedim. "Çiftlerin arasında elektrik oluşmuyor. Şule Hanım'da da elektrik oluşmadı."

Kral Darius,

"Elektrik de nedir?" dedi. "Kadın adamı beğenmedi. Perde açılınca umduğunu bulamadı. Yazık oldu adama. Kalabalığın önünde... Üç katlı evi de varmış..."

"Ev Boyabat'ta" dedim.

"Uzakta mı?" diye sordu Kral.

"Uzakta sayılır. Büyük şehirlere uzakta."

"Anladım, ücra köşede bir ev" dedi Kral Darius. "Kadınlar böyledir" diye ekledi. "O ev büyük şehirde olsaydı belki her şey değişik olurdu."

Ona hayranlıkla baktım. Programın özünü hemen kavramıştı.

"Kadın ve erkek" diye mırıldandı Kral Darius. "Onlar hiç değişmezler."

Zinciriye Otel
Mardin

Gece geç vakit otel odama dönmüştüm. Garsondan bir mırra kahvesi isteyip kendimi ipek yastıklı sedirin üstüne attım. Yorulmuştum bugün, sabah erkenden rüyaya girmek, Kral Darius'un sarayında çeşitli televizyon programları izlemek sıcak havada yormuştu beni. Gelen kahvemi yudumlarken, yatağıma geçip deliksiz bir uyku çekmeyi planlıyordum.

Birazcık Gece İnsanları'nın salonunu düşündüm.

Ne değişik bir yerdi orası. Yaşlı Doktor ve arkadaşları... Orada konuşulan konular... Yaşanmamış yıllar.

Bunları düşünüyordum uzandığım yerden.

Benim de yaşanmamış yıllarım vardı. Eğer Gece Salonu'ndaki ihtiyarlar yaşanmamış yıllarını geri almayı başarırlarsa, o buldukları kuruma ben de başvurmayı düşünüyordum.

Rüya ile gerçek arası bir şeydi konuşulan. Çok ciddiye almıyordum ama belli de olmazdı. Belki de hayatın köşesine sıkışmış, gözden kaçmış bir gerçek olabilirdi bu.

Gözkapaklarım bunları düşünürken yavaş yavaş ağırlaşıyordu.

Gözlerimi kapatır kapatmaz karşımda Hikmet Bey'i gördüm. İzdivaç programındaki Hikmet Bey'i. Üstünde programda giydiği lacivert takım elbisesi vardı. Hafifçe gülümsedi bana. Ağzının sol tarafındaki bir altın dişin belli belirsiz pırıltısını gördüm. Acı bir gülümsemeydi.

Karşımda duruyordu. Ne yapacağını tam bilemez bir hali vardı.

Söze başladı.

"Rezil oldum" dedi. "Kadın rezil etti beni. Boyabat'tan kalktım geldim, kabahat bende, o kadar insan önüne çıktım. Oğullarımdan utanıyorum, izlemişlerdir programı. Nesini beğendim o kadının bilmiyorum, elektrik almadım bilmem ne diye rezil etti beni."

Cebinden siyah, ufak bir tespih çıkartmış, tek eliyle çekmeye başlamıştı.

"Sıkılmayın, boş verin" dedim.

"Kusura bakmayın. Bu gece vakti... Saat kim bilir kaç? Onuruma dokundu. Kadının söyledikleri, o program, bu yaştan sonra yeniden evlenmek isteyişim... Benim hatam. Her şey birden sinirime dokundu. Birisine anlatmasaydım deli olurdum. Ne olur bağışlayın beni" dedi.

"Sizi anlıyorum Hikmet Bey" dedim. "Unutun bunu. Herkese oluyor böyle şeyler."

"Onu yeniden görmem lazım" dedi Hikmet Bey.

"Görmeyin. Ne yapacaksınız görünce?"

"Söyleyeceğimi söyleyemedim. Ben konuşmamı bitiremedim. Söyleyeceklerim yarım kaldı" dedi.

Aklıma bir şey gelmişti.

"Rüyasına girin. Bu gece rüyasına girin o zaman."

Hikmet Bey bana dik dik baktı.

"Ne rüyası? O beni rüyasında görmez ki! Küçük düşürdü beni herkesin gözü önünde."

"Girin rüyasına, konuşun onunla" dedim. "Rahatlarsınız."

Hikmet Bey bana şöyle bir baktı.

"Bu iş rüyada filan halledilecek bir şey değil" dedi. "Ona söyleyeceklerimi söyleyemedim. Benim o programa yeniden çıkmam, herkesin karşısında onunla bir kere daha konuşmam lazım."

"Nasıl yapsak acaba?" diye mırıldandım. Uykum vardı. Konuya kendimi veremiyordum tam. Gözlerim kapanıyordu. Hikmet Bey lacivert takım elbiseyle karşımda su üstündeki bir bahar dalının görüntüsü gibi dalgalanmaya başlamıştı.

Oda kapısı yavaşça açıldı. Baktım o tarafa.

Halfeti'nin Siyah Gülü girmişti içeriye.

"Özür dilerim" diye mırıldandı. Dışarıya çıkmak için bir hamle yaptı.

Gene çok güzeldi. Simsiyah tuvaletinin içinde muhteşemdi.

"Gel, gir içeriye" dedim ona. "Hikmet Bey... Bir rüyaya girmesi gerekiyor. Ona yardımcı olur musun?"

"Olurum" dedi kız. "Kimin rüyasına girecek?"

"Şule Hanım diye bir kadının rüyasına bu gece girmesi gerek..."

Hikmet Bey gecenin içinde birdenbire beliriveren bu güzel kadına dikkatle bakıyordu.

"Geliniz" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü Hikmet Bey'e. Bana döndü:

"Seyir Taşı'ndan bizi izle" dedi.

"Sen de mi gireceksin rüyaya?"

"Yeni olduğu için yalnız bırakmam onu" dedi.

İkisi birlikte odadan çıktılar.

Seyir Taşı

Çantamın içini karıştırıp Seyir Taşı'nı buldum. İpek yastıkların içine gömülmüştüm. Yavaş yavaş Seyir Taşı'nı okşamaya başladım. Elimde evirip çeviriyordum onu.

Görüntü birden belirmişti saydam taşın içinde. Halfeti'nin Siyah Gülü'nü ve Hikmet Bey'i çok net görebiliyordum taşın parlak yüzeyinde. Bir ara sokaktaydılar. Yarı karanlık bir dünyaya doğru yürüyorlardı. Aşağı mahalle gibi bir yerdi burası. Pencerelerde çamaşırlar asılıydı. Gece rüzgârı yoktu, dal kıpırdamıyordu. Hava kan gibi sıcaktı besbelli. Bir apartman kapısının önünde durmuşlardı şimdi. Halfeti'nin Siyah Gülü Hikmet Bey'e bir şey sordu. Hikmet Bey başını salladı.

Heyecanla Seyir Taşı'nın içinde gördüklerime bakıyordum. Rüyaya körükten yürüyüp perde ile kapalı kokpit deliğinden girmeleri gerekiyordu. Acaba bu gece niçin rüyaya böyle değişik bir yoldan girmeye karar vermişti Halfeti'nin Siyah Gülü?

Bir süre sonra işi anladım. Hikmet Bey onun evine gidip çabucak üst kata çıkmış, üstünü değiştirmişti. Az sonra üst kat penceresindeki ışık sönmüş, adam inmişti aşağıya. Üstünde siyah, iyi kesimli bir takım vardı, yeni bir kravat takmıştı. Kız beklemişti onu aşağıda. Birden körüğün içinde gördüm onları... Her şey çok çabuk oluyordu. Görevli kız "Hadi, ışık yandı!" diye seslendi. "Çabuk olun. Uyku ilacı aldı kadın. Uykusu derinleşince rüyaya giremezsiniz. Çabuk! Çabuk!"

Hikmet Bey önde, Halfeti'nin Siyah Gülü arkada, perdeyi

yana çekip içeriye atladılar.

Seyir Taşı birden karardı. Ne yapsam içindeki ışığı geri getiremiyordum. Parmaklarımın arasında ovalıyordum onu, simsiyahtı. Acaba bozuldu mu? diye korktum bir an.

Taş çalışmıyordu. Yavaşça yastığımın yanına bıraktım onu.

Bana bütün bu yaşadıklarımı yaşatan, Mardin'in büyüsü olmalıydı. Taşın içindeki kaybolan rüyayı boşuna yakalayıp geri getirmeye çalışıyordum.

Sonunda başım yorgunluktan yana kaydı. Uyuyakalmışım.

Luis Buñuel

Gözlerimi hafif araladığımda Luis Buñuel'i yanı başımda, bana dikkatle bakarken buldum. Heyecanlanmıştım. Doğruldum yatağımda,

"Hoş geldiniz Don Luis" dedim. "Çok yoğun şeyler yaşıyorum. Tuhaf şeyler... Rüyalar. Rüyalara giriş çıkışlar... Şimdi de Hikmet Bey diye bir adamın problemini çözmeye çalışıyoruz Halfeti'nin Siyah Gülü ile. Girdiler bir rüyaya, Seyir Taşı'ndan izliyordum, taş birden karardı. Rüya kayboldu. Galiba taş bozuk" dedim.

"Olabilir" dedi Buñuel. "Hiç duymamıştım bu Seyir Taşı'nı daha önce. Çocuk romanlarında vardır böyle büyülü taşlar..."

"Ama bu gerçek!" dedim. "Ufak bir dokunmatik ekran sanki. Bana pek çok şey gösterdi."

Buñuel Seyir Taşı'nı eline almış evirip çeviriyordu.

"Yaşlı Doktor ne oldu?" diye sordu.

"Bir Gece Salonu'nda. Üç arkadaşı ile oraya sığınmışlar. Tunalı Hilmi'de, bir kadının işlettiği bir mekân" dedim.

"Size yolladığı erotik aşk mektubu duruyor, değil mi?"

"Duruyor. Çantamda. Kart kutumun içinde" dedim.

Buñuel,

"Bakın, bakın, taşın içinde bir görüntü oluştu" dedi.

Eğilip Seyir Taşı'na baktım. Hikmet Bey, Halfeti'nin Siyah Gülü ve Şule Hanım, daracık bir yatak odasının içindeydiler. Şule Hanım makyajsız yakalanmıştı, üstündeki penye

gecelik gövdesine yapışmış, onu olduğundan daha şişman gösteriyordu. Yüzü şişti biraz. Yatağın kenarında durmuş, bir şeyler söylüyordu.

Hikmet Bey siyah takım elbisesiyle çok şıktı. Milletvekili gibi bir hava gelmişti üstüne. Halfeti'nin Siyah Gülü inanılmaz güzellikteydi. Hikmet Bey'in yanında duruyordu. Şule Hanım bağırıyordu, "Ne var! Ne oluyor? Gece vakti niçin geldiniz odama? Daha nasıl anlatayım, istemiyorum. Elektrik almadım işte!"

Halfeti'nin Siyah Gülü nazik bir sesle,

"Sizi rahatsız ettiysek özür dileriz" dedi. "Rüyanıza girmek istemiştik. Hikmet Bey bir şey söyleyecek size."

Şule Hanım,

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu adama dönüp.

Hikmet Bey kadının yatağın yanındaki duruşuna, makyajsız şiş yüzüne, takısız toparlak ellerine şöyle bir baktı. "Ben de elektrik almadım" dedi. "Bunu programda söyleyememiştim. Bari ulaşayım da yüzüne söyleyeyim dedim. Ben de hiçbir elektrik almadım sizden. Sıfır elektrik."

Bir saniye durdu, ekledi.

"Biraz kilo verin" dedi. "Sırtınızdan ve belinizden etler pörtlemiş!"

Şule Hanım tiz bir çığlık attı.

"Adi herif! Allah belanı versin! Ulaşamadığın meyveyi taşlarsın, değil mi? Aşağılık!"

"Ağzınız da çok büyükmüş" dedi Hikmet Bey. "İyi geceler."

Halfeti'nin Siyah Gülü'nün elinden tutmuştu.

"Kim bu şırfıntı?" diye haykırdı Şule Hanım "Yatak odamda..."

Sesi gecenin içine karışıp biraz yankılandı, sonra bir bıçakla kesilmiş gibi kesilip yok oldu.

Perdeden dışarıya çıkmışlardı. Körükte yürüyorlardı şimdi.

Hikmet Bey,

"Sağol" dedi kıza. "İçimin yağı eridi. Ayrıca ben direkten dönmüşüm. Berbat bir şeymiş. Şişman, edepsiz bir cadaloz. Evimin peşindeydi. Şimdi anlıyorum. Boyabat'taki üç katlı evimin."

"Boyabat'ta eviniz mi var?" diye sordu Halfeti'nin Siyah Gülü.

"Nerede Boyabat?"

"Karadeniz'de, şirin bir yer" dedi Hikmet Bey. "Sinop'un ilçesi. Cennet gibidir. Beklerim. Lütfen gelin, sizi misafir etmekten şeref duyarım."

"Çok teşekkür ederim" dedi kız.

"Topalçam Parkı'na bakar evim" dedi Hikmet Bey. "İnsan dinlenir orada, başka dünyada gibi olur."

Yavaş yavaş konuşarak kokpitte yürüyorlardı.

Buñuel,

"Müthiş bir sahneydi" dedi. "Ne oldu? Ne elektriği?"

"İzdivaç programında kadın Hikmet Bey'den elektrik almadığını söyledi. Milyonların önünde... Adamın ağırına gitti. İşte girdi rüyaya, söyleyeceğini söyledi" dedim.

Buñuel gülüyordu.

Seyir Taşı gene kararmıştı.

"Her şeyi göstermiyor" dedim. "Kesik kesik gösteriyor."

"Ama çok güzel" diye mırıldandı Buñuel.

Seyir Taşı'nı ince uzun parmaklarının arasında tutuyordu.

"Sinema bu" dedi. "Gerçek sinema. Sanki yalnızca duygu yoğunluğu olan sahneleri gösteriyor..."

"Evet, öyle" dedim. Ona hayranlıkla bakıyordum. Kendi yarattığı dünyasının büyülü taşını elinde tutuyordu.

"Sizi izledim" diye mırıldandım.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Halfeti'nin Siyah Gülü rüyanıza girdiğinde. Bir kayın ağacına yaslanmış duruyordunuz. Sanki ağacın gövdesinin bir parçasıydınız... Birden yağmur yağmaya başlamıştı. Kız

kollarınızdaydı. O an bir şimşek çaktı, kayın ağacına bir yıldırım düştü. Kül etti onu."

Dikkatle bakıyordu bana Buñuel.

"Olağanüstü bir andı o" dedi.

"Aşk" diye fısıldadı. "Aşk..."

Kral Darius

Kral Darius heyecan içindeydi. Köle Alop'u yollatmış, sabah erkenden Saray'a aldırmıştı beni.

Karşılıklı oturmuş, Mezopotamya'nın o eşsiz görünümüne karşı gül şerbetlerimizi içiyorduk.

"Bu gece Arena programı var" dedi Kral Darius. "Uğur Dündar'ın programı. Geçen gün seyrettiğimizin devamı. Organ mafyası, kanunsuz böbrek nakilleri, böbrek ticareti ve Hindistan'ın Varanasi kentinde yakılmaya hazırlanan ölülerden çıkartılıp alınan böbrekler..."

"Her ayrıntıyı ne kadar iyi biliyorsunuz Sayın Kral, beni şaşırttınız" dedim.

"Devamlı o kanalı izliyorum. Parça parça veriyorlar bu bilgileri. Hepsini aklımda tuttum" dedi.

Köle Alop Kral'ın önünde saygıyla eğildi.

"Saati geldi Sayın Darius, kadınlar korosunu açayım mı efendim?"

"Aç, aç" dedi Kral Darius.

Köle kumandanın tuşuna hafifçe dokundu.

İstanbul Belediye Konservatuvarı Kadınlar Korosu ve fasıl heyetinin konseri ekranda belirdi. Kadınlar gene siyah giyinmişlerdi. Parmaklarında yüzükleri, boyunlarındaki takıları ve sarı saçlarıyla çok hoştular. Gene ağır makamda bir şarkıyı seslendiriyorlardı.

Kral Darius hayranlıkla izliyordu onları.

Bir köle benim gül şerbetimi tazelemişti.

Paşa

Halfeti'nin Siyah Gülü hemen hemen her gece Zinciriye Oteli'ndeki odama geliyordu. Gece karanlığında birden, bir gölgenin, bir kuytunun içinden beliriyor, bir rüyaya girecekse son hazırlıklarını benim odamda yapıyor, bu arada bana rüyalardan ve insanlardan bilgiler veriyordu. Artık alışmıştım ona. Mardin gecesinin vazgeçilmez bir parçası olmuştu benim için.

İşleri çok yoğundu, Buñuel'in rüyasına sık sık giremiyordu. Aynanın karşısında saçlarını düzeltiyordu.

"Parfümümden sık biraz" dedim.

"Güzel mi?"

"Çok güzel. Sık biraz."

"Teşekkür ederim" dedi. Aynanın önünde duran kristal pembe bir top biçimindeki parfüm şişesini eline alarak kulaklarının arkasına hafifçe sıktı.

Odayı nefis bir koku doldurmuştu.

"Nedir bu?"

"Versace'nin son kokusu."

"Çok güzel."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Paşa istemiş" dedi. "Paşa'nın rüyasına gidiyorum."

"Paşa hâlâ tutuklu mu?"

"Tutuklu."

"Ne zaman serbest bırakılacakmış?"

"Bilmiyor" dedi kız.

"Sen keşke Buñuel'in rüyasına girsen."

"Paşa'dan çıkınca girmeyi düşünüyorum bu gece" dedi. "Öyle özledim ki onu."

"Paşa'dan izin iste. Erken bıraksın seni."

"Öyle yapacağım. Hadi, gidiyorum" dedi.

Oda kapısı arkasından kapanmıştı.

Sıcak Mardin gecesi dilim dilim üstüme düştü sanki. Düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Seyir Taşı'nı elime alıp parmaklarımı hafif hafif üstünde gezdirmeye başladım.

Taşın içinde Paşa belirmişti. Yüzü her zamanki gibi sertti. Tablonun altın suyuna batmış oymalı çerçevesi ile çerçevelenmişti. Gece Salonu'nda oturan ihtiyarlarla konuştuğunu anladım.

Herkes büyük bir dikkatle oturduğu yerden duvara, Paşa'nın portresine bakıyordu. Salonun içi gene geceydi, köşedeki abajurdan gelen hafif bir ışık çevreyi aydınlatıyordu. Gölgeler uzundu. Dışarıda Tunalı sessiz ve sakindi.

Paşa,

"Hakkınızı arayınız" dedi.

"Arayacağız Paşam" dedi Yaşlı Doktor.

"Yaşanmamış yıllarınızı sakın bırakmayın. Peşine düşün onların" dedi Paşa. "Gerekirse bir avukat tutun. Takip edebilmek için her şeyi..."

"Bakın, bu çok doğru!" diye bağırdı Hıfzı Bey. "Var olun Paşam. Bu hiç aklımıza gelmemişti. Eğer bir kanun adamı haklarımızı korursa, sonuca daha kolay ulaşabiliriz."

"Pek tabii" dedi Paşa.

Şevki Bey,

"Paşam, direniyorum" dedi. "Altım bezli, evde ızbandut bakıcı beni bekliyor ama ben direniyorum. Yaşamın ucuna tutundum işte!"

"Direneceksin Şevki" dedi Paşa. "Sonuna kadar direneceksin."

Mustafa Bey,

"Kızılay'a ve Cebeci'ye giden yolu artık tam çıkartamıyorum. Ama sonuna kadar direneceğim" dedi. "Yollar, mekânlar karışık kafamda, hepsi dumanlı ama geri dönmeyeceğim."

"Önemli mi yollar ve mekânlar?" dedi Paşa. "Boş ver Cebeci'yi. Unut Kızılay'ı. Ne olacak? Hatırlayanlara ne oluyor?"

"Doğru" dedi Yaşlı Doktor.

"Oraları hatırlayanlara ne oluyor sanki? Kızılay'ın yolunu hatırlayabilmek..."

Hıfzı Bey,

"Bir kişi yolu karıştırmadan Cebeci'ye gitmiş. Soruyorum kendime, önemli bir şey mi bu?" dedi.

"Kızılay'ı ilk atışta tutturmak... Ne ifade eder bu? Herkes Kızılay'da. Herkes Cebeci'de. Ama bir şey olmuyor. Hiçbir şey değişmiyor. Denedim bunu."

"Evet, evet" dedi Yaşlı Doktor. "Bunlar izafi şeyler. Kızılay'ı bulan, yabancı bir ülkede kaybolabiliyor. Rehbersiz yapamıyor. Tutturan da bir tutturmayan da..."

"Doğru bütün bunlar!" diye haykırdı Mustafa Bey.

Paşa,

"Bunların hepsi değişken şeyler. Bunu yavaş yavaş anlıyorsunuz işte. Görüşe göre değişen olgular bunlar" dedi.

Durdu bir an.

"Bir konuğum gelmiş" dedi. "Şimdilik hoşça kalın. Görüşürüz sonra."

Tablonun içine doğru çekilip susmuştu.

Gece Salonu'nda ihtiyarlar hararetli hararetli konuşuyorlardı.

Seyir Taşı kararmıştı. Onu yatağımın yanındaki komodinin üstüne bıraktım.

Düşüncelere dalmıştım. Gerçekten önemli miydi insanın her an gittiği, her gün gittiği bir yerin yolunu bir gün aniden bulamaması? Yolları birbirine karıştırması, o meydana çıkan

yolu bir türlü bulamaması?

Sonra kaybolması, kendi içindeki labirentte kaybolması ve tüm kapılarını dışarıya kapatması. Tanımamak, hatırlamamak. Hiç kimseyi, hiçbir şeyi. Önemliydi kuşkusuz. İnsan hayatının bir bölümünün silinmesiydi işte bu, belki bir özgürlüktü.

Gece Salonu'nda yaşh adamların konuşmaları beni çok etkiliyordu. Onların bu hayata, hatıralara, özgürlüklerine olan bağlılıkları, birden her şeyin yok olabileceğinin farkında olmaları müthiş bir şeydi.

Hepsi hayatını bir şekilde yaşamış ve bir uca gelmişti. Bunu biliyorlar ve aşağıya kaymamak için var güçleriyle direniyorlardı.

Gece Salonu inanılmaz bir istasyondu kentin ve sonsuz gecenin içinde. Bunu anlamıştım.

Yavaş yavaş gözlerim kapanıyordu. Ezan okunurken uyumuşum.

Sarışın Meserret

Kral Darius korodaki kadınları dikkatle izliyordu.

İçlerinden birini beğendiğini sezmiştim ama acaba hangisiydi Kral Darius'un beğendiği?

Köle Alop, kumandayı Kral'ın koltuğunun yanına koymuştu. Darius, düşüncelerimi okumuş gibi,

"Şu" dedi. "Şu, soldan üçüncü... Ne kadar güzel, ne kadar alımlı... Onu tanımak istiyorum. Sarayımda konuk etmek istiyorum. Acaba ismini biliyor musunuz?"

"İnanın, hiç bilmiyorum" dedim. "Kadınlar Korosu'nun bir mensubu."

"Nasıl ulaşabiliriz ona?"

"Bilemiyorum ki Sayın Darius... Ben koroya ulaşmaya çalışayım" dedim.

"Adını öğrenin" dedi Kral Darius. "Mardin'e davet edelim onu."

Kral Darius aklını takmıştı korodaki soldan üçüncü sarışına. Çok alımlı bir kadındı, şarkıyı edalı edalı söylüyor, bitirirken gözlerini kapatıyordu.

Kral'ın ilgisini böyle ufak tefek ayrıntılar çekmiş olmalıydı.

"Bulmalıyız onu" diyordu. "Sarayımda konuk edeceğim."

Gece pek çok yere telefon ederek televizyon kanalına ulaşabilmiştim. Eninde sonunda sarışının adını öğrenmiştim. Meserret Zümrüt. Eski bir radyo sanatçısıymış. "Ankaralı Meserret Hanım" dediler. Kimse korodaki sarışın kadınların

ne olduğunu bilmiyordu. Konuştuğum sekreter sıcaktan bunalmıştı. Meserret Hanım'ı tanımıyordu, yaşı çok genç olmalıydı. "Bunlar eski arşiv programları" dedi. "Yaz sezonu diye koyuyoruz yayına."

"Bir telefon bulabilseniz bana."

"Soruyorum, pek bilen yok. Yarım saat sonra arayın" dedi, telefonu kapattı.

Yarım saat sonra gene telefonun başındaydım.

Sekreter değişmişti.

Konuştuğum kız,

"Çok eski bir telefon numarası var bende" dedi. "Burada deftere yazılmış, isterseniz bir deneyin."

Numarayı almıştım.

Heyecanla tuşladım.

"Alo?" dedi ahizenin öteki ucundan uykulu, yorgun bir ses.

Kendimi tanıttım.

"Meserret Hanım, sizi rahatsız etmiyorum inşallah... Ben bir aracıyım. Çok zor buldum telefon numaranızı. Pers Kralı Darius sizin büyük bir hayranınız, sizi Mardin'e, Saray'ına davet etmek istiyor. Sizi ağırlayacak, tanımak istiyor" dedim.

Ahizenin öteki ucunda Meserret Hanım hayretler içinde kalmıştı.

"Kim dediniz?" diye sordu.

"Pers Kralı Darius."

"Hiç duymadım" dedi. "Kral demek..."

"Antik Çağ'ın en büyük krallarından biri."

"Anlıyorum. Çok teşekkür ederim" dedi Meserret Hanım. "Mafya filan değil, değil mi? Sormamı lütfen bağışlayın. Bu hayatta öyle şeylerle karşılaşıyor ki insan..."

"Meserret Hanım" dedim. "Bütün kuşkularınızda haklısınız. Ama içiniz rahat olsun. Alt tarafı teklif edilen bir Mardin gezisi... Biletiniz yollanacak, sizi Mardin Havaalanı'ndan alacaklar. Bu muhteşem şehri görmüş olacaksınız."

Meserret Hanım,

"Görmedim hiç Mardin'i" dedi. "Geleceğim. Kral gerçek, değil mi?"

"Gerçek, her şey gerçek" dedim. "Biliyorsunuz, var olan hiçbir şey kaybolmuyor."

Meserret Hanım heyecanla söylediğimi tekrarladı.

"Var olan hiçbir şey kaybolmuyor bu dünya yüzünde. Ben de öyle düşünüyorum" dedi. "Mikrofonumu getireyim mi?"

"Lütfen getiriniz" dedim. "Biletinizi adresinize yollatıyorum. Burada, Mardin'de görüşmek üzere."

Adresini alıp telefonu kapattım.

Gece Salonu

Gece Salonu'ndaki koltuklarında hafif bir uykuya dalmış olan ihtiyarlar yavaş yavaş uyanıyorlardı.

Sabahın ilk ışıkları kalın tül perdelerin arasından salona sızmaya başlamıştı, sanki yetmişli yılların sonlarına ait olan bu dünyayı hafif hafif aydınlatmaya başlıyordu. Tepedeki ışık çoktan sönmüş, taze demlenen çayın kokusu salonu doldurmuştu.

Şevki Bey,

"Şükür Allah'a, bir sabah daha uyandık, gözümüzü açabildik" dedi.

"Amin" dedi Yaşlı Doktor. "Hayattayız ve yeni bir güne başlıyoruz."

Sarışın kadın girmişti salona.

"Günaydın!" dedi. "Nasıl geçirdiniz geceyi?"

"Rahat geçirdik."

Kadın Şevki Bey'e döndü.

"Şevki Bey, tuvalete bir yığın alt bezi koydum, istediğin zaman git, değiştir" dedi. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa çağır beni."

"Sağolasınız" dedi Şevki Bey. Yerinden doğruldu.

Yaşlı Doktor,

"At bezi, Şevki Bey. Kurtul bezden" dedi.

"Pek kendime güvenemiyorum daha" dedi Şevki Bey. "Belki yarın..."

"Paşa ne yapıyor acaba?"

Mustafa Bey seslendi.

"Günaydın Paşam! Nasılsınız? Uyandınız herhalde. Sabah şerifleriniz hayırlı olsun."

Paşa, tablonun içinden, "Hayırlı sabahlar" dedi. "Çoktan uyandım."

"Size de bir çay getiriyorum Paşam" dedi sarışın kadın. "Taze demledim. Simit de var."

"Bir çay içerim" dedi Paşa.

Kadın ince belli bir bardağa koyduğu çayı Paşa'nın dudaklarına uzatmıştı. Paşa tablonun içinden çayını yudumlamaya başladı.

"Simit vereyim mi Paşam?"

"Daha sonra alırım" dedi Paşa.

İhtiyarlar çaylarını yudumlarken aralarında konuşuyorlardı.

Mustafa Bey,

"Dün gece rüyamda Kızılay'ı gördüm" dedi. "Müthiş bir şeydi. Kızılay'a gitmişim. Öyle, çarçabuk. Hiç fazla düşünmeden, yolları arayıp sormadan. Kendimi Kızılay'ın ortasında buldum. Nasıl bir özgürlük duygusu yaşadım, anlatamam size. Hemen Kocabeyoğlu Pasajı'na girdim. Yıllardır girmemiştim oraya. Rüyamda şıp! diye girdim. Bana göre bir şey yok, ama gene de çok güzeldi. Sutyenciler, kadın donları renk renk, terlikler, havlular, el bezleri, tutaçlar, hamam keseleri, fanilalar, kombinezonlar...

"Aman ne dünya!

"Unuttum sanıyordum oraları, bütün ayrıntıları hatırladım. Kadın sutyenlerinin orada, tezgâhın arkasında çıtır bir kız... Göz göze gelip duruyoruz. O koridorda birkaç kere yürüdüm. Keyfim gıcır. Ne güzel rüyaydı. Oradan çıktım, İzmir Caddesi'nde bir tur attım. Yeniden girdim Kocabeyoğlu Pasajı'na. Kız orada. Sutyenlerin arasında dolaşıyorum.

Kızla göz göze geliyoruz... İşte böyle."

Hıfzı Bey,

"Dünden beri Cebeci'ye nasıl gidilir, onu düşünüyorum" dedi. "Hamamönü'nün oralar... Eski dünyalar. Eski düğün salonları, konservatuvar binası, her şey orada. Yolu biliyorum aslında" diye ekledi. "Kızılay'a kadar çıkartabiliyorum. Sonrası biraz karışık..."

"Buluruz, buluruz oraları" dedi Yaşlı Doktor. "Hep birlikte gideriz."

"Aman ne iyi olur."

Paşa duvardan hapşırdı.

"Çok yaşayın Paşam!"

"Sağ olun" dedi Paşa. "Benimkisi alerji."

Meserret Hanım

Köle Alop, Meserret Hanım'ı Mardin Havaalanı'ndan alıp Kral Darius'un Dara Harabeleri'ndeki sarayına getirmişti.

Kadın büyük bir şaşkınlık içindeydi. Kral Darius her tarafı taze kesilmiş güller ve meyve tabaklarıyla doldurmuştu. Hazırlanan gül şerbeti özel olarak rüzgârda soğutuluyor, iki kadın köle bir köşeye oturmuşlar, hiç bilmediğim bir telli çalgıyı çalıyorlardı.

Meserret Hanım televizyonda göründüğünden çok daha yaşlıydı.

Onu gördüğüm an, televizyonda sürekli gösterilen arşiv programının çok eski olduğunu anlamıştım. Kilo almıştı, ama gene de hoştu, fena değildi.

Şaşkınlıkla içine girdiği bu değişik dünyayı izliyor, ikram edilen meyveleri yiyor, terastan önüne serilen Mezopotamya'ya hayranlıkla bakıyordu.

Kral Darius memnundu. Ona ceviz büyüklüğünde bir pırlanta hediye etmişti. Zinciriye Otel'de, benim odamın yanında bir oda tutulmuştu Meserret Hanım'a. "Kendini yalnız hissetmesin" demişti Kral Darius.

Gece geç vakit Zinciriye Otel'deki odama dönmüştüm. Yatağımın üstüne oturup Seyir Taşı ile oynamaya başladım.

Seyir Taşı televizyondan çok daha oyalayıcıydı. Sürprizlerle doluydu. Reklam yoktu bir kere. İçinde barındırdığı görüntünün nerede başlayıp nerede biteceği belli değildi.

Bağımlılık yapabilirdi, bunu hissetmiştim.

Parmaklarımı Seyir Taşı'nın pürüzsüz yüzeyinde dolaştırıyordum.

Birden taşın içinde iri kıyım bir adam belirdi. Genç, çam yarması gibi bir erkekti bu, üstünde lacivert bir eşofman vardı. Dikkatle dört bir yana bakıyor, sanki birini arıyordu karanlığın içinde.

Görmüştü beni. Bana doğru koşmaya başladı Seyir Taşı'nın içinde.

Onu hiç tanımıyordum, daha önce hiç görmediğim birisiydi bu. Seyir Taşı'nın içinde ne arıyordu acaba?

Adam yaklaşmıştı bana.

"Birini arıyorum" dedi. "Gördünüz mü acaba?"

"Kimi arıyorsunuz?" diye sordum.

"Şevki Bey diye birini arıyorum" dedi. "İleri yaşta. Hafif demans başlangıcı var kendisinde. Bezlemiştim onu, bakıcısıyım, kaşla göz arasında evden kaçmış. Bir sigara içmek için apartmanın aralığına çıkmıştım. Yataktan kalkacak halde bile değildi bana sorarsanız. Bir de döndüm odaya, yatak bomboş, kaçmış gitmiş... Ne yapacağımı bilemiyorum. Bütün gece her tarafta aradım onu, acaba böbrek mafyasının eline mi düştü? İhtiyar adam, aklı ermez. Eskiden çok varlıklıymış, lüks hayat yaşamış deniyor. Metresi varmış. Karısı hayatta, oyun masasından kalkmaz. Öyle. Elinde sigarası, sıkıntılı bir kadın. Kocayla ilgisi yok... Damat çok zengin. Rusya'da iş yapıyor, Ukrayna'da iş yapıyor. Beni o buldu. Kızı kendi dünyasında. Şimdi yazlıkta. İhtiyarla birlikte ben kalıyorum evde. Bir de baktım pırr! kuş uçmuş."

"Vallahi hayret ettim" diye ekledi. "Başucuna suyunu koymuştum. Beş dakika aralığa çıkayım dedimdi... İşte gitmiş."

"Hiç tanımıyorum böyle birini" dedim. "Bu aileyi duymadım."

"Çok zengin bunlar" dedi bakıcı. "Bizimki gece karanlığında organ mafyasının eline düştü diye korkuyorum."

"Nereye kaybolabilir başka türlü bir ihtiyar adam" diye söylendi. "Eyvallah" dedi bana. "Gecenin içinde aramaya devam edeceğim onu."

"İyi şanslar" dedim.

Bakıcı gözden kaybolmuştu taşın içinde.

Şevki Bey'e bir şekilde haber verilmeliydi. Belki Halfeti'nin Siyah Gülü rüyasına girip anlatırdı ona bakıcının fırıl fırıl Ankara gecesinin içinde onu aradığını.

Oda kapım hafifçe vurulmuştu.

"Girin" dedim.

Kapı usulca açıldı. Gelen Meserret Hanım'dı.

"Rahatsız etmiyorum ya, gecenin bu saatinde sizi?"

"Hayır, buyurun" dedim.

"Uyku tutmadı" dedi kadın. "Uyuyamadım bir türlü. Bu içine girdiğim tuhaf dünya... Bu değişik ve büyülü şehir, Kral Darius, Dara Harabeleri'ndeki saray, her şey beni olağanüstü etkiledi" dedi. "Yaşadıklarıma inanamıyorum. Sanki bana bir uyku hapı verildi ve ben bir rüya görüyorum. Kim hayal, kim gerçek? Anlayamıyorum bunu. Siz gerçeksiniz, bunu anladım. Onun için size geldim. Kral, kölesi, o saray, bana verilen ceviz büyüklüğünde pırlanta, bütün bunlar gerçek mi?" diye sordu.

"Bu büyülü şehir Mardin gerçek" dedim. "Kral Darius, köle, saray... Onlar da gerçek. Belki başka bir zaman dilimiyle bu günün kesiştiği bir yerdeler."

Meserret Hanım, büyülenmişçesine, söylediklerimi tekrarladı.

"Başka bir zaman dilimi ile bugünün kesiştiği yerde demek bütün bu insanlar..."

"Gerçek hepsi" dedim. "Bir tarih kitabını açsanız, Pers Kralı Darius'u hemen bulursunuz."

"Var demek bu kral."

"Var tabii" dedim. "Eski dünyada bütün buraların sahibi, yöneticisi."

"Siz onu nereden tanıdınız?"

"Burada, Seyr-i Merdin diye bir teras *café*'de Mezopotamya ovasını izlerken rastladım ona" dedim.

"Yadırgamadınız..."

"Hayır, yadırgamadım."

"Demek gerçek..."

"Gerçek."

"Beni nereden buldu? Çok merak ettim. Nereden gördü beni, nasıl çağırdı buraya?" diye sordu Meserret Hanım.

"Sizi televizyondan gördü" dedim. "Her gün koroyu izliyordu."

"Hayretler içindeyim" dedi Meserret Hanım. "Televizyon ne arıyor o sarayda?"

"Almasına ben yardımcı oldum, Mardin Arçelik'ten gelip kurdular."

"İnanılmaz" diye fısıldadı kadın. "Gösterilenler çok eski arşiv programları. Yaz sezonu için yayına konmuş. Baksanıza ne kadar kilo aldım" dedi. "Yıllar yıprattı beni. İçimde korse var. Sıcaktan bayılacağım."

Yatağın kenarına ilişmişti.

"Artık şarkı söylemiyorum" dedi. "Benim devrim kapandı. Koro çalışmalarını çoktan bıraktım."

"Zamanında çok can yakmışsınızdır" dedim gülerek.

"Yaktım" dedi. "Ama şimdi bir şey yok. Elde avuçta da bir şey kalmadı. Geçen gün saçımın röflesini yaptıracak parayı zor buldum. Sizi yakın buldum da anlatıyorum bütün bunları. İyi ki de yaptırmışım saçımın boyasını" dedi.

"Baksanıza, şimdi Mardin'de bir saraydasınız. Kral Darius size hayran" dedim.

"Evet" dedi. "Ne tuhaf şeyler oluyor bu hayatta; işte bunları düşünerek uyuyamadım. Keşke daha genç olsaydım" dedi.

"Ne fark eder" dedim. "Kral size hayran. Hem çok güzelsiniz."

"Teşekkür ederim" dedi Meserret Hanım. "Eksik olmayın. Gece gece..."

Seyir Taşı birden canlanmıştı. İçinden kristal kırığı bir renk bir an çevreye yayıldı, söndü.

Meserret Hanım,

"Nedir bu?" diye heyecanla bağırdı. "Bir ışık hazinesi!"

İkimiz de merakla Seyir Taşı'na bakıyorduk.

Halfeti'nin Siyah Gülü belirmişti taşın içinde. Üstünde simsiyah kadife tuvaleti, omuzlarına dökülen saçları ve bembeyaz teniyle çok güzeldi.

Meserret Hanım şaşırmıştı.

"Kim bu güzel kadın?"

"Rüya Kadın o. Halfeti'nin Siyah Gülü" dedim. "Rüyadan rüyaya dolaşır."

"Ne kadar ilginç" diye mırıldandı Meserret Hanım. "Erkeklerin rüyalarını süsleyen kadın demek..."

Halfeti'nin Siyah Gülü heyecanlıydı.

"Hazırlan" dedi bana bakarak. "Paşa'nın rüyasına gireceğiz. İstedi bizi. Bu gece formda olması lazımmış. Uğur Dündar'ın programına, canlı yayına katılacakmış."

"Ne zaman Uğur Dündar'ın programı?" diye sordum merakla.

"Yarın gece... Kaçak organ nakli yapan bir doktor da konuşacakmış programda. Paşa siyasi kısımda, Uğur Bey onu özel alacak. Niçin bu tablonun içinde tutuklu? Neler oluyor, Paşa'yı kim dinlemiş? Bulunan eski bir hatıra defteri. İçindeki aşk ve tutku mesajları. Paşa'ya bunları soracakmış Uğur Dündar" dedi.

"Nedir bu hatıra defteri?" diye sordum.

"Bu yüzden tutuklanmış Paşa. Bu aşk defteri yüzünden. Yarın gece programda anlatacak bütün bunları. Paşa tablonun içine konmadan önce yastığının altında bulunmuş defter. Paşa'nın bazı anıları, birtakım aşk mektupları varmış içinde."

"Ne kadar ilginç" dedi Meserret Hanım. "Demek Paşa bir aşk defteri yüzünden tutuklanmış... Kim bu Paşa? Nerede şimdi?"

"Paşa altın yaldızlı bir tablonun içinde tutsak" dedim.

"Tablo da Gece Salonu adlı, ihtiyarlar için döşenmiş bir eski zaman salonunun içinde, duvarda asılı. Salon Tunalı Hilmi Caddesi'nde, evinden kaçan Gece İnsanları'nı barındıran özel bir mekân."

"Büyüleyici, şaşkınlık verici" diye fısıldadı Meserret Hanım.

"Gece İnsanları için bir salon mu var?"

"Var. Tunalı'da, eski bir apartmanın birinci katında. Belleğini kaybetmek üzere olan dört yaşlı adam şu anda oraya sığınmış durumdalar."

Halfeti'nin Siyah Gülü,

"Bana sorarsan, hiçbiri belleğini kaybetmiş değil" dedi. "Sadece Kızılay'ın, Cebeci'nin yolunu filan bulamıyorlar."

"Yolu mu bulamıyorlar?" diye sordu Meserret Hanım.

"E, bulamıyorlar tabii. Bunlar yıllarca evlerinde yaşlanmış erkekler. Hayat değişti. Şimdi karıştırıyorlar yolları ama hepsi evinden kaçmış" dedim.

"İnanılmaz şeyler" diye söylendi Meserret Hanım. "Paşa..."

"Paşa da o salonun duvarında asılı bir tablonun içinde tutsak."

"Hadi" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü. "Gidelim rüyaya. Siz de gelin" dedi Meserret Hanım'a. "Yirmi beş dakikada döneriz. Sıkılmazsınız. Çok hoş sohbet adam Paşa. Görmüş geçirmiş."

"Hadi o zaman" dedim. "Girelim Paşa'nın rüyasına. Erken dönmeye çalışırız otele, değil mi? Bugün hava çok sıcaktı. Dinlenmek istiyorum biraz."

"Dinlenirsin, dinlenirsin" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü. "Yarın öğlene kadar uyu. Hava gerçekten çok sıcak."

Meserret Hanım,

"Paşa'nın rüyasına mı gireceğiz?" diye hayretle sordu.

"Şimdi gireceğiz" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü.

Birden kendimizi o çok iyi tanıdığım körüğün içinde bulduk.

"Gelin" dedim Meserret Hanım'a. "Şu tarafa gelin. Perdeden gireceğiz içeriye."

Görevli kız,

"Üç kişi misiniz?" diye sordu. "Biraz kalabalık rüya için. Fazla kalamazsınız içeride. Işık yeşil yanınca teker teker girin. Aşırı hareket yok, taşkınlık yok..."

"Tamam" dedim.

Yeşil ışık yanmıştı.

Halfeti'nin Siyah Gülü önden perdeyi aralayıp yavaşça içeriye girdi...

Paşa

Meserret Hanım'a,

"Şimdi siz girin. Arkadan geliyorum" dedim.

Kadının arkasından perdeyi aralayıp içeriye girdim.

Paşa ufak bir odada kalıyordu. Duvarlar beyaz boyalıydı. Köşede temiz, toplanmış üstü pikeli yatağı duruyordu. Sol taraftaki duvarda ufak bir pencere vardı. Yalın, sade, tek kişilik bir odaydı Paşa'nın kaldığı yer, kendisi köşede oturuyordu. Bizi görünce ayağa kalktı.

"Buyursunlar, buyursunlar efendim" dedi. "Bu ne güzel sürpriz! Üç güzel hanım beni ziyarete gelmiş."

Koltuğu Meserret Hanım'a vermişti Paşa, Halfeti'nin Siyah Gülü ile yatağın üstüne oturduk.

Birden karşıdaki ufak pencerenin ihtiyarlar için hazırlanmış Gece Salonu'na baktığını fark ettim.

Paşa, baktığımı görmüştü.

"Evet" dedi. "Orası aslında benim altın yaldızlı çerçeveden salona baktığım yer."

"Ne kadar ilginç Paşam" dedim. "Siz bu pencereden hep o yaşlı insanların dünyasını, o Gece Salonu'nu izliyorsunuz demek."

"Evet" dedi Paşa. "Onlarla beraber sayılırım. Bu yaşlı insanların dünyası... Eski yaşanmışlıklar."

Meserret Hanım,

"Nedir bu Gece Salonu?" diye merakla sordu.

"Tunalı Hilmi'de, evinden kaçan ihtiyarlar için ayarlanmış, 1970'lerin stilinde dekore edilmiş nostaljik bir salon" dedim. "Şimdi dört yaşlı var orada, hepsinin öyküsü birbirinden ilginç."

"Evden mi kaçmışlar?"

"Evet. Bir şekilde bunamaya meydan okuyuş ve hayata tutunuş bu" dedim.

"Ne kadar ilginç" diye mırıldandı Meserret Hanım. "Peki yi, evdekiler merak etmiyorlar mı onları?"

"Kimini fıldır fıldır arıyorlar, kimini de, ne bileyim ben" dedim.

"Gitti diye rahatlayan bile olur" dedi Paşa. "Hayat yalnız bir yolculuk..."

Başımı salladım.

Meserret Hanım yavaşça ufak pencereye yaklaşıp salona baktı.

Gece Salonu'ndan heyecanlı sesler yükseldi birden.

"Bir sarışın tablonun içinde!" diye bağırdı Hıfzı Bey. "İnanılacak gibi değil!"

"Merhaba!" dedi Meserret Hanım.

Yaşlılar bir ağızdan,

"Merhaba!" diye bağırdılar. Salona büyük bir heyecan dalgası yayılmıştı.

İhtiyarlar koltuklarını duvara yaklaştırmışlar, Meserret Hanım'a bakıyorlardı.

Meserret Hanım, birden içinden kopmuşcasına bir şarkı söylemeye başladı.

"Bir ihtimal daha var" diye çok eski bir şarkıydı bu.

Paşa,

"Bayılırım bu şarkıya" dedi, içini çekti. "Size burada bir şey ikrâm edemiyorum" diye ekledi. "Tutsağım. Eskiden olsaydı gönlümce ağırlardım sizi."

"Aman Paşam, ne zararı var. Lütfen bunları düşünmeyin."

"Yarın gece programa çıkacağım" dedi Paşa. "Uğur Dündar'ın programına."

"Biliyoruz Paşam."

"Üniforma mı giyeceksiniz?"

"Üniforma giyeceğim" dedi Paşa.

Meserret Hanım şarkılarını bitiriyordu.

"Bir ihtimal daha var,
O da ölmek mi dersin?
Söyle canım ne dersin?
Sen bir ömre bedelsin."

Şarkı bitmişti.

Gece Salonu'ndaki yaşlılar heyecan içindeydiler. Ayağa kalkmış, alkışlıyorlardı Meserret Hanım'ı.

Meserret Hanım selam vererek geri çekilmişti.

"Paşam, bir defter varmış. Hatıra defteri" diye sordum.

"Evet, bir hatıra defteri var" dedi Paşa.

"Yarın o defter de konuşulacakmış programda..."

"Evet, o defteri konuşacağız programda, Uğur Bey ile" dedi Paşa.

"Defter sizde mi Paşam?"

"Hayır, defteri aldılar benden" dedi Paşa.

"Defterde aşkınızı yazmışsınız Paşam... Öyle diyorlar."

Paşa gözlerimin içine baktı.

"Evet, sevdiğim kadına bıraktığım bir mesajdı o defter" dedi. "Beraberken ona söyleyemediklerimi, söylemeyi unutmuş olabileceklerimi, her şeyi yazdım deftere" dedi.

"Demek onu o kadar çok seviyordunuz Paşam?" dedim.

"Çok seviyordum" dedi Paşa. "Bir askerin bu duyguları dile getirmesi zor. Ama yazdım. Her şeyi deftere yazdım."

"Sonra ne oldu?" diye merakla sordum.

"Defter bulundu ve tutuklandım" dedi Paşa.

"Niçin tutuklandınız ki aşk defteri yüzünden?"

Paşa hafifçe güldü.

"Herkes aşkı anlayamaz ki" dedi. "Hele bu yaşadığımız günlerde kim anlayabilir bir General'in aşkını? Kitap değişik yorumlandı. Yanlış anlaşıldı."

"Allah, Allah" dedim.

Paşa'nın anlattıkları gerçekten şaşkınlık vericiydi.

Başımızın üstünde bir yerde kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlamıştı.

"Rüyadan çıkış zamanı" diye fısıldadı Halfeti'nin Siyah Gülü. "Hadi."

Yavaşça kalkmıştı köşedeki yatağın üstünden. Meserret Hanım'la ben de toparlandık.

"Yarın gece izleyeceğiz sizi Paşam" dedim.

"Programda her şeyi anlatacağım" dedi Paşa.

Sevdiği kadın kimdi acaba? Bunu sormaya vaktim olmamıştı. Az sonra kendimizi körükte bulduk.

"Yaşadıklarıma inanamıyorum" dedi Meserret Hanım. "Gerçekten her şey çok ilginç."

Az sonra onu oteldeki odasına bırakıp kendimi yatağımın üstüne atmıştım.

Halfeti'nin Siyah Gülü gitmeye hazırlanıyordu.

"Paşa'nın aşkı kim?" diye sordum merakla.

"Yarın öğreniriz" dedi.

Yavaşça kapıyı çekip çıkıp gitmişti odadan.

Kral Darius'un Sarayı

Hepimiz Kral Darius'un Sarayı'nın terasında toplanmıştık.

Meserret Hanım baş köşeye oturmuştu, bir köle arada onu kurutulmuş bir palmiye yaprağı ile hafif hafif yelpazeliyordu.

Halfeti'nin Siyah Gülü, İspanyol yönetmen Luis Buñuel ile gelmişti. Yan tarafta bir yerde el ele oturuyorlardı. Dikkat ettim, Buñuel sanki gençleşmişti, Mezopotamya ovasını izleyerek ince bir sigara içiyordu. Kim bilir neler düşünüyordu.

Kral Darius televizyon ekranının karşısına oturmuştu. Silvia Pinal'i aradı gözüm, göremedim onu.

Bir başka köle meyve ve şerbet servisi yapıyordu.

Kral Darius kulağıma eğildi.

"O soğutucudan da taktıracağım Saray'a" dedi. "Hava çok sıcak. Boşuna bunalıyoruz. Keşke o gün alsaydık..."

"Yarın Mardin Arçelik'ten alırız" dedim. "Hemen gelip takarlar."

Uğur Dündar'ın Arena programı başlamak üzereydi.

Kumanda Kral Darius'un elindeydi. Kanallar arasında şöyle bir dolaştıktan sonra Arena'yı açtı.

Uğur Dündar ekranda belirmişti. Kravatı, yakasındaki mendili her zamanki gibi çok şıktı. Buñuel oturduğu yerden ilgiyle ona bakıyordu.

Uğur Dündar,

"Sevgili izleyiciler, bu geceki ilk konuğum bir havacı general" dedi. "Korgeneral Gökdeniz huzurlarınızda olacak

efendim. Birazdan kendisiyle canlı bağlantı kuracağız. General Gökdeniz bir hücrede tutulduğu için, bulunduğu yerden bağlanacak bize. Kendisiyle onu hücre hapsine mahkûm ettiren ünlü 'Aşk Defteri'ni konuşacağız. Bildiğimiz gibi General'in yatağında yastığının altında bulunan bu Aşk Defteri olağanüstü bir yankı yaratmış ve çeşitli yorumlara neden olmuştu. En sonunda, çok sakıncalı bulunan bu defter içindeki aşkın çözülmesi için yargıya teslim edilmiş ve General Gökdeniz tutuklanarak cezaevine konmuştu."

Paşa ekranın köşesinde belirmişti.

"Hoş geldiniz Paşam" dedi Uğur Dündar. "Uzunca bir süredir cezaevindesiniz. Yastığınızın altında bulunan Aşk Defteri çok çeşitli yorumlara neden oldu. Hatta iş o kadar karıştı ki, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu defterde yazılanları bir türlü çözemiyor. Herkes ayrı bir yorum yapıyor defterde yazılı olan aşk hakkında. Adeta Shakespeare'in bir eserine dönüştü sizin defter. Siz bu konuda ne söyleyeceksiniz bize?"

Paşa,

"Tüm izleyicileri buradan selamlıyorum" dedi. "Ayrıca şu sırada bizi izlemekte olan Gece Salonu'ndaki arkadaşlarıma buradan selamlarımı yolluyorum. Uğur Bey, defterim bir aşkı, bir tutkuyu anlatıyor. Bir nevi günlük. İçinde özlem var, umut var, aşk acısı var, kıskançlık var, tutku var, ne bileyim ben, saplantı var. Kendime ve sevdiğim kadına yazılmış bir belge niteliğinde. Tabii bunda askeri ipuçları aranınca ortaya anlamsız ve zor bir metin çıkıyor. Neden bu yönden ele alındı, bilmiyorum. Olayın aslı bu."

"Pekiyi efendim" dedi Uğur Dündar. "Yani bu defterin içinde yazılanlarda bir parola, bir plan, iddia edildiği gibi bir cinayet planı filan yok o zaman..."

"Bir cinayet planı" diye mırıldandı Paşa. "Onu o kadar çok seviyordum ki, öldürmeyi düşündüğüm zamanlar oldu. Kendimi ve onu. Habsburg Hanedanı gibi... Rudolf von Habsburg

gibi. Ne tuhaf, Mayerling Malikânesi'nde deli gibi sevdiği kadın Marie Vetsera'yı vurmuş, sonra da kendini öldürmüştü Arşidük Rudolf" dedi.

"Bunalım işte."

Buñuel pür dikkat Paşa'nın anlattıklarını dinliyor, arada Halfeti'nin Siyah Gülü'ne kısık sesle bir şeyler soruyor, kız ona bir şeyler anlatıyordu.

Uğur Dündar,

"Demek Arşidük Rudolf von Habsburg ile aynı duyguları ve sancıları paylaştığınız anlar oldu Paşam" dedi.

"Evet" dedi Paşa. "Ama hiçbir şey yapmadım. Aşkımı deftere döktüm."

"Bu defter de başınıza ne işler açtı..."

"Sormayın" dedi Paşa.

Uğur Dündar,

"Çok teşekkür ederim Sayın General" dedi. "Bizi kırmadınız, Arena programına katıldınız..."

Araya reklam girmişti.

"Hayret vallahi" dedi Meserret Hanım. "Ne aşkmış bu Paşa'nınki. Adam hücrelerde sürüm sürüm sürünüyor."

"Kadın kimmiş?"

"Söylemiyor onu."

"Tuhaf bir olay" dedi Kral Darius. "Arapsaçı gibi."

Şerbetler tazelenmişti. Hepimiz şerbetimizden birer yudum aldık.

Hafif bir yel çıkmıştı.

Luis Buñuel ile bir konuşma

Zinciriye Otel'e, odama dönmüştüm. Meserret Hanım yan odadaydı. Sabah kahvaltıda beraber olmak üzere sözleşip ayrılmıştık.

Meserret Hanım odasına girmeden önce,

"Arena programı müthişti" dedi. "Âşık Paşa ve anlattıkları da olağanüstüydü."

"İyi geceler..."

"Size de."

Meserret Hanım girmişti odasına. Kapıyı ardından kilitlediğini duydum.

Girmiştim odama.

Işığı yakıp kendimi ipek minderli sedirin üstüne atıyordum ki, birden Luis Buñuel'i gördüm. Perdeleri kapalı pencerenin kenarındaki koltuğa oturmuştu.

Beni görünce ayağa kalktı.

"Umarım çok geç değildir sizin için bu saat" dedi.

"Hayır Don Luis" dedim.

"Lütfen oturun. Saraydan çıkarken gözden kaybettim sizi."

"Harabelerde biraz yürüdüm" dedi. "Ay ışığında büyüleyiciydi oralar."

"Ne ikram edeyim size?"

"Teşekkür ederim. Bu saatte bir şey içmem" dedi o. "Sizinle rüyalar hakkında konuşmak istedim. Kısa bir konuşma."

"Harika bir şey bu. Konuşalım."

"Hep orta ve üst sınıfın rüyalarını biliyorsunuz" dedi Buñuel. "Oralardasınız çünkü. Mesela yoksulların rüyalarına girmeyi hiç denediniz mi? Ya da bambaşka birinin?"

"Don Buñuel" dedim. "Ben bildiğim birkaç kişinin, bir yaşlı adamın ve sizin rüyanıza girdim. Daha doğrusu Halfeti'nin Siyah Gülü'ne eşlik ettim. Rüyalar hakkında fazla bir bilgim yok" dedim.

"Kim bilir" diye mırıldandı Buñuel. "Belki garibanların rüyaları daha başkadır..."

"Bilmiyorum, belki de."

"Hastaların rüyaları" dedi Buñuel.

"Evet, hastaların rüyaları... İlginç olabilir bu. Kim bilir ne rüya görürler?"

"Girmek istiyorum böyle bir rüyaya" dedi Buñuel. "Yani yaşamak istiyorum, nasıl bir dünya orası? Neler oluyor böyle bir dünyada? Arka bahçe nasıl? İnsanı en iyi rüyalarından anlayabilirim."

"Biliyorum" diye mırıldandım.

Hayranlıkla bakıyordum ona. Besbelli kafasında yeni bir filmin konusu oluşuyordu.

"Bu gece benimle öyle bir rüyaya girer misiniz?" diye sordu Buñuel.

"Girerim tabii" dedim heyecanla. "Kimin rüyasına gireceğiz?"

Yavaşça kulağıma eğildi.

"Sizin rüyanıza" dedi. "İzin verirseniz."

Şaşırmıştım.

"Benim rüyama mı?"

"Evet, sizin rüyanıza, sizin bilinçaltınıza girmek istiyorum bu gece" dedi.

"Ama" dedim. "Sanki Mardin... Burası, bütün bu insanlar, rüya turları, her şey benim rüyam Don Luis. Bütün bunlar benim rüyalarımdan oluşuyor sanki... Kral Darius, muhteşem

sarayı, Seyr-i Merdin'den izlediğim Mezopotamya..."

"Bir kısmı" dedi Buñuel. "Rüyalarınızın yalnızca bir kısmı bunlar. Bu doğru... Ama hepsi değil."

"Bu gece mi gireceksiniz rüyama?" diye sordum.

Heyecanlanmıştım.

"Nasıl gireceksiniz ki?"

"Uyuyun" dedi Buñuel. "Rahatça uyuyun. Ben yavaşça girerim rüyanıza."

Gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Başımı usulca ipek yastıklara gömdüm.

Rüya

Gözlerimi hafifçe açtım. Sol gözümde bir ışık çakmıştı. Korkuyla yastıktan kaldırdım başımı. Şelale gibi bir ışık daha geçti gözümün önünden.

Korku içindeydim. Tir tir titriyordum. Kalkmıştım sedirin üstünden. Gözümün önünde ufacık sinekler, bir hava bulutunun içinde bir aşağı bir yukarı sallanarak dolaşıyorlardı sanki. Ellerimle onları kovmaya çalıştım. Gitmiyorlardı. Kurtulamadığım karasinekler, retinama gölgesi vuran hücreler, protein kümeleri idi bunlar. Gözümün arkası çökmüştü.

Ağlamaya başlamıştım. Buñuel yavaşça yanıma geldi.

"Ağlamayın" dedi şefkatli bir sesle.

"Korkuyorum. Çok korkuyorum Don Luis" dedim. "Yavaş yavaş kör oluyorum."

"Korkmayın" dedi Buñuel. "Çok korktuğunuzu biliyorum."

"Kâbus gibi bir şey bu" dedim. "Bir tek gözüm var Don Luis. Onu da kaybedersem bu dünyayı bir daha hiç göremeyeceğim artık. Ölüm bu. Karanlık... Çok korkuyorum Don Luis. Bir kâbusun içindeyim. Ama bu kâbus gerçek. Sol gözümde bir dekolman tehlikesi var. Retina yırtılması. Delirmek üzereyim."

"Neden oldu?" diye sordu Buñuel.

"Yurtdışında ameliyat olmuştum" dedim. "Üç ay önce. Dünya yeniden pırıl pırıldı. İnanılmaz bir şeydi bu! Görüşü kararmayan bir insan anlayamaz bu anlattıklarımı...

İnanamıyordum bu parlak dünyaya.

"Gözüm. Ne müthiş bir şeydi o! Bana hayatı gösteren bir pırlanta.

"Ama şimdi, kaybediyorum galiba o pırlantayı" dedim. Ellerine sarılmıştım. Son umudumla bağırdım.

"Bana yardım edin Don Buñuel! Yardım edin bana. Işık çakmaları... Sinek uçuşmaları... Deli olabilir insan.

"Artık geceyi hiç göremeyebilirim. Ekranları, sevdiğim yüzleri, şehirleri... Ay ışığını. Kitapların içindeki dünyaları..."

Gözlerimden yaşlar akıyordu. Hafif bir ışık daha çakmıştı gözümün içinde.

"Onu düzeltebilirler" dedi Buñuel.

"Nasıl?" diye bağırdım. "Nasıl?

Bir karabasanın içindeydim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Arada hafif bir ışık şelalesi yalayıp geçiyordu gözümü. Yağan kurumun içinden kaçarak koridora çıkmıştım. Yangından kaçmaya çalışan bir insan gibiydim. Nefes almaya çalışıyordum. O kurum parçacıkları gözümün içindeydi, kaçamıyordum onlardan.

Birden bunun bir rüya olmadığını dehşetle fark ettim. Gerçeğin içindeydim. Buñuel yok olmuştu.

Odama döndüm. Saçlarım terden enseme yapışmıştı. Sakinleşmeliydim.

"Sakin ol" diyordum kendime. "Sakin ol. Bir şey olmayacak."

Bir bardak su içtim.

"Kurtulacaksın. Sakin ol. Panikleme. Işık çakınca panikleme. Geçebilir."

Ter içinde kalmıştım. Yavaşça ipek minderlerin üstüne uzandım. Gözlerimi kapatmaya korkuyordum.

Hafifçe yana çevirdim başımı. Sabah çabuk olsun diye dua ediyordum. Yavaş yavaş yatışıyordu gözümdeki şimşekler. Işık şelalesi bir kez daha yaladı geçti gözümü. Hafiflemişti.

"Sabah olsun" diye düşünüyordum. "Ne olur, çabucak sabah olsun. Korkudan kapatamam göz kapaklarımı şimdi."

"Neredesiniz Don Luis?" diye bağırdım. Perdenin arkasından yavaşça çıkmıştı.

"İşte, her şeyi biliyorsunuz şimdi" dedim.

Başını salladı.

"Biliyorum" dedi.

"Kaçtım geldim buraya, Mardin'e. Mardin'de bir yalnız insan. Mezopotamya'yı seyreden."

"Yalnız değilsiniz" dedi Buñuel.

"Bunları düşünmek istemiyorum!" diye zorlukla fısıldadım.

"Bütün bunları unutmak için geldim ben buraya."

"Unutacaksınız..."

"Ama iyileşecek miyim?" diye sordum. "Acaba geçecek mi?"

Başını salladı.

"İyileşeceksiniz."

"Retina ile ilgili bir film yapın" diye mırıldandım.

Bitkindim.

"Göz bebeği ile ilgili bir film yapmıştım" dedi. "Salvador Dalí ile. Kesilen bir göz bebeği. İnsanlar izleyemez onu. Sabah oluyor, dinlenin biraz."

"Don Luis" dedim. "Her şeyi biliyorsunuz. Bütün endişelerimi, korkularımı öğrendiniz."

"Evet, öğrendim" dedi o.

"Sakın" dedim. "Sakın bunları kimseye söylemeyin."

"Söylemem kimseye" dedi.

"Bunlar sizin korkularınız, endişeleriniz."

Ağlıyordum.

"Ağlamayın. Gözünüze iyi gelmez" dedi Buñuel.

Doğru söylüyordu.

Gözümde hafif bir şimşek daha çakmıştı.

"Kör olmak ölüm gibi" dedim.

"Ruh haliniz şu an öyle" dedi Buñuel. "Ruh hali bu. Bir şey geçiriyorsunuz."

"Bilmiyorum" dedim. "Korkuyorum. Çok korkuyorum."

"Niye gördüm ki bu rüyayı? Bir karabasan" dedim.

"Rüya değildi bu" dedi Buñuel.

Dikkatle baktım ona.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Siz yaşadınız bunu" dedi. "Bir gerçek. Ben dışarıdan izledim sizi."

"Öyle mi?" dedim umutsuzlukla. "Keşke rüya olsaydı."

"Şimdi daha iyisiniz" dedi Buñuel. "Rahatlayın, uyumaya çalışın. Sabaha daha var."

"Ya gözüm çakarsa?"

"Çaksın, hiçbir şey olmaz" dedi Buñuel.

"İnanamıyorum" dedim.

"Takmayın sakın buna" dedi. Gitmeye hazırlanıyordu.

"Uyuyun" dedi.

Çıkıp gitmişti odadan dışarıya.

Çırılçıplak

Sanki Buñuel beni çırılçıplak soymuş, yatağımın üstüne öylece bırakmıştı. Kapıyı çekip odadan gittiğinde, öyle hissediyordum kendimi.

Çırılçıplak.

Bütün ruhumu, bilinçaltımı, gizlediğim korkularımı, göğsümdeki karanlık mağarada sakladığım endişelerimi öğrenmişti. Daha sakindim şimdi.

Rahatlamıştım biraz.

Yavaşça yatağıma gittim, beyaz pikenin üstüne uzandım. Sabahın ilk ışıklarının perdenin aralığından girmesini izledim bir süre.

Mardin'de uykusuz ve çırılçıplak bir gece geçirmiştim. Çakan sol gözümle, sonsuz endişelerimle, korkumla baş başa bir gece. Diğerlerinden farklı bir gece... Ünlü İspanyol yönetmen Luis Buñuel'in rüyama girip beni korku içinde, ağlarken, çırılçıplak gördüğü gece.

Tuhaf bir Mardin gecesiydi. Gözümün arkası sakinleşmişti şimdi. Gece yaşadığım o kâbusu hiçbir zaman unutmayacaktım. Gördüğüm bir rüya mıydı, gerçek miydi, bilmiyordum.

Hafif bir ayak sesi duydum. Halfeti'nin Siyah Gülü gelmişti.

Saçlarını ensesinde toplamıştı. Çok güzeldi.

"Ne var, ne oldu?" diye sordu bana. "Yüzün bembeyaz. Bir şey mi oldu?"

"Beyaz mı yüzüm?"

"Rengin solmuş."

"Dün gece Luis Buñuel geldi. Tuhaf bir istekte bulundu benden. Benim rüyama girmek istediğini söyledi."

"Ne kadar ilginç" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü.

"Kapattım gözlerimi. Üstümde bir ağırlık vardı zaten. Dalmışım.

"İşte o an korkunç bir şey oldu. Gözümü aralayınca, gözümün içinde şimşekler çakmaya, önümden kara bir kurum yağmaya başladı. Bunun ne olduğunu biliyordum. Körlük başlangıcıydı bu. Ağlamaya başladım. Buñuel beni teselli etti. Korkmamamı söyledi. Anlattım ona gözümü, çakan şimşekleri. Teselli etti beni. Bilinçaltımdaki endişeleri, korkuları gördü" dedim.

"Çok ilginç" dedi kız. "Gözün şimdi nasıl?"

"Gayet iyi. Yatışmış. Bir şey yok."

"Unut bu yaşadığım" dedi kız. "Kötü bir rüya bu."

"Bana gerçek gibi geliyor."

"Düşünme. Sanmıyorum gerçek olduğunu" dedi.

Sakinleşmiştim. Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı taradım.

"Buñuel'in böyle bir filmi var" dedim. "İlk filmi. Bir göz neşterle kesiliyor..."

"İşte ondan gördün bu karabasanı. Kâbus" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü.

"Neyse, boş ver, geçti" dedim.

Toparlanmıştım. Dışarıdaki dünyaya bir kez daha açılmaya hazırdım.

Gece Salonu

İhtiyarlara sabah çayı gelmişti. Çaylarını yudumlarken aralarında konuşuyorlardı.

"Dışarısı aydınlık..."

"Bir güne daha gözümüzü açtık şükür."

"Göz dedin de gözüm çakıyor arada" dedi Hıfzı Bey.

"Siyah noktalar uçuşuyor mu?" diye sordu Yaşlı Doktor.

"Uçuşuyor. Deli olacağım."

"Vitröz sıvı ayrılmış demek."

"Ne olacak?"

"Bir şey olmaz. Yatışır bir süre sonra."

"İyi öyleyse."

"Çok mu çakıyor?"

"Eh, işte arada bir... Şimşek çakmış gibi oluyor."

"Bekleyelim bakalım" dedi Doktor.

Şevki Bey,

"Benim de sol kulağım artık hiç duymuyor" dedi.

Bir sessizlik oldu.

"Geri alırsak yaşanmamış yılları, bütün bunlar hallolur" dedi Doktor.

"Doğru" diye mırıldandı Hıfzı Bey. "Şu yılları bir geri alabilsek, hiçbir şeyimiz kalmayacak. Yeniden taş gibi olacağız."

Şevki Bey,

"İlk işim Kızılay'a gitmek olacak" dedi. "Şöyle yürüyerek Kızılay'a gideceğim."

"Gidebileceksin tabii" dedi Mustafa Bey.

"Bir bulanıklık var. Bir yerde bir müphemlik... Hafif bir sis gibi... İlkbaharda yollarda olan sis bulutu gibi. O geçecek, değil mi?" diye sordu.

"Tabii geçecek" dedi Doktor.

"Nedir o allahaşkına, o bulanıklık, o her şeyin hafif müphem olduğu alan? Nedir o allahaşkına?"

"Beynimizdeki kilit o" dedi Mustafa Bey. "Onu açacağız işte."

"Beynimizdeki kilit" diye mırıldandı Doktor.

Ruh kilidi
(Mezarın çekimi)

Yaşlı Doktor'un rüyasına girmiştim. Halfeti'nin Siyah Gülü koşarak odama gelmiş ve Yaşlı Doktor'un rüyasında bana çok önemli bir şey söylemek istediğini haber vermişti.

"Dur" dedim. "Giyiniyorum. Saçlarım karmakarışık. Gece pire sıçramış galiba üstüme, boynum kaşınıyor."

Kız eğilip baktı.

"Pire filan değil" dedi. "Boynundaki gümüş zincir alerji yapmış."

"Dur, çıkartayım onu."

Zinciri boynumdan çıkartmış, aceleyle hazırlanmıştım.

"Sırtıma bir şey alsam mı? Nasıldır rüyanın içi. Ankara serinmiş" dedim Halfeti'nin Siyah Gülü'ne.

"Ankara'da yağmur varmış ama bu rüyanın içine yansır mı, bilmem" dedi kız.

Boynuma bir ipek fular dolamış, koyu kırmızı rujumu sürmüştüm.

"Hadi çıkalım. Hazırım" dedim.

Az sonra körüğün içindeydik. Değişik birtakım kadınlar dikkatimi çekmişti körüğün içinde; kimi sigara içiyor, kimi çantasından aynasını çıkartmış yüzünü pudralıyor, bize şöyle bir bakıyorlardı geçerken yanlarından.

"Yaşlı Doktor'un rüyasına gireceğiz, değil mi?" diye sordum.

"Öyle biliyorum" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü. "Telefonda öyle dediler."

Yavaşça kulağına eğildim.

"Bu kadınlar da aynı rüya sırasında. Türk değil bunlar."

Halfeti'nin Siyah Gülü de şimdi dikkatle çevremizdeki değişik kadmlara bakıyordu.

"Latin bunlar" dedim.

Çoğu gençti. Dört beş kadın vardı körüğün içinde. Hepsi de güzel sayılırdı. Vahşi birer çiçek gibiydiler.

Kokpite gelmiştik.

Nemli, parlak bir yılan derisi örtmüştü kokpitin girişini. Hafif hafif sallanıyordu. Canlı bir şeydi bu. Hayatımda gördüğüm en korkunç ve aynı anda en çekici şeylerden biri olduğunu birden fark ettim. Erotik bir görüntüydü. Büyüleyiciydi. Diğer zamanlar kokpiti örten solukça renkli perdelere hiç benzemiyordu.

Halfeti'nin Siyah Gülü,

"Buñuel'in rüya kapısı bu!" diye bağırdı yanı başımdan. "O tuhaf yılan. İnsanı mıknatıs gibi kendine çeken. Bu onun rüya kapısı."

Görevli kız kokpitin yanındaydı.

"Kimin rüyası şu anda içine gireceğimiz?" diye sordum.

"Luis Buñuel'in rüyası" dedi kız.

"Allah Allah, bir karışıklık mı oldu acaba? Biz Dr. Ayhan Bey'in rüyasına girecektik?"

Kız yanındaki ekrana baktı.

"Doktor Ayhan şu an uyanık" dedi. "Siz bu rüyaya çağrıldınız. Yavaşça girin. Biliyorsunuz, taşkınlık yapmak yok içeride. Alçak sesle konuşmaya çalışın... Rüya kalabalık..."

"Kimler var?" diye merakla sordum.

"Luis Buñuel'in hayatından gelmiş geçmiş, eski ve yeni bazı kadınlar, yıldız adayları, hoşuna giden figüran kızlar, bir başrol oyuncusu. Katolik kilisesinden genç bir rahibe... Böyle bir topluluk var bu gece" dedi.

Yavaşça nemli yılan derisini yana çekip bu kaygan ve ılık

perdeye biraz sürünerek içeriye girdim. Halfeti'nin Siyah Gülü peşimden geliyordu.

Karanlık bir yoldaydık.

İki yanda göğe doğru uzanan serviler aydınlığı kapatıyor, önümüzdeki ürkütücü taş patikada insanın gözünün içinde dolanan tek tük örümcek ağlı bulut kümesi gibi bir şeyler oynaşıyordu.

"Nedir bu gözümün önünden gelip geçenler?" diye sordum.

"Bilmiyorum" dedi kız.

Eski bir mezarlığın dar patikasında yürüyorduk.

Büyük bir korku ve hüzün çökmüştü içime.

Çok uzaktan, belki de bir kilisenin aralık kapısından dışarıya sızan bir ayinin sesi kulağımıza ulaşmıştı.

"Ölümün soğuk elinin bedenime dokunduğunu hissediyorum. Koşalım" dedim.

Halfeti'nin Siyah Gülü ile bu tuhaf, eski mezarlığın içinde koşmaya başladık.

"Nedir burası?" diye sordum.

"Buñuel'in dünyasına böyle giriliyor" dedi kız. "Belki çocukluğundan kalma bir mezarlık..."

Hüzünlü bir kadın heykelinin kucağında bir iki tane kurumuş çiçek vardı. Oraya bırakılalı çok olmuştu besbelli. Renkleri gitmiş, eski güve kanatları gibi kalmışlardı. Heykelden sağa sapıp var gücümüzle koşmaya devam ettik. Birden bir düzlüğe çıkmıştık. Bembeyaz bir spot bizi yakalamış, aydınlatıyordu. Kör edici bir ışıktı bu.

"Spot ışığına bakmayın! Yana kaçın!" diye bağırdı bir ses.

Beyaz ışığın içinden kurtulup yana kaçmayı başarmıştık.

Güm! diye bir karyolaya çarptık. Çevresi vişneçürüğü kadife perdeler ve bir cibinlikle örtülü ahşap bir karyola idi bu. İçinde Buñuel'i gördüm. İpek ve kadife yastıklara dayanmış, bize bakıyordu.

"Gelin" dedi.

Koşup kendimizi bu değişik, bir tahta benzeyen yatağın üstüne attık. Kaz tüyü şilte inanılmaz rahattı, en son

Moskova'da kaldığım bir oteldeki yatağa böyle rahatça gömülmüştüm gece vakti. Bir an onu hatırladım. Hotel Crowne Plaza'daki yatak. Dışarıda aydınlık Moskova gecesi...

Buñuel,

"Şöyle yanıma gelin" dedi. Sırtımıza kadife yastıklardan bir iki tane yerleştirdi.

"Yatağınız müthiş!" dedim.

"Dekor bu" dedi Buñuel. "Burjuvaziyi anlatan filmimin dekorlarından biri. Çok rahat. Çok seviyorum bu cibinliği, bu kadife perdeleri" dedi.

Halfeti'nin Siyah Gülü, Buñuel'in kollarındaydı şimdi. Buñuel onu usulca dudaklarından öptü.

"Neresi burası Don Luis?" diye sordum.

"Madrid" dedi.

Körükte gördüğümüz kadınlar rüyadan içeriye girmişlerdi.

"İşte orada!" dedi kızıl bukleli saçlı, uzun bacakları siyah file çoraplı kız.

Eliyle Buñuel'i gösteriyordu.

Kadınlar heyecan çığlıkları atarak yatağın yanına yaklaşmışlardı şimdi. Cibinlik hafifçe aralanmıştı. Merakla içeriye, Buñuel'e ve bize bakıyorlardı. Kadınlardan biri bağırmaya başladı.

"Beni aldattın! Meksika'daki o geceyi unutmadım! Aldattın beni!"

"Sus Maria!" dedi Buñuel. "Lütfen sus. Seni çağırdığıma pişman etme beni. Bak, görmek istedim seni. Dostuz."

"Dost mu? Ne dostu? Ben senin dostun filan değilim!" diye bağırdı kadın. "Önce Silvia Pinal, sonra Maria Felix. Şimdi de bu şırfıntıyla birliktesin demek?"

Halfeti'nin Siyah Gülü'ne bakıyordu.

Birden siyah rugan çantasından çıkardığı bir tabancayı Buñuel'e doğrulttu.

Diğer kadınlar çığlık atmaya başlamışlardı.

Kadın tetiği çekti.

Kulakları sağır eden bir gürültü duyduk. Bir yerde bir pencere şangırdadı. Buñuel'e baktım, kanlar içinde kadife yastıkların üstüne yığılmıştı.

Halfeti'nin Siyah Gülü peş peşe çığlıklar atmaya başlamıştı.

Kadınlar dağılmışlardı dört bir tarafa. Maria elinde tabanca, koşmaya başlamıştı. Bir kapıyı açıp dışarıya çıktı. Gözden kayboldu.

Halfeti'nin Siyah Gülü, Buñuel'in üstüne kapanmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Öldürdü onu! Öldürdü!"

Buñuel'in yanındaydım. Yavaşça başını kaldırdım. Gözlerini araladı. Yüzü acı içindeydi.

"Yaralı" dedim. "Onu hemen hastaneye kaldırmalıyız. Kan kaybediyor."

"Yardım edin!" diye bağırıyordu Halfeti'nin Siyah Gülü. "Yardım edin. Bir ambulans çağırın!"

Bir yandan da Buñuel'in başını kucağında tutuyordu.

"Yaşayacaksın!" diye fısıldadı. "Yaşayacaksın Luis."

Yastıklar kan içinde kalmıştı. Buñuel'in yüzü kireç gibi beyazdı.

"Yarası nerede?"

"Bilmiyorum."

Çaresizlik içindeydik.

İspanyol sinemasının devi, eşsiz dehası, Halfeti'nin Siyah Gülü'nün kollarında ölüyordu.

"Ambulans!" diye bağırmaya başladım. "Bir ambulans çağırın. Acele! Kan kaybediyor."

Bir set işçisi telefonla köşede acele acele bir şeyler konuşuyordu. Panik içindeydi. Siyah bakalit telefonu yerine astı.

"Haber verdim" dedi.

Kadınlar kaybolmuşlardı. Uzaktan ambulansın sirenini duyduk. Yavaş yavaş yakınlaşıyordu. Sireni kulakları patlatacak denli güçlüydü.

"Kıpırdatmayalım..."

"Geldiler..."

Halfeti'nin Siyah Gülü ağlıyordu.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Ambulans gelmişti.

Üç görevli Buñuel'i yataktan dikkatle kaldırdılar, yerdeki sedyeye yerleştirdiler.

"Çok kan kaybetmiş. Kan poşeti bağlayalım..."

"Omzundan girmiş kurşun."

Aralarında konuşuyorlardı. Tepede bir ışık yanıp sönmeye başlamıştı.

"Rüyadan çıkış ışığı yanıyor" dedim Halfeti'nin Siyah Gülü'ne.

"Onu böyle bırakamam!" diye bağırdı.

"Ama çıkmalıyız rüyadan. Çağırıyorlar bizi."

Buñuel sedyede, yattığı yerden hafifçe gözlerini araladı.

"Gidin siz" diye fısıldadı.

"Hastaneye götürüyorlar beni. Gidin."

Ne yapacağımızı bilemiyorduk. Sedye ambulansa konmuş, kapılar kapanmıştı.

Ambulans sirenini çalarak uzaklaştı.

Halfeti'nin Siyah Gülü perişandı. Üstü başı, kolları kan içinde kalmıştı.

"Bir kâbus bu" dedim. "Bir kâbusun içine girdik. Gel, çıkalım."

Çok sarsılmıştım. Her tarafım titriyordu. Asabım bozulmuştu.

Karanlık mezarlık yolunda birbirimize tutunup koşmaya başladık. Rüzgâr çıkmıştı. Koyu yeşil servilerin dalları sallanıyor, rüzgâr eski mezar taşlarının ve ağaçların arasında hafifçe uğulduyordu. Bu dünyanın içinde başka bir dünya idi burası.

Var gücümüzle oradan uzaklaşmaya çalışıyorduk. Kucağına kuru çiçekler bırakılmış olan kadın heykeli ile burun

buruna gelmiştim yeniden.

"Bu taraftan gideceğiz!" diye bağırdım. "Yoksa çıkamayacağız buradan. Mezarların arasında yolu kaybettik."

El ele tutuşarak sağa doğru koşmaya başladık.

Bu eski mezarlık sanki avucuna almıştı bizi, dönüp dolaşıp gene aynı yere çıkıyorduk.

"Kurtulamayacağız biz buradan" diye inledi Halfeti'nin Siyah Gülü.

"Kurtulacağız. Sakın elimi bırakma" dedim.

Ölümün yuvarlak ve derin girdaplarında dolanıyorduk. Anlamıştım.

Eskimiş, yıllanmış, belki yarım yüz yıldır ziyaret edilmemiş mezar taşları gözümüzü şaşırtıyor, bize öbür dünyadan tuhaf sinyaller yolluyor, sanki bir vantuz gibi bu Katalan mezarlığı bizi içine çekmeye çalışıyordu. Ter içinde kalmıştık.

"Gece olmadan kurtulmalıyız buradan" diye bağırdım.

"Ne tuhaf bir yer burası!"

"Buñuel'in ruhunun bir köşesi, çocukluğunun korkuları, üstünde hissettiği ölümün baskısı" diye bağırdım. "Kurtulmalıyız buradan!"

Ayağım bir taşa takılmıştı.

Boylu boyunca yere düştüm. Halfeti'nin Siyah Gülü bir çığlık atmıştı.

Başım toprağın üstündeydi. Bir mezarın üstüne düşmüştüm. Gözümün kenarıyla mezarın üstünde bitmiş ufak otları, taşın kenarındaki yosunu, sarı renkli aynısefa çiçeklerini görebiliyordum.

"Kalk! Kalk oradan!" diye bağırıyordu Halfeti'nin Siyah Gülü. "Mezar seni içine alacak! Kalk!"

Son bir gayretle doğrulmayı başardım. Saçlarımın dibinden çıkan ter, gözlerimin içine akıyordu. Bir mezarın böyle güçlü bir çekimi olduğunu bilmiyordum. Toprağı bir vantuz gibi yapışmıştı bana. Bir türlü bırakmıyordu.

"Kalk! Doğrul! Çabuk!"

Dizlerimin üstünde doğrulabilmiştim.

Burnumun dibindeki mezar taşının üstündeki zamanın silmeye yüz tuttuğu taştan ismi okudum.

DONNA ELVİRA.

Halfeti'nin Siyah Gülü son bir gayretle kollarımdan çekti beni. Yavaşça DONNA ELVİRA'dan uzaklaştım.

Her tarafım toprak içindeydi.

"Ölüyordum" diye mırıldandım. "Ne tuhaf şey, ölüyordum..."

Kendimi mezarın çekiminden kurtarmayı başarmıştım.

"Donna Elvira" diye mırıldandım.

Birden önümüzde hafif hafif sallanan nemli ve kaygan yılan derisi perdeyi gördük. Can havliyle arkasına geçip körükte koşmaya başladık.

"Kurtulduk" diye fısıldadım. "Kurtulduk."

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Körüğün içine yığıldım.

Seyir Taşı

Zinciriye Otel'deki odama dönmüştük. Halfeti'nin Siyah Gülü, sedirin üstüne yığılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Ağlama" dedim. "Kurtaracaklar onu. Bundan eminim."

"Ya ona bir şey olursa?" diye hıçkırdı. "Nasıl haber alacağız? Ambulansa alıp götürdüler onu."

"İyileşecek" dedim. "İyileşecek. İçime öyle doğuyor."

Hali perişandı.

Seyir Taşı'nı almıştım elime, yavaş yavaş üstüne dokunuyordum. Düşüncelere dalmıştım. Ölümün mekânına o kadar yakın olmak ürkütmüştü beni.

İnsan hayatı bir pamuk ipliğine bağlıydı. Onu bir kez daha hissetmiştim. Ölümün anaforlarında koşmuş, kendimizi o derin, sessiz ve karanlık âlemden zor kurtarmıştık.

Seyir Taşı yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Merakla bakıyordum ona.

Halfeti'nin Siyah Gülü,

"Buñuel'den bir haber var mı? Hastaneyi görebiliyor musun?" diye merakla sordu.

Seyir Taşı'nın derinliklerinde bir kadın belirmişti. Değişik, esmer güzeli bir kadındı bu. Hüzünlü bir bakışı, yüzüne gizem katan güzel bir gülümsemesi vardı. Üstündeki mor kadifeden tuvalete hayran kalmıştım. Tuvaletin her yanı kolalı beyaz tül parçacıkları ve dantellerle süslüydü.

Şimdiye kadar hiç görmediğim bir kadındı bu. Dikkatle bakıyordum ona.

"Kimsiniz siz?" diye sordum.

"Ben Donna Elvira'yım" dedi kadın. "Bugün mezarımı ziyaret ettiniz. Size teşekkür ermek istedim."

"Donna Elvira!" dedim.

Üstüne kapaklandığım mezar taşındaki adı hatırlamıştım.

"Siz Luis Buñuel'in rüyasındaki o mezarlıkta..."

"Evet" dedi Donna Elvira. "Çok eski bir mezarlık orası. Luis çocukken arkadaşlarıyla mezar taşlarının arasında oynar, bu değişik dünya onu hem ürkütür hem de kendine çekerdi" dedi.

"Donna Elvira" dedim. "Bugün az kalsın kurtulamıyorduk o mezarlığın içinden. Bu labirentte dolaşır gibi kendimizi bir o patikaya, bir bu patikaya attık. Zor çıkabildik oradan."

Donna Elvira başını salladı.

"Ölüm öyle bir şey işte" dedi. "Kurtulmak çok zordur ondan. Mezarlıktaki çeşitli enerjiler sizi çekti, aklınızı karıştırdı."

"Aynen öyle oldu!" diye bağırdı yanı başımdan Halfeti'nin Siyah Gülü.

"Karmakarışıktı ruhum orada."

Donna Elvira,

"Size gene geleceğim" dedi. "Şimdi yerime çekiliyorum."

Yavaş yavaş görüntü silikleşmeye başlamıştı.

Bir süre sonra da tamamıyla kayboldu.

Donna Elvira gitmişti.

"Ne müthiş bir şey" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü. "Üstüne kapaklandığın mezarın içindeki kadın."

"Evet, Buñuel'in çocukluğunda onu çok etkilemiş bir eski mezarlık... Rüyasına oradan giriliyor."

"Keşke kadına sorsaydık Buñuel'i..."

"Ondan bir haber alırız" dedim. "Merak etme."

Cebeci'nin yolları

Gece Salonu'nda ışıklar yanmıştı. Dışarıdaki karanlık bir telve gibi çökmüştü şehrin üstüne. Taze pişmiş kahve gibi. Yoğun ve nemliydi. Bu Gece Salonu'nu, bu yaşlı adamları ve kim bilir daha neleri örtüyordu. Bu örtünün altında binlerce olay gelişiyordu şu anda. Aslında kıpır kıpırdı karanlığın içi, gecenin binlerce görünmeyen gözü, bilinmeyen kulağı vardı.

Şimdi aşkın, tutkunun ve cinayetlerin saatiydi.

Şıkır şıkır aydınlık, pırıltılı dünyaların içinde, geceyi, karanlığı hiç hissetmeyen insanlar, çoktan girmişlerdi bu renkli gecenin içine; karanlık köşelerde hüzün vardı, yoksul evlerde ışıklar çoktan sönmüştü. Sokaklar boşalmış, karakollar ölü ışıklarını yakmışlardı.

Herkes kendine ait olan geceyi yaşıyordu şimdi. Bir ruh hastasının sonsuz, ürkütücü gecesi ile bir ışığın kısacık süren karanlığı birbirinden çok ayrıydı. Gece, namludan çıkmış bir kurşun gibi hızla şehre bir baştan bir başa saplanmıştı.

Doktor Ayhan oturduğu yerden,

"Yıllar önce ben İzmir'de Konak Kadın Doğum'dayken bir gün bir kadın gelmişti hastaneye" dedi. "Ayak bileğini kırmıştı. Ona özen göstermiştim. Koğuşta kalmıştı. İzmir'de tanıdığı hiç kimse yoktu. Ne tuhaf bir kadındı o. Şehirle hiçbir bağlantısı yoktu. Garip bir yolcu, tuhaf bir yabancı. Çok gençtim. Tutulmuştum ona" dedi. "Gidecek yeri yoktu. Hastaneden çıkınca annemin evine götürdüm onu. Sonra bir

sabah hiçbir iz bırakmadan kaçıp gitmiş..."

"Allah Allah" dedi Şevki Bey. "Kimdi acaba o kadın?"

"Kim bilir?" dedi Yaşlı Doktor. "Çok arzulamıştım onu. O zamanlar zıpkın gibiydim. Yaş yirmi altı. Kadın benden büyüktü, ama çok çekiciydi. O zamana kadar rastlamadığım bir kadın türü. Başka bir dünyadan gelmiş gibiydi İzmir'e. Varyant'a, Kordonboyu'na uzun uzun, şaşkınlıkla baktığını yakalamıştım birkaç kere. Dünyayı ilk defa görüyormuş gibi...

"Kim bilir ne oldu şimdi? Nereye gitti bir sabah vakti?" dedi. "Sevdiğim ona benziyor. Kaşları, gözleri, duruşu, oturuşu. Tıpkı o. Sanki yıllar sonra buldum onu yeniden."

"Hayat ne tuhaf" diye mırıldandı Mustafa Bey.

Hıfzı Bey,

"Bir gece dışarıya çıkalım da şu Cebeci'ye gidelim" dedi.

"Ama gece karanlığında kayboluruz karışık yollarda..."

"Niye kaybolalım canım" dedi Hıfzı Bey. "Dört kişiyiz. Birimizin unuttuğunu birimiz hatırlar. Gidelim şu Cebeci'ye."

"Olur, yarın akşam gidelim" dedi Yaşlı Doktor.

"Hayır, bir şey değil, gitmeye gitmeye hiç gidemeyeceğiz" dedi Hıfzı Bey.

"Doğru. Hiç gidemeyebiliriz Cebeci'ye."

"Bu korkunç işte" dedi Şevki Bey.

"Nedir bu?"

"Beyinde bir kilit."

Sarışın kadın bir tepsi çaylarını getirmişti.

"Gece çayınızı getirdim" dedi. "Bırakın artık bu felsefi konuları..."

Paşa duvardaydı. Çerçevenin içinden hafifçe öksürdü.

"Buyurun Paşam" dedi Mustafa Bey. "Bir şey mi istediniz?"

"Yaklaşın" dedi Paşa. "Anlatacaklarım var."

Dört ihtiyar yavaşça Paşa'nın yanına yaklaştılar.

Paşa yavaş bir şekilde konuşmaya başladı.

"Beyinde kilit, kapıda kilit" dedi. "İkisi de korkunç bir şey.

Benim beynimde kilit yok ama kapım kilitli. Ben de hiçbir şey yapamıyorum işte."

Yaşlılar,

"Kapıda kilit. Korkunç bir şey" diye söylendiler. "Kilitli kapıdan çıkamazsın. Yolları bilsen de işine yaramaz..."

"Aman, bunaltıcı şeyler bunlar, kilitler, hücreler" dedi Hıfzı Bey. "Başka şeylerden konuşalım."

"Olur, başka şeylerden bahsedelim" dedi Şevki Bey.

"Paşam" dedi kadın. "Bir iki yudum çay alır mıydınız?"

"Alırım memnuniyetle" dedi Paşa.

Döndü yaşlılara,

"Siz de Cebeci'ye gitmeyi öyle fazla büyütmeyin gözünüzde. Buradan Kızılay'a gideceksiniz, oradan sağa."

"O kadar mı?" diye sordu Hıfzı Bey.

"Evet" dedi Paşa.

"O kadar işte. Buradan Kızılay, oradan da sağ tarafa..."

"Demek Cebeci'nin yolu bu."

"Evet, bu."

"Çok kolaymış" dedi Yaşlı Doktor. "İnanılmayacak kadar kolay. Niye biz gözümüzde bu kadar büyütüyoruz ki?"

"Kim bilir" dedi Hıfzı Bey. "Büyütüyoruz işte."

"Buradan Kızılay'a. Oradan sağa" diye mırıldandı Mustafa Bey.

"Bu hayatın artık bana ait olmadığı gün"

Şevki Bey birden haykırdı.

"Dinleyin beni!"

Gece Salonu'nun içindeki herkes şaşırmıştı. Tablonun içinden Paşa'nın kalın kaşları hafifçe yukarıya doğru kalkmıştı. Salonda koltuklarında oturan yaşlılar şaşırmışlardı.

"Dinleyin beni!" dedi Şevki Bey yeniden. "Hatırladım! Bir şey hatırladım. Bu hayatın artık tam olarak bana ait olmadığı günü hatırladım! Her şey çok net şu an beynimin içinde" dedi.

"Hangi gündü o?" diye sordu Hıfzı Bey.

"Bakıcımın beni iyice örselediği bir gündü" dedi Şevki Bey. "Gözüm iyi seçmiyordu, altıma kaçırmıştım. Heyula gibi bakıcı sanki üstüme yürüdü.

"'Senin yüzünden buraya çakılıp kaldım. Gençliğimi, hayatımı yaşayamıyorum ihtiyar!' dedi bana. Kirli bezi çöpe atmıştı.

"'Bütün hayatım bok temizlemek' dedi.

"Şok geçiriyordum onu dinlerken.

"'Ama paran veriliyor' diye kekeledim.

"'Para ile yapılacak iş değil bu.'

"'Öyleyse yapma' dedim.

"'Açım!' diye bağırdı herif.

"Bir an, bana bir şey yapacak diye korktum. İstese kolaylıkla öldürebilirdi beni.

"Sustum.

"Birden döndü bana. O hoyrat yüzüne çocuksu bir bakış gelmişti sanki.

" 'Yüklenmemeliyim sana' diye mırıldandı. 'Senin suçun yok. Bunamışsın işte!' "

"O anda içimde bir deniz kabardı, atlar şahlandı sanki" dedi Şevki Bey. "Muhtaçtım ona, bu korkunç bir şeydi. Bu ayı benim rüyalarımı, yapmak istediklerimi, arzularımı bilse şaşardı. İçimdeki yaşama gücü daha bir kabardı o gece. Gelmiştim, gidiyordum ama henüz şu hayatın içindeydim. Ne çok yer görmek, ne çok şey yapmak istiyordum. Ben mahkûmdum, o gardiyan. Bu korkunç kafesten nasıl kurtulabilecektim acaba? Kaçmak... Yeniden özgür olmak... Yarım yamalak olduğum halde bir cesaretle tekrar hayatın içine dalmak!

"O an hepsi şekillendi kafamda. Bu kodesten, bu iri kıyım gardiyandan kurtulacaktım.

"O gece, sabaha karşı kaçtım evden" dedi. "Kurtuldum. Buraya düştü yolum. Sizin yanınızdayım işte!"

Derin bir nefes almıştı. Bir an için dimdik oturduğu koltuğunda hafifçe geriye kaykılmıştı şimdi.

Şevki Bey'in heyecan içinde anlattıkları etkilemişti herkesi.

Mustafa Bey,

"Benim de bir gardiyanım vardı" dedi. "Sanki tıpatıp aynı bu ikisi."

"Sabah oluyor" diye mırıldandı Paşa, yaldızlı çerçevenin içinden.

"Hayatımızın bize ait olmadığını hissettiğimiz günler çok olmuştur" diye mırıldandı Mustafa Bey.

"Hayatımızın bize ait olmadığını hissettiğimiz günler ve yaşanmamış yıllar..."

"İkisi aynı sanki" dedi Yaşlı Doktor. Sesi düşünceliydi.

"Belki hayat bu" dedi Paşa çerçevenin içinden. "Belki de

hayatın özeti bu. Ama bırakın, düşünmeyin şimdi bunları. Hayatın içindesiniz ve bundan mutluluk duyuyorsunuz, öyle değil mi?"

"Öyle!" diye bağırdı Şevki Bey. "Mutluyum hayatın ve bu gecenin içinde olmaktan!"

"İşte" dedi Paşa, "hayatın diğer yarısı da bu."

Sarışın kadın girmişti odaya.

"Size radyo açayım da dinleyin" dedi.

Paşa,

"Haberleri dinleyelim, haberleri" dedi.

Kadın haberleri açmıştı.

Gece Salonu'ndaki herkes günün ilk haberlerini dinlemeye başladı.

"Dünyada bugün" diye mırıldandı Yaşlı Doktor. "Dinleyelim bakalım."

Donna Elvira

"Ağlama kızım. Artık ağlama. Bak, Luis iyi. Gözleri açık" diyordu Donna Elvira. Halfeti'nin Siyah Gülü'nün saçlarını okşuyordu.

"İyileşecek. Hiçbir şeyi kalmayacak."

"Yarası neresinde?" diye sordu Halfeti'nin Siyah Gülü. Acı içindeydi yüzü, ağlamaktan gözleri şişmişti.

"Omzundan yaralanmış. Çok kan kaybetmiş. Geçecek" dedi Donna Elvira.

Yattığım yerden, elimde hafif hafif döndürdüğüm Seyir Taşı'nın içinde izliyordum bu iki değişik kadını.

"Siz onu iyi tanır mıydınız?" diye sordu Halfeti'nin Siyah Gülü.

"Ben onu çocukluğundan beri korurum" dedi Donna Elvira.

"Demek onun çocukluğunu biliyorsunuz?"

"Evet. Luis ufacık bir çocukken mezarlıkta arkadaşlarıyla oynardı. Çok yaramaz, ele avuca sığmayan bir çocuktu" dedi Donna Elvira.

"O zamandan beri korurum onu. Bir sabah mezarın üstüne beyaz çiçekler bırakmıştı. Sanki hissetmişti beni" dedi. "Duygu dolu bir çocuktu."

Geriden Buñuel'in sesini duydum.

"Bana bir ağrı kesici yapılsın!" diye seslendi.

Demir bir hastane karyolasında yatıyordu. Yatağın başucunda, duvarda bronzdan yapılmış bir haç vardı.

Sakalları hafif uzamıştı. Yüzü soluktu.

Beyazlı iki rahibe yatağa doğru koştular.

"Nerede yatıyor Buñuel?" diye fısıldadım.

Donna Elvira,

"Katolik Rahibelerin Hastanesinde" dedi.

"Ne tuhaf şey" diye mırıldandım. "Kendi çektiği filmlerin içinde gibi..."

İğnesi yapılmıştı.

Şimdi hafifçe yan dönmüştü Buñuel yattığı yerde. Yanı başındaki genç rahibe ona hayranlıkla karışık bir şefkatle bakıyordu.

"İyi misiniz?"

"Daha iyiceyim" dedi Buñuel.

Halfeti'nin Siyah Gülü yerinden fırlamıştı.

"Onun yanına gitmek istiyorum!" diye bağırdı.

"Biraz sonra gideriz yanına" dedi Donna Elvira. "Şimdi uyuyacak."

Gerçekten de Buñuel yavaş yavaş gözlerini kapatmış, derin bir uykuya dalmıştı.

Beyazlı rahibe hafifçe eğilip onun yüzüne baktı.

"Kim bu kadın?" diye bağırdı Halfeti'nin Siyah Gülü. Öfke içindeydi.

"O bir rahibe" dedi Donna Elvira. "Ateşi var mı diye bakıyor."

"Ne tuhaf" diye mırıldandı Halfeti'nin Siyah Gülü. "Onun dünyasından bir insan bu. Bu beyaz giysili rahibe..."

"Evet" dedi Donna Elvira. "Onun filmlerinde hep böyle rahibeler vardır."

Taşın içi karıştı birden. Bağlantı kopmuştu. Bir süre ovaladıktan sonra, taşı yerine bıraktım.

Luis Buñuel ve çevresindeki üç gizemli kadın kaybolmuşlardı.

Uzandım yatağımın üstüne. Ben uzanır uzanmaz taş yeniden canlanmıştı. Bir gece lambası gibi hafif bir ışık saçıyordu çevreye.

Onu yeniden elime aldım.

Yaşlı Doktor taşın orta yerinde duruyordu, görmüştü beni. Bir iki adım atıp bana yaklaştı.

"Bir mektup bırakmıştım" dedi. "Geceyarısı, alt kattaki dairede bulunan bir kutunun içine sizin için bir mektup bırakmıştım... Elinize geçti mi diye merak ediyorum" diye sordu.

Ne diyebilirdim. Şaşırmıştım bir an için.

Yaşlı Doktor Seyir Taşı'nın içinden bana bakıyordu.

"Öyle bir şey elime geçmedi" dedim. "Neden söz ettiğinizi tam anlayamadım."

"Yaa, demek mektubum elinize geçmedi" dedi Doktor. Şaşırmıştı.

"Dikkatle kutunun içine yerleştirmiştim onu. Anlıyorum. Sizden bir haber çıkmadı. Anlamalıydım" dedi.

Taşın içinde Hıfzı Bey belirmişti.

"Doktor" diye seslendi. "Orada mısınız Doktor?"

"Buradayım" dedi yaşlı adam.

"Cebeci'ye gidiyoruz. Bu gece. Hadi gelin."

"Gidiyoruz demek..."

"Evet, gidiyoruz. Kararlaştırdık" dedi Hıfzı Bey.

"Geliyorum" dedi Doktor ona.

Döndü bana.

"Gene görüşeceğiz" dedi. "Size yeniden yazarım."

"İyi geceler" dedim.

"İyi geceler."

Birden durdu.

"Nereye bırakabilirim mektubu?" diye sordu. "Elinize geçmesi için?"

Bir an düşündüm.

"Gene aynı yere bırakın" dedim.

"Alt kattaki kızın evindeki beyaz kutunun içine?"

"Evet. Beyaz kutunun içine bırakın" dedim.

Hıfzı Bey arkadan bağırdı.

"Doktor! Tanyeri ağarıyor. Çabuk ol. Cebeci'ye doğru yola çıkıyoruz."

"Geliyorum" diye seslendi Yaşlı Doktor.

Döndü bana,

"Nihayet karar verdik" dedi. "Cebeci'ye gidiyoruz. Kızılay üstünden gideceğiz. Dört kişiyiz. Herkes yolun bir bölümünü hatırlıyor. Şöyle ya da böyle... Bilgilerimizi birleştirip bu sabah gitmeye karar verdik."

İlgiyle sordum.

"Bilgilerinizi mi birleştireceksiniz?"

"Evet" dedi o. "Bütün bilgilerimizi, hatırladıklarımızı birleştirerek çıkıyoruz yola."

"Cebeci'ye gitmek" diye mırıldandım. "Neden bu kadar önemli?"

"Önemli" dedi Yaşlı Doktor. "Çünkü hiçbirimiz oraya nasıl gidilebileceğini tam olarak hatırlamıyoruz. Yolu çıkartamıyoruz."

"Anlıyorum" dedim.

"Ama dört kişiyiz şimdi" dedi o. "Bulacağız Cebeci'yi."

"Bulacağınızı biliyorum" dedim. "İnanıyorum buna. Yolunuz açık olsun."

"Hoşçakalın" dedi yaşlı adam.

Taşın sol tarafında onu bekleyen arkadaşlarının yanına gitmişti.

Beyazlı rahibe

Beyazlı rahibe iyice eğilmiş, yatakta gözleri kapalı yatan Buñuel'e dikkatle bakıyordu.

"Ne yapmaya çalışıyor bu kadın?" diye sordu Halfeti'nin Siyah Gülü.

Seyir Taşı onun elindeydi. Sinirli sinirli oynuyordu onunla.

Beyazlı rahibeye dikkatle baktım. Gençti. Yüzü çok güzeldi. Günahsız bir çocuğun yüzünü andırıyordu. Uzun kirpikleri ak yanaklarını gölgelemişti.

Yavaşça eğilip dudaklarıyla Buñuel'in alnına dokundu. Buñuel gözlerini yavaşça açtı. Belki de ilk defa görüyordu beyazlı rahibeyi.

"Kimsiniz?" diye fısıldadı ona.

"Katolik Hastanesi'nden bir rahibeyim" dedi kız. "Şükür, bilinciniz açık. Konuşuyorsunuz. Bunu doktora haber vermeliyim..."

"Niçin buradayım?" diye sordu Buñuel.

"Yaralısınız. Çok kan kaybettiniz."

"Nasıl yaralandım?" diye hayretle sordu Buñuel. "Bir düelloda mı? Yoksa bir silahı denerken mi?"

"Hiçbirisi" dedi Rahibe. "Bir kadın ateş etmiş size."

"Bir kadın mı?"

"Evet. Eski günlerinizden bir kadın..."

Halfeti'nin Siyah Gülü'nü zor zaptediyordum.

"Buñuel" diye fısıldadı. "Bu adam çapkın. Bak, rahibe de

âşık ona. Nasıl hayran hayran bakıyor. Ne yapabilirim? Nasıl gidebilirim onun yamna? Bu taşın içine nasıl girebilirim?" diye bağırdı.

"Bu taşın içine nasıl girildiğini gerçekten bilmiyorum" dedim. "Tuhaf bir şey bu taş..."

"Taşın içine girmeliyim. Onun yanına gitmeliyim!" diye bağırdı Halfeti'nin Siyah Gülü.

Taşı göğsüne sımsıkı bastırmıştı.

"Buñuel beni hisseder" diye mırıldandı.

Aşk ne kadar zalimdi. Kızın yanı başımdaki umutsuzca çırpınışlarını izliyordum. Bir yandan da gözüm Seyir Taşı'nın içindeydi.

Buñuel genç rahibeye,

"Yıllardır hayallerimi süsleyen bir figürsünüz" dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten... Bir bakire, hayatını bir manastıra kapanıp geçirmeyi göze almış bir gençlik... Karanlık koridorlarda solmaya mahkum bir zambak... El değmemiş bir bakire" dedi Buñuel.

Halfeti'nin Siyah Gülü,

"Bak! Bak şuna, neler diyor karıya!" diye bağırdı. "Bu kadın âşık ona. Oraya gitmeliyim hemen!"

Buñuel'in rahibeye söylediklerini dinliyordum.

Çirkin bir erkekti. Ama kadınları büyülemeyi başarıyordu. Ondan sonra da bırakıyordu onları.

Silvia Pinal'i hatırlamıştım. Şimdi de Halfeti'nin Siyah Gülü yanımda umutsuzlukla ağlıyordu.

"Belki bir gün" dedi Buñuel. "Bekâretinizi, o en değerli şeyinizi şu dünya yüzündeki, verirsiniz bana?"

Rahibe büyülenmiş gibiydi.

"Vereceğim" diye fısıldadı. "Onu size vereceğim. Hayatımdaki en büyük, en önüne geçilmez arzu şimdi bu."

Halfeti'nin Siyah Gülü bir çığlık atıp Seyir Taşı'nı yere fırlattı.

Taşı yerden aldım. Kırılmamıştı. Ama içi karmakarışıktı, görüntü gitmişti. Sanki bulanık kirli bir su dönüyordu içinde.

"Erkek" diye mırıldandım. "Erkek böyledir. Üzülme."

Paşa

Paşa Seyir Taşı'nın içindeydi şimdi. Hücresinin altın yaldızlı çerçeve şeklindeki penceresinden bomboş Gece Salonu'na bağırıyordu.

"Gittiler! Dördü de gittiler! Büyük tehlike içindeler. Merdivenlerden aşağıya inip Cebeci'nin yolunu bulmak için Kızılay'a doğru gittiler!"

Yavaşça Seyir Taşı'na doğru eğildim.

"Ne olabilir ki onlara Paşam?" diye sordum. "Dört kişiler. Hiçbir şey olmaz."

"Olmaz olur mu?" diye bağırdı Paşa. Görmüştü beni.

"Olmaz olur mu hiç? Onların beyinleri bugüne ayarlı değil. Yarım kulak, çeyrek bellek! Dördü belki üç göz, iki kulak, doğru dürüst tutan üç el, dört bacak. Toplarsan... Bütün tehlikelere açık onlar!"

"Çizdiğiniz tablo ürkütücü Paşam" dedim. "Üç göz, çeyrek bellek, dört bacak... Korkunç bir şey bu. Yani..."

"Yani dördü birden ancak bir adam eder" dedi Paşa.

"Dördü birlikte tek bir adam bunların. Ama gene çok tehlikeli; hepsinin ayrı bir rüyası, ayrı bir arzusu ve belleğinde sıkışmış ayrı dünya kırıntıları var."

"Evet, gördüm tehlikeyi" diye mırıldandım.

Paşa'nın söyledikleri korkunçtu.

Bir hüzün kaplamıştı içimi.

"İhtiyarlar bunlar" dedi Paşa. "Evden kaçmışlar. Dediğim

gibi hepsi birlikte yarım yamalak bir tek adam eder."

"Bu çok acı Paşam."

"Çok acı tabii" dedi Paşa. "Yaşlılık bu."

"Ama burada gayet güzel konuşuyorlar, anlatıyorlardı" dedim.

"Bu Gece Salonu'nda güvendeydiler" dedi Paşa. "Dışarısı tehlikeli."

"Ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum. Onları bir şekilde takip etmeye çalış" dedi Paşa.

"Tamam Paşam" dedim.

Paşa çerçevesine çekilmiş, sessizleşmişti.

Kral Darius

"Yiyelim, içelim, eğlenelim!" diye bağırdı Kral Darius coşku içinde.

Meserret Hanım'a döndü.

"Siz de güzel bir şarkı söyleyin bize. Sonra televizyonu açıp bir şeyler izleriz."

Köle Alop yavaşça,

"Bu gece Uğur Dündar var efendim" dedi.

"Uğur Dündar mı var gece! Harika" dedi Kral Darius. "İzleriz programını."

Saraydaki bu mutlu ve eğlenceli ortama bir türlü uyum sağlayamıyordum. Aklım başka yerdeydi. Paşa'nın sözleri kulaklarımda çınlıyordu sanki.

"Dördü birden ancak yarım yamalak bir adam eder. Yaşlı onlar, çok yaşlı. Ölüme yakınlar..."

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Kral Darius yavaşça kulağıma eğilip.

Meserret Hanım şarkı söylemeye başlamıştı. Sesi taş terasta dalga dalga yankılanıyordu.

"Önemli bir şey değil" dedim Kral Darius'a. "Aklıma öylesine bir şey geldi."

"Nedir? Söyleyin, yardım edelim" dedi Kral Darius.

"Yok, yok. Hiç önemli bir şey değil" diye yanıtladım. "Gerçekten önemsiz bir düşünce kafama takıldı."

"Keşke söyleseydiniz" dedi Kral Darius. "Belki yardımcı olabilirim size."

Dört ihtiyarın Gece Salonu'ndan kaçıp Cebeci'ye doğru gittiklerini nasıl anlatabilirdim ki, Antik Dara kentinde bir gece vakti, belirsiz bir sarayda karşımda oturan eski Pers Kralı Darius'a?

Her şey çok karışıktı.

Birden fark etmiştim nasıl bir karmaşanın içinde olduğumu.

Halfeti'nin Siyah Gülü otel odama gelip hüngür hüngür ağlıyor, Luis Buñuel'in yanına gitmek için çırpınıp duruyordu.

"Rüyasına girelim!"

"İstemiyor ki. Çağrılmıyorum."

Yeniden ağlamaya başlıyordu.

Buñuel omzu sargılar içinde bir Katolik manastırında yatıyor, başında beyazlar giyinmiş, dokunulmamış yüzlü bir rahibe bekliyordu.

Kral Darius sarayına televizyon almış, eski kalıntılara hat çektirmiş, bir "dünya adaptörü" taktırmıştı. İstediği her yeri, her şeyi izleyebiliyor, dünyayı tanıdıkça hayretler içinde kalıyordu.

Bana vermiş olduğu Seyir Taşı akıl almaz bir şeydi. Bence televizyondan çok daha ilginç ve önemli bir şeydi. Sanki insan ruhu ile bağlantılı olarak görüntü veriyordu. Duygusal ve hayallerle dolu dünyaları taşıyor ve yansıtıyordu. Onu çözemiyordum bir türlü.

Bana geceyarısı mektubunu yollayan Yaşlı Doktor ve üç ihtiyar arkadaşı sığındıkları Tunalı Hilmi'deki Gece Salonu'ndan kaçmışlar, artık hatırlayamadıkları Cebeci'nin yolunu bulmaya çalışıyorlardı.

Konservatuvar Klasik Müzik Korosu'nun eski solistlerinden Meserret Hanım, Kral Darius tarafından televizyonda beğenilip saraya getirilmişti.

Gece Salonu'nun duvarındaki altın yaldızlı çerçevenin içindeki Paşa, aslında bir hücreye kapatılmıştı. Besbelli son olaylarla bir bağlantısı vardı.

Dünyaya açılan tek penceresi yaşlı adamların sığındığı Gece Salonu'na bakıyordu.

Ben de birtakım rüyalara girip çıkmıştım. Rüya körüğünü, kokpit girişini, rüyanın içinde yanan uyarı ışıklarını biliyordum.

Dışarıda Mardin gecesi akıl almaz güzellikte, ışıklar içinde büyülü dev bir uçan daire gibi ovanın ortasında öylece duruyordu.

Her şey inanılmaz ve çok güzeldi.

Yanımda eski Pers Kralı Darius oturuyordu. Kölesi Alop köşedeydi.

Her şey tuhaf bir şekilde gelişip ilerliyordu.

Kral Darius'un elinde televizyonun kumandası vardı.

Az sonra Uğur Dündar'ın Arena programı başlayacaktı.

Seyir Taşı'nın içindeki eski bir Katalan mezarlığından gelen Donna Elvira bana Buñuel'in çocukluğunu bildiğini anlatmıştı.

Buñuel'i eski bir kırığı kıskançlık krizi geçirip onu sette omzundan vurmuştu. Bütün bu inanılmaz olaylar beni sarıp sarmalamıştı.

Otel odama gidip düşünmeye çalışsam, Halfeti'nin Siyah Gülü ağlayarak bana sarılıyor, bir türlü rahat bırakmıyordu.

Gene yanı başımdaydı.

"Ne olursa olsun Buñuel'in rüyasına gireceğim" dedi. "Beni yalnız bırakma."

Çok kararlıydı. Aynanın karşısında saçlarını düzeltiyordu. Siyah tuvaletinin kıvrımlarını şöyle bir elleyip yerine yerleştirdikten sonra,

"Gel" dedi. "Gidelim. Giriyoruz rüyaya."

"Uyuyor mu?"

"Evet, şu an uyuyor. Haber aldım."

"Pekiyi, istedi mi seni, nasıl gireceğiz rüyasına?"

"İstemedi" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü. "Bir istek falan gelmedi yani..."

"Pekiyi, nasıl girebileceğiz o zaman?"

"Aynı yoldan gideceğiz" dedi.

"Özel bir izin aldım. Hadi, gidelim."

Toparlanmıştım. Birlikte çıktık odadan.

Az sonra kendimizi artık çok iyi tanıdığım o körüğün içinde bulmuştuk.

"İn cin yok bugün buralarda" dedim.

Körük bomboştu.

"Havasız bugün burası" dedim.

"Evet, bunaltıcı" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü.

Yan yana körüğün içinde yürüyorduk. Az sonra rüyaya girişi kaplayan nemli ve parlak yılan derisi perdeye gelmiştik. Hafif hafif sallanıyordu, burnuma değişik bir koku gelmişti ondan. Hayvansı, çekici bir kokuydu bu. Erkek kokusuydu, anlamıştım. Halfeti'nin Siyah Gülü yanı başımda heyecandan bayılmak üzereydi. Yavaşça ıslak deriyi aralayıp içeriye girdik.

Karanlık, iki yanı servili yol önümüzde uzanıyordu.

İçime gene bir sıkıntı gelmişti. Bu eski mezarlığı ne zaman görsem, göğsüme bir kedi oturuyordu sanki.

Katalan mezarlığı her zamanki gibi sessizdi. Sonsuzluğun sessizliğiydi bu. Ne arıyorduk burada? Servi ağaçlarının dalları rüzgârda hışırdamaya başlamıştı. Birden karşımda Donna Elvira'nın mezarını gördüm.

Otlar içinde, bakımsızdı.

"Donna Elvira" diye fısıldadım. "Orada mısınız Donna Elvira?"

Bütün mezarlar gibi sessiz bir mezardı bu.

Yollar önümüzde karışıyor, hafifçe midem bulanıyordu.

Uzaktan bir yerden çalan kilise çanlarının sesini duyduk.

Arkamda bir hışırtı duyup döndüm. Donna Elvira birkaç adım arkadan geliyordu.

"Burada mısınız Donna Elvira?"

"Evet. Yolu kaybetmeyin diye yanınıza geldim" dedi.

Girmiştik Buñuel'in rüyasının içine. Mezarlık birden bitmiş, kendimizi Katolik Hastanesi'nin içinde bulmuştuk.

"İşte orada!" diye bağırdı Halfeti'nin Siyah Gülü.

Gösterdiği tarafa baktım. Buñuel demir karyolanın içinde oturmuştu. Beyazlı rahibe arkasındaki yastıkları düzeltiyordu.

Bizi görmüşlerdi.

Buñuel pek de memnun görünmüyordu bizi gördüğü için. Halfeti'nin Siyah Gülü hissetmişti bunu.

Olduğumuz yerde durmuştuk.

"Hep aynı hikâye" diye mırıldandı Donna Elvira arkamdan. "Luis çok çapkın. Hep aynı hikâye."

Rahibe beyaz bir pantere dönüşmüştü sanki. Bizi Buñuel'e yaklaştırmaya niyeti yoktu.

Halfeti'nin Siyah Gülü,

"Keşke gelmeseydik" dedi. "Dönelim."

"Olur, dönelim."

Koşmaya başlamıştık.

Yeniden mezarlığın içindeydik. Kız yanı başımda ağlıyordu.

"Âşık olmak ölüm" dedi.

"Sus. Söyleme öyle şeyler. Çıkalım buradan" dedim.

Donna Elvira yarı karanlığın ve ağaçların arasında kaybolmuştu.

Bir konuşma

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Nasıl hiçbir şey?"

"Hiçbir şey olmadı" dedim.

Seyir Taşı'nı çantama koymuştum. Çalışmıyordu.

"Buñuel ne oldu? Luis Buñuel?"

"Bilmiyorum. Bir daha hiç görmedim onu."

"Pekiyi, kız ne oldu, Halfeti'nin Siyah Gülü?"

"Kız yok oldu. Gitti herhalde. Kalbi çok kırık gitmiş olmalı."

"Pekiyi, Kral Darius, Köle Alop, Meserret Hanım? Onlar neredeler?"

"Onlar da yok" dedim yorgun bir sesle. "Gittim oraya, saray yok, Dara Harabeleri'nde dolaştım bir süre kızgın güneşin altında. Hiçbir iz bulamadım onlarla ilgili."

"Ama bütün bunları yaşadınız..."

"Evet, yaşadım."

"Pekiyi, şimdi neredeler? Nerede bütün bu insanlar?"

"Bilmiyorum" dedim. "Gerçekten bilmiyorum. Çok üzgünüm. Onları kaybettiğim için çok üzgünüm. Nedir bu? Nedir bu yaşadıklarım?"

"Mardin. Mardin'in büyüsü..."

"Niye bitti?"

"Her şey biter."

Sustum.

Aklıma Yaşlı Doktor gelmişti.

"Yaşlı bir doktor vardı" dedim. "Arkadaşları... Gece Salonu..."

"Cebeci'de yakalandılar."

"Öyle demek..."

"Öyle."

"Neredeler şimdi?"

"Huzurevindeler."

"Ama hayat doluydular!" diye bağırdım.

"Beyinleri tam olarak bu hayata göre ayarlı değildi."

"Anlıyorum. Paşa..."

"O aynı yerde, çıkamaz oradan kolay kolay."

Ses uzaklaşıyordu.

Son bir hamle yapıp karanlıkta bağırdım.

"Pekiyi, neydi bu? Neydi bütün bu olanlar? Yaşadıklarım?"

"Hayat" dedi ses. "Hayat işte."

"Hepsini kayıp mı ettim?" diye bağırdım. "Bunca insan, bunca ruh, bunca düş nasıl kaybolabilir! İnanmıyorum!"

"Gene gelirler" dedi ses.

"Ne zaman?" diye bağırdım. "Ne zaman gelirler? Bir eski Kral, evden kaçan o güzelim bunaklar, güzel bir kız, ünlü İspanyol yönetmen Luis Buñuel, duvardaki yaldızlı çerçevenin içindeki bir Paşa? Korodan tombul bir kadın?"

"Gelebilirler gene" dedi ses.

"Ya gelmezlerse?"

"Ne olur gelmezlerse? Daha önce var mıydılar ki?"

Düşündüm.

"Yoktular."

"Boş ver öyleyse."

Ses uzaklaşmıştı.

Büyük bir boşluk ve perişanlık içindeydim. Mardin, Zinciriye Otel'deki odamda kendimi yapayalnız hissediyordum. Öyle böyle bir yalnızlık değildi bu, koca bir dünya kayıp

gitmişti sanki avuçlarımın arasından.

Düşünüyordum, çok mu anlamlı bir dünya idi kaybettiğim, birdenbire yok olan? Belki de değildi. Mardin gecesinin içinde yakalanmış birtakım frekanslardan oluşan bir dünyaydı. Ama bir an düşündüm, çok güzel, çok özgür bir dünyaydı.

Ne olmuştu? Niçin kaybetmiştim onu birdenbire?

Yaşlı Doktor'un aşkı, Cebeci'ye gitmeye çalışan hafif bunamış dört ihtiyar, rüyasına girdiğim Luis Buñuel, her gece odama gelen güzelim Halfeti'nin Siyah Gülü... Kızın Buñuel'e duyduğu çılgın aşk. Rüyadan rüyaya girip çıkarak dolaşmamız, gündüzleri teraslardan ufka uzanan Mezopotamya, geceleri bir uçan daireye dönüşen ışıklar içindeki Mardin, Kral Darius, sarayına aldığı televizyon, yanından ayrılmayan kölesi Alop...

Bunlar aslında çok renkli ve güzel şeylerdi.

Buñuel'in Katolik Hastanesi'ndeki beyazlı genç rahibeye âşık olması, onun rüyasına girerken koşarak geçtiğimiz o eski unutulmuş mezarlık, Donna Elvira...

Her şeyi düşünüyordum. Bu dünyaların birdenbire var olması nasıl inanılacak gibi değilse, bütün bunların birden yok olması da o kadar akıl almaz bir şeydi.

Ne olmuştu?

Belki de bütün bu renkli düşler çalınmıştı benden. Birisi kaşla göz arasında onları alıp kendi dünyasına sokmuş olabilirdi.

Ne yapacağımı kestiremiyordum.

Duyduğum yalnızlık anlatamayacağım bir şeydi.

Gözlerim her an, odanın her köşesinde Halfeti'nin Siyah Gülü'nü arıyordu.

Yoktu.

Gitmişti, yok olmuştu.

Onun merak içinde Buñuel'i soran, isteyen sesini özlemiştim.

Kral Darius.

Nasıl yok olabilirdi birdenbire? Dara Harabeleri'ne kaç kez gitmiştim. Duvardaki kovuğun içi boştu. Kimseler yoktu orada. Bir iki kız çocuğu kırlardan topladıkları çiçek demetlerini satıyorlardı.

Kral'ın televizyonu... O da yok olmuştu.

Bülbül sesli tombul Meserret Hanım. Yoktu işte.

Asıl Luis Buñuel'i merak ediyordum. Rüya kapısını örten o erkeksi kokulu hafif kaygan, nemli yılan derisi... Neredeydi onlar?

Hiç kimsenin rüyasına giremiyordum. Anlaşılan o körükten bir daha hiç geçemeyecektim.

Çantamı karıştırıp Yaşlı Doktor'un aşk mektubunu buldum.

Okudum onu.

Gerçekti o. Bir geceyarısı Elfe'nin evindeki beyaz kutuya bırakılmıştı.

Aşka çağıran mektup...

Gerçekti.

Demek ihtiyarlar yakalanmışlardı Cebeci'de. Ayrıntı da soramamıştım.

Hiçbir şey bilmiyordum.

"Çaldırdım onları. Bu eşsiz düşleri çaldırdım" diye düşündüm.

Mardin anlamını yitirmişti benim için. Yalnızlığımı daha çok hissediyordum orada.

Kaybettiğim dünyayı bulabilecek miydim?

Boş sokakları dolaşıyor, yitirdiğim o yoğun yaşam dilimlerinin izlerini kaldırım taşlarında, küçük vitrinli içi loş gümüşçülerde, duvarlara asılı sürmeli gözlü şahmeranlarda boşuna arıyordum.

Eski zamanlara takılı fiş

Seyir Taşı elimdeydi. Kurcalayıp duruyordum onu, yalnızca parlak bir taştı işte; Kral Darius'tan bana kalan, Kral'ın varlığını kanıtlayan tek şeydi belki de, ama o da sanki o eski zamanların fişinden çıkmış, durgun, içi boş bir taşa dönüşmüştü.

"Ne oldu? Ne oldu bütün bunlara?" diye çaresizlikle sordum.

Yanı başımdaki ses,

"Sen kendin buldun yanıtını" dedi.

"Hiçbir şey bulamadım. Hangi yanıtı?" diye sordum.

"Fiş çekildi. Az önce söyledin ya, fiş çekildi" dedi ses.

Hayretle,

"Fiş mi çekildi?" diye sordum.

"Evet, bütün bu olaylarla ilgili dünyayı aydınlatan lambanın fişi çekildi."

Düşündüm bir an.

"Bir lamba mı aydınlatıyordu bütün bu dünyaları?"

"Evet. Beynindeki bir lamba. Öyle bir şey yani" dedi ses.

"Akıl almaz bir şey bu" diye mırıldandım. "Ama olabilir. Hiç düşünmemiştim."

"Pekiyi, yeniden fişe taksam o lambayı ya da her neyse, her şey yeniden başlayabilir!"

"Başlayabilir!" dedi ses. "Ama o prizi bulabilecek misin?"

"Bilmiyorum" dedim.

"Kolay değil işte o prizi bulabilmek" dedi ses. "Belki insan hayatında bir kere bulunan bir şey bu."

"Nasıl olur?" diye mırıldandım.

"Hayat" dedi ses. "Hayat öyle bir şey değil mi? Kaybettiğin bir şeyi kolay bulabiliyor musun?"

"Bulamıyorum..."

"Bazen bütün bir ömür onu aramakla geçiyor."

"Doğru" dedim. "Ama niçin kaybettim ben o renkli dünyaları?"

"Kaybetmedin aslında" dedi ses. "Soluklaşıp silindi onlar. Büyük şehre gidince hatırlamazsın onları."

"Unutamam onları!" diye bağırdım. "O prizi arayacağım. Belki de bütün hayatım boyunca..."

Ses susmuştu.

"Orada mısın?" diye seslendim. "Bana cevap ver, orada mısın? Hem kimsin sen?"

Hiç ses yoktu çevrede.

Şehidiye Camii'nden ezan okunmaya başlamıştı.

Sokaklarda dolaşıp durdum. Gül Mahallesi'ndeki bir sabuncudan sabun aldım, mor badem şekeri aldım.

Seyr-i Merdin'e çıkıp Mezopotamya'ya karşı bir gül şerbeti içtim.

Her an Kral Darius ve kölesi Alop yanı başımda beliriverecekler diye bekledim.

Sonsuz ova, toprak ve kumdan bir deniz gibi önümde uzanıyordu. Yavaş yavaş bu yalnızlığa alışıyordum. Bu benim bildiğim eski bir yalnızlıktı. Çoğu zaman beni kuşatan, hayatımın duvarlarını oluşturan bir yalnızlık.

Geceleri yanıma gelen bir yalnızlıktı bu.

Gene gelmişti. Boş verdim onu. Ankara'ya bir uçak bileti almıştım.

Uçak saatine kadar Mardin sokaklarında biraz daha dolaştım. Sonra havaalanına gittim.

Rüya

... Gece rüyamda Halfeti'nin Siyah Gülü'nü gördüm.

"Hadi, hazırlan çabuk" diyordu. "Buñuel'in rüyasına giriyoruz."

Şaşkındım.

"Sen nereden çıktın? Nasıl gireceğiz Buñuel'in rüyasına? Beyazlı rahibe ne oldu?" diye sordum.

"Sen boş ver beyazlı rahibeyi" dedi. Aynanın karşısında saçlarını düzeltiyordu.

"Hadi, çabuk olalım. Uyanmadan girelim rüyaya."

"Nasıl ayarladın rüyayı?" diye sordum.

"Donna Elvira ayarladı" dedi. "Buñuel barışmak istiyormuş benimle."

"Harika bir şey bu!" dedim.

Bu gördüğümün bir rüya olduğunu biliyordum. Uyanmamak için sımsıkı kapattım gözlerimi. İçime bir sevinç gelmişti.

"İhtiyarlar ne oldu acaba?" diye düşündüm. Onların Cebeci'de yakalanıp huzurevine konduklarına inanmamıştım.

Odanın içi birdenbire ay ışığıyla aydınlanmıştı.

"Nereden geldi bu ay ışığı durup dururken?"

"Seyir Taşı çalışmaya başladı" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü.

Gerçekten de beyaz ışık çantamın içinden sızıp odaya yayılıyordu.

Hemen çantayı açıp elime aldım taşı.

Peş peşe görüntüler geçiyordu Seyir Taşı'nın içinden.

Birden yaşlı adamları gördüm. Gece karanlığı vardı

çevrelerinde. Bir sokağın başında durmuş, etrafa bakıyorlardı.

"Huzurevine konmamış bunlar! Özgürler!" diye bağırdım. "Kızılay'da bir sokak olmalı burası. Gece karanlığı... Demek ulaştılar oraya!"

Halfeti'nin Siyah Gülü yanıma yaklaşmış, dikkatle Seyir Taşı'nın içine bakıyordu.

"Arkada heykeller var" dedi.

Şöyle bir baktım.

"Güven Park orası" dedim. "Güven Park'a ulaşmışlar..."

Güven Park'ta onlarca ayaklı gece lambası yanıyor, ağaçların arasından görünen ışıkları çevreye gizemli bir hava saçıyordu. İhtiyarlar bir banka oturmuşlar, dinleniyorlardı.

Güven Park'ta hızlı bir gece trafiği vardı. Uyuşturucu satıcıları, kiralık kadmlar, parkın karanlık köşelerinden dış dünyaya hafif hafif taşıyor, Ankara gecesinin ürkütücü ve karanlık bir mozayiğini oluşturuyorlardı.

"Kurtulmuşlar ve Kızılay'a ulaşmışlar" diye mırıldandım. "Paşa bana dördünün ancak üç göz, iki kulak, üç el, bir beyin, dört bacak edebileceğini söylemişti. Ama istedikleri şeyi başardılar işte..."

"Öyle mi demişti Paşa gerçekten?" diye sordu Halfeti'nin Siyah Gülü. "Ne kadar acımasız bir tanımlama."

"Gerçekten öyle" dedim.

"İnsan eskiyor, bir güve kanadının uçuculuğunu taşıyor gövdesinde ve beyninde adeta. Hafif bir rüzgârda bile bütün belleği dağılıp gidebiliyor, amları kıpırdamayan bir tortu gibi ruhunun karanlıklarına çöküyor."

"Ne kadar hüzünlü" diye mırıldandı Halfeti'nin Siyah Gülü. "İhtiyarlığı anlatıyorsunuz, değil mi?"

"Evet" dedim.

"Ben hazırım" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü. Son bir kez duvardaki aynaya yakından baktı. Dişlerinde ruj var mı yok mu diye kontrol etti.

"Gidiyor muyuz?"

"Gidiyoruz, haydi..."

Buñuel'in rüyasına doğru yürümeye başladık.

İşte gene o yollardaydık. O bitmez tükenmez yarı karanlık servili yollar, beni ürküten o soğuk eski mezarlık, tuhaf bir sessizlik ve zamansızlık duygusu.

İşte gene onun içinde ilerliyorduk.

"Ne zor bu yollar" diye mırıldandım. "Bir erkeğin yolları..."

"Bir erkeğin yolları mı?" diye sordu Halfeti'nin Siyah Gülü.

"Tabii, bir erkeğin yolları bunlar" dedim. "Buñuel'e giden yollar. Onun ruhunun patikaları..."

"Hiç böyle düşünmemiştim" dedi Halfeti'nin Siyah Gülü. "Doğru."

Kızı çok seviyordum, kıramamıştım. Yoksa artık Buñuel'in rüyasına girmekten usanmıştım. Bu yol beni ürkütüyor ve yoruyordu. Buñuel ile de pek konuşma fırsatım olmuyordu.

Sesimizi çıkarmadan servilerin gölgesinde, yıllanmış mezar taşlarının arasında ilerliyorduk.

Birden gördüm onu.

Beyazlar içindeydi, upuzun bir boyu vardı.

Yaşamımda hiç böyle ürkmemiştim. Bir an dondum kaldım olduğum yerde.

O yavaşça bana doğru bir adım attı.

"Korkma" dedi.

İnsan sesi.

Duyunca rahatlamıştım.

"Korkma benden."

"Kimsiniz siz?"

"Ben Şeyh Ahmet Mardini" dedi. "Haber vermek için geldim."

"Şeyh Ahmet Mardini" diye fısıldadım. "Neyi haber vermeye geldiniz?"

"Sizin murakabe sona erdi" dedi Şeyh Ahmet. "Haber vereyim" dedim. "Murakabeniz bitti."

"Nedir murakebe?" diye sordum.

Halfeti'nin Siyah Gülü de dikkatle beyazlar içindeki bu yaşlı adama bakıyordu.

"Murakabe" dedi Şeyh Ahmet. "İçe çekiliş. Kendi dünyana dönme. Kendi kendinle olma. Kapanma..."

"Murakabe..."

"Evet. Murakabeye girmiştiniz, bitti" dedi.

"Murakebe bitti demek..."

"Bitti."

Sessizce beni izliyordu.

Onun söylediklerini düşünüyordum.

Halfeti'nin Siyah Gülü yanı başımdan,

"Hadi yürüyelim. Geç kalıyoruz" dedi. "Uyanacak Luis."

"Gidemeyiz artık" dedim.

Şaşırmıştı.

"Niye gidemeyiz?"

"Düşünce bitmiş."

"Düşünce mi bitmiş?"

Şaşırmıştı.

"Evet" dedim. "Bitmiş."

Şeyh Ahmet yavaşça başını salladı.

"Size Mardin'e kadar eşlik edeyim" dedi.

"Biz yalnız gidebiliriz..."

"Olsun, ben de geleyim sizinle."

"Pekiyi."

Üçümüz geri dönmüştük. Mezarlık, eski karmaşık yollar, koyu renkli servi ağaçları geride kalmıştı.

Birisi seslendi bana. Rüzgâr bir ses getirmişti kulağıma.

Donna Elvira idi bu! Onun sesi. Tanımıştım. Çocukluktan gelen bir ses gibiydi.

Ağaç hışırtılarından ne söylediğini anlayamadım. Rüzgâra karışıp yok olmuştu.

"Sonbahar buralarda karanlık geçer" dedi Şeyh Ahmet.

"Bu yıl kış çabuk geleceğe benziyor."

Halfeti'nin Siyah Gülü hafif hafif ağlıyordu.

"Bir daha onu hiç göremeyeceğim."

"Kimi?"

"Buñuel'i."

"Niçin?" diye sordum.

"Bitmiş. Düşünce bitmiş işte" dedi.

Anlamıştı.

Şeyh Ahmet ile Mardin'e girdik. Vakit öğleden sonra idi. Her yer sessiz ve sakindi.

Mezopotamya'ya şöyle bir baktım.

Eşsizdi. Sanki sonsuza doğru uzanıyordu.

Şeyh Ahmet Mardini,

"Ben gidiyorum" dedi. "Sizi sağ salim buraya getirdim."

"Sağ olun."

Otel odasının köşesinde, güneşte bir tül perde gibi hafifleyip iyice saydamlaştıktan sonra kayboldu.

Yatağıma oturdum. Ben buraya geleli acaba ne kadar olmuştu?

Saat kaçtı?

Bu gün günlerden hangi gündü?

Hangi aydaydık?

Yavaş yavaş hayata geriden giriyordum sanki.

Bir cenin gibi hafif uyuşuk, bir lohusa gibi yorgundum. Yatağıma yavaşça uzandım.

Kız gitmişti.

Seyir Taşı'na baktım, çalışmıyordu.

Dinlendim biraz.

Bir gül şerbeti söyledim. Getirdi komi. Yudum yudum içtim.

Belki murakabe yeniden başlar diye bekliyordum.

Başlamadı.

Başlamayacağını anlamıştım. Fişi çekilmiş bir televizyon gibiydim.

Sönmüştüm. Soğuyordum.

Ertesi gün için Ankara'ya aldığım uçak biletimi dikkatle katlayıp çantama koydum.

Dönüş

Uçak havalanmıştı. Arkama yaslanmış, bu kısacık zaman dilimi içinde Mardin'de yaşamış olduğum inanılmaz olayları düşünüyordum.

Demek bir düşüncenin içine girmiştim. Bu kent beni kendime döndürüp akıl almaz şeyler yaşatmıştı.

Uçakta servis başlamıştı. Kahvemden bir yudum aldım.

Birden aklıma bir şey geldi. Heyecandan az kalsın elimdeki plastik bardaktaki kahveyi döküyordum.

Şeyh Ahmet Mardini.

Gerçek bir şeyh olamazdı. Nereden çıkmıştı birdenbire, tam rüyanın eşiğinde? Bir film kişisi gibiydi.

Buñuel'in filmlerindeki keşişlere benzediğini düşündüm birden. Uzun beyaz giysi, soluk yüz, derin bakışlı gözler.

Buñuel'in yolladığı bir kişi olabilirdi Şeyh Ahmet Mardini.

Büyük bir olasılıkla Halfeti'nin Siyah Gülü'nü atlatmak için yollanmıştı.

Çok akla uygun gelmeye başlamıştı bu son. Başka türlü bir şey olamazdı. Niçin daha önce düşünmemiştim bunu?

Buñuel'in muzipçe bir oyunu!

O zaman yaşamış olduğum her şey vardı, gerçekti ve o dünya devam ediyordu.

Kahvemi dikip bitirdim. Bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum.

Bir anesteziden ayılmış gibiydim.

Bekleyecektim.

Sabırla.

Bütün hayatım boyunca her şeyi beklediğim gibi.

Taştan bir şehre âşık olmuştum ve o bana inanılmaz şeyler yaşatmıştı.

Bekleyecektim.

Bir ses.

Bir gölge.

Kulağımın yanından hafifçe geçen bir yel.

Bir aşk fısıltısı...

Bir akşamüstü güneşi.

Omzumda bir el.

Bekleyecektim.

Bir mektup...

14 Kasım 2011

Ljubljana, St. Petersburg,

Ankara-Elizinn Pastanesi

NAZLI ERAY

Halfetinin Siyah Gülü

Aşk bir rüya mı? İnsanın yüreğini titreten, içine girmek için heyecanla, bir uçak körüğünde bekler gibi beklediği, sonra koşarak içeriye girdiği bir başka dünya mı? Sanki ana karnına yeniden dönüş, orada dünyadaki ruh eşini bulmak mı?

Büyülü şehir Mardin. İnsanın görüp geçirdiği her şeyi tuhaf bir mikserin içinde eritip bambaşka bir dünya yaratan bir uygarlığın beşiği. Antik çağlar ulaşılmaz kralı Darius'un, Konservatuvar Kadınlar Korosu'ndaki sarışın tombul Meserret'e gönlünü kaptırması... Ünlü İspanyol yönetmen Luis Buñuel'e çılgınca âşık olan eşsiz güzellikteki Rüya Kadın: Halfeti'nin Siyah Gül

Bir ihtiyarın yazıp geceyarısı bir kutuya bıraktığı inanılmaz bir aşk, arzu ve tutku mektubu. Bir ihtiras mazbatası... Dört yaşlı adamın hayatın ucuna tutunup belleklerini kaybetmemek ve özgür yaşayabilmek için verdikleri olağanüstü savaş.

Servili dar yollarında sevdanın delice koştuğu eski bir Katalan mezarlığı...

Aldatılan bir kadı[illegible] bir çerçevenin içindeki tutsak Pa[illegible]

Aşkın siyah kadif[illegible]

Mardin'desiniz... [illegible]h Gülü'nde...

ISBN 978-605-09-0499-4

9 786050 904994

DK DOĞAN KİTAP

dogankitap.com.tr

15 TL